

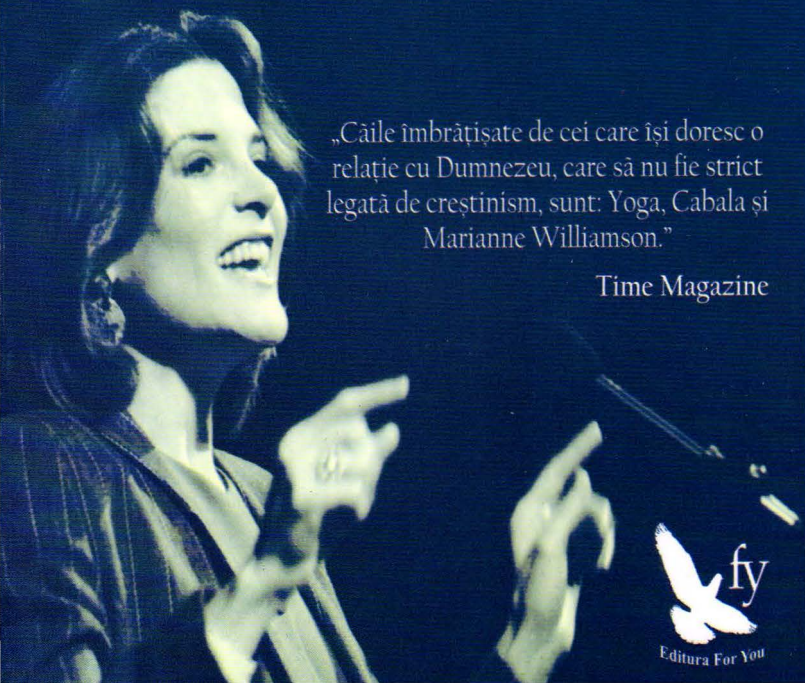
Marianne Williamson

Legea Compensăției Divine

în Profesie, Bani și Miracole

„Căile îmbrățișate de cei care își doresc o relație cu Dumnezeu, care să nu fie strict legată de creștinism, sunt: Yoga, Cabala și Marianne Williamson.”

Time Magazine

Marianne Williamson

**LEGEA
COMPENSAȚIEI DIVINE**

În Profesie, Bani și Miracole

Copyright © 2012 by Marianne Williamson.
All rights reserved.

Titlul în limba engleză: *The Law of Divine
Compensation: on Work, Money and Miracles*

COPYRIGHT © 2014 EDITURA FOR YOU

Tehnoredactare și copertă : Marius Spînu, 7donkeys.eu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILLIAMSON, MARIANNE

Legea Compensației Divine / Marianne Williamson –
București: For You, 2014

ISBN: 978-606-639-049-1

159.9

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială,
sub orice formă, a textului din această carte este posibilă
numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel. / Fax: 021/ 6656223; 031/4286724

Mobile phone: 0724212695

E-mail: monica.visan@editura-foryou.ro

foryou@editura-foryou.ro

editura_foryou@yahoo.com

monica.visan@gmail.com

Website: <http://www.editura-foryou.ro>

Printed in Romania

ISBN: 978-606-639-049-1

Marianne Williamson

LEGEA COMPENSAȚIEI DIVINE

în Profesie, Bani și Miracole

*Traducere:
Carmen Terțiu*

Editura For You

Prefață

Puține subiecte la care ne gândim sau împrejurări în care ne aflăm pot fi mai stresante decât cele legate de muncă și bani. Regretatei actrițe Sophie Tucker i se atribuie afirmația: „Am fost și bogată, și săracă și, credeți-mă, să fii bogată e mai bine”. Majoritatea oamenilor i-ar da dreptate.

Într-o perioadă în care procesele instituționale, pe care contăm în mod normal ca să ne susțină bunăstarea financiară, o iau în jos, dacă nu chiar razna, numeroși oameni caută căi alternative pentru a-și asigura stabilitatea financiară. Vrem să muncim, dar nu găsim locuri de muncă. Vrem să investim, dar nu simțim că am putea s-o facem în condiții de siguranță. Vrem să avem destui bani la bancă, iar gândul că nu-i putem avea ne înspăimântă.

Adesea, abia când abordarea noastră nu mai funcționează ne deschidem mintea pentru a lua în considerare ceva nou. Finanțele sunt numai unul dintre numeroasele domenii în care viziunea orientată spre material, din ce în ce mai perimată, se dovedește inadecvată pentru încercările vremurilor în care trăim, astfel că din ce în ce mai mulți oameni găsesc o

înțelepciune practică în înțelegerea spirituală. Dogmele și doctrinele – atât cele religioase, cât și cele economice – sunt abandonate, în timp ce o înțelegere mai profundă a puterii conștiinței și a supremației sale în crearea aspectelor ce țin de condiția umană devine o cale mai populară spre o viață fericită.

Adevărul este unul singur, exprimat în multe forme, atât religioase, cât și laice. Timp de 35 de ani, am studiat cele trei volume ale setului de cărți intitulat *Un Curs în Miracole* – un program de studiu individual de psihoterapie, bazat pe teme spirituale universale. Ca profesor al principiilor *Cursului*, am avut oportunitatea atât de a observa, cât și de a experimenta gradul lor mare de aplicabilitate. Esența *Cursului*, care nu este o religie și care nu are inclusă vreo dogmă sau doctrină, este renunțarea la frică și, în locul ei, acceptarea iubirii în inimile noastre. Am văzut că apar transformări miraculoase atunci când ne schimbăm modul de a gândi, de la frică și limitări, la credință și iubire.

Dintr-o perspectivă metafizică, fiecare experiență începe cu un gând, iar experiența se modifică odată cu modificarea gândului.

Dacă avem o problemă în oricare domeniu – indiferent că este vorba despre relații, sănătate, bani sau orice altceva – primul loc în care ar trebui să căutăm o soluție este în modul în care gândim. Este valabil, deopotrivă, în privința banilor și în privința oricărui alt lucru.

Această carte este un ghid de principii spirituale ce pregătesc terenul pentru abundența materială. Aceste principii se bazează pe modul în care am înțeles eu

Un Curs în Miracole. Teoria, singură, nu ne schimbă viețile, dar teoria însoțită de schimbări mentale și de consecințele acestora asupra comportamentului devine un ajutor miraculos, chiar și în cele mai grele momente.

Principiul de bază al *Cursului în Miracole* și cheia către pacea lui Dumnezeu este: „Realul nu poate fi amenințat. Irealul nu există.” Iubirea este realitatea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu, prin urmare ea nu poate avea opus. Absența iubirii, care este frica, nu este nimic altceva decât o iluzie. Iubirea este singurul adevăr etern, în timp ce frica este o halucinație a minții muritoare.

Fiecare gând este o *cauză* care produce un *efect*. Conform *Cursului în Miracole*, fiecare gând pe care îl avem creează o formă, la un anumit nivel. Dacă mintea ta se află într-un loc plin de iubire – dacă gândurile tale au o vibrație înaltă, divină – atunci experiența ta va reflecta acest lucru. Dacă mintea ta se află într-un loc încărcat cu frică – dacă gândurile tale au o vibrație mai joasă, densă – atunci experiența ta va reflecta aceasta. Modalitatea prin care îți poți schimba natura experienței este să îți schimbi natura gândurilor.

A căuta rezolvarea unei probleme numai la nivelul efectului nu oferă o soluție adevărată, ci doar o rezolvare temporară. Doar atunci când abordăm nivelul cauzei – gândurile care au produs deviația originară de la iubire – determinăm rezultate miraculoase și fundamentale. Reamintindu-ne ceea ce este real, în timp ce ne aflăm în prezența irealului, transformăm miraculos o problemă la nivelul cauzei care a produs-o. Un miracol este o modificare a percepției, de la frică la iubire – de la o

credință în ceva ce nu este real, la încrederea în ceva ce este real. Această transformare a percepției schimbă totul.

Puterea de a schimba un lucru rezidă în abilitatea noastră de a gândi diferit despre acel lucru. Gândirea orientată spre miracole nu reprezintă o stare de negare, cel puțin nu în sensul clasic. Gândirea magică nu înseamnă să îți întorci privirea de la ceva oribil și să privești în altă parte, pretinzând că nu există. Mai curând, este o stare de negare *pozitivă*: să privești la ceva, știind că, din moment ce numai iubirea este, în ultimă instanță, adevărată, nimic altceva nu are efect definitiv. Lucrătorul în miracole nu privește în altă parte pentru a nu vedea iluziile lumii muritoare, ci, mai degrabă, privește *prin* ele, invocând astfel o lume care există dincolo de ele.

Prin influența gândirii pline de iubire, ne este dăruită puterea de a întoarce în iubire orice situație care nu se află în iubire, pur și simplu gândindu-ne diferit la ea. Putem face acest lucru identificându-ne propria noastră lipsă de iubire și fiind dispuși să renunțăm la ea. Pur și simplu, acest mod de a gândi – care uneori e simplu, alteori nu – reprezintă obișnuința mentală a „minții orientate spre miracole”.

Dumnezeu a introdus în mințile noastre un Profesor Interior, autorizat de El, care să ne ajute să traversăm podul dintre frică și iubire, atunci când ne este greu s-o facem singuri. Profesorul Interior poartă nume diferite, *de la Cel ce aduce Mângâiere, la Iisus și Sfântul Duh. Orice nume am folosi, El nu poate fi chemat în van. Miracolele reprezintă o intervenție divină din partea unui sistem de gândire mai presus de al nostru.*

„Miracolele apar din convingere”, afirmă *Un Curs în Miracole*. Convingerea poate fi privită ca un „mușchi al atitudinii”, care ne dă puterea de a vedea dincolo de aparențe și de a invoca posibilitățile care există acolo. Cu ajutorul lui Dumnezeu, propriul nostru vâl de iluzii, specific lumii acesteia – indiferent dacă are forma falimentului, a recesiunii sau oricare altă formă a fricii – este ridicat, iar noi putem vedea dincolo de el. Potrivit *Unui Curs în Miracole*: „nu există o ierarhie a dificultăților în miracole”.

Pe măsură ce parcurgeți această carte și aplicați învățăturile cuprinse în ea, vâlul vi *se va* ridica. *Veți* experimenta miracole. Vă *veți* bucura de abundență. Și *veți* avea iubire.

CAPITOLUL 1

Legea compensației divine

De cum pășești într-o cameră, pe unii oameni se vede scris cuvântul „învingător”. Nu știi neapărat care le este secretul, dar îți dorești să-l fi știut și tu. Este vorba despre programarea din copilărie? Relațiile de familie? Vreun talent extraordinar?

Pe cât de mulți oameni de succes există în lume, există tot atâtea motivații pentru succes. Dar un anumit gen de abundență materială derivă dintr-o carismă ce vine parcă dintr-o altă lume, dintr-un simț al magicului pe care unii oameni îl poartă cu ei ca pe o aură a destinului. Ei pot să aibă în trecutul lor experiențe pe care noi le asociem în mod normal cu succesul material, sau nu; succesul lor pare să derive din altceva.

Această carte se referă la acel „altceva” și la puterea pe care ne-o conferă el. Se referă la o zonă spirituală care nu are nimic de-a face cu locurile în care ne-am aflat, cu felul în care am fost sau nu educați, cu reușita noastră

de până acum sau cu eșecul nostru lamentabil. Această carte vorbește despre succesul fundamental și despre perfecțiunea lui Dumnezeu, potențiale aflate în noi toți, indiferent dacă sunt manifeste sau nu, însă întotdeauna disponibile pentru a fi exprimate în plenitudinea lor. Fiecare dintre noi poartă în interior manifestarea acestei perfecțiuni, pentru că ea definește ceea ce suntem.

Prin alinierea ta la gândurile Lui – gânduri pline de iubire infinită pentru tine și pentru ceilalți – câștigi putere asupra formelor-gând de vibrație joasă, care există în lume.

Această cale nu este un substitut al altor căi lumești spre succes, ci, mai degrabă, o cale interioară care le influențează pe toate celelalte. Este o cale către abundența materială prin mijloace imateriale, oferind un set de chei spirituale spre puterea lumească. Însușește-ți oricare dintre principii sau pe toate și permite-le să-și arate eficacitatea. Căile spiritului nu sunt căi ale sacrificiului, ci, mai curând, un mod prin care să te deschizi complet spre gloria infinită a universului.

Gloria există. Ea așteaptă doar s-o accepți. Ceea ce urmează reprezintă o explicație a ceea ce este ea, a modului în care funcționează și a modului în care poți să o accesezi.

Universul este programat să lucreze în favoarea noastră. Lumea nu este o expresie gigantică, insensibilă și aleatoare a proceselor biologice, ci, mai curând, o reflectare vie a iubirii pentru tot ceea ce are viață. Universul, în sine, este miraculos.

Desigur, nu este nevoie să crezi asta. Se poate să nu ți se pară deloc astfel.

Dar legile spirituale nu sunt denumite degeaba „vești bune”. Adevărul spiritual lucrează constant, dincolo de ceea ce pot vedea ochii. El descrie o „altă lume”, invizibilă, care există într-un spațiu aflat dincolo de împrejurările noastre muritoare.

Interacțiunea noastră cu lumea spirituală este guvernată de propriile noastre gânduri. Când știm acest adevăr și ne aliniem gândurile în mod conștient cu el – uneori chiar în pofida modului în care ne simțim – îi activăm puterea spirituală. Ne transformăm împrejurările muritoare, aliniindu-ne gândurile despre ele la o lume care există dincolo de ele.

În situația în care crezi că te afli sub influența unui univers aleatoriu, căruia nu-i pasă de tine, atunci îți vei experimenta viața în acest fel. Dacă crezi însă că te afli sub influența unui univers iubitor, care are grijă de tine, atunci în *acest* fel îți vei experimenta viața.

Indiferent de ceea ce ni se întâmplă în viață, noi alegem modul în care vrem să considerăm lucrurile. Și cel mai mare dar pe care ni-l putem oferi este dorința de a ne schimba mentalitatea. În ciuda a ceea ce poate

părea cea mai tristă și mai dificilă situație, avem puterea să credem că este posibil să fie altfel, că lucrurile se pot schimba, că se poate petrece un miracol.

Și atunci, se petrece.

Această simplă schimbare în modul nostru de a gândi poate face toată diferența cu privire la ce urmează să se petreacă în continuare. Felul în care gândim eliberează un număr infinit de posibilități, care nu s-ar fi produs *dacă nu am fi crezut că ar fi fost posibile*. Aceasta este puterea gândurilor noastre de a atrage și, totodată, de a respinge rezolvări miraculoase.

Liberul arbitru înseamnă că poți să gândești ce vrei tu. Totuși, nu poți transforma în fals ceea ce este adevărat sau în adevărat ceea ce este fals. Universul *chiar* te iubește. Universul *este* programat să lucreze în favoarea ta. Iar universul *este* capabil să aducă transformări miraculoase în orice situație de pierdere sau lipsă. Fără a ține seama de ceea ce s-a petrecut în viața ta, universul este capabil și pregătit să-ți aducă alinare și refacere.

Ești iubit, iar menirea ta este să iubești. Dintr-o minte plină cu infinită iubire, răsare puterea de a crea posibilități infinite. Avem puterea de a gândi în moduri care reflectă și atrag toată iubirea din lume. Un asemenea mod de gândire se numește *iluminare*. Iluminarea nu este un proces pentru care muncim, ci o alegere care ne este disponibilă în orice clipă.

Iluminarea este răspunsul la fiecare problemă. În orice situație în care ți se pare că te afli sub efectul unor

forțe asupra cărora nu ai niciun control, amintește-ți că Dumnezeu se află în interiorul minții tale și că nu *există* forțe asupra cărora El să nu aibă control. Prin urmare, prin puterea Lui, aflată în interiorul tău, nu există condiții muritoare asupra cărora tu să nu ai putere. Ori de câte ori binele tău este întunecat de aparențele unei lumi lipsite de iubire, universul este programat să te ridice din acea situație și să te readucă într-o stare de abundență.

Ca expresie a perfecțiunii divine, universul se auto-organizează și, totodată, se auto-corectează. Indiferent de gradul în care mintea voastră este aliniată la iubire, veți primi compensația divină corespunzătoare lipsurilor existenței voastre materiale. Din esența spirituală apare manifestarea materială. Aceasta nu este doar o teorie – este un fapt. Este o lege după care acționează universul. Eu o numesc *Legea Compensației Divine*.

Așa cum există legi obiective, perceptibile, pentru fenomenele exterioare, tot așa există legi obiective, perceptibile, ale fenomenelor interioare. Legea gravitației, de exemplu, nu este doar o „credință”. Ea este valabilă indiferent dacă crezi în ea sau nu. Nici legile spirituale nu sunt doar credințe; ele sunt reprezentarea modului în care acționează conștiința.

Odată ce știm că există o lege – că există o tendință naturală a universului de a îmbunătăți toate lucrurile – atunci ne abandonăm în brațele lui Dumnezeu și Îi permitem să ne ridice.

Din punct de vedere practic, problema care se

pune este dacă alegem gânduri care activează sau care dezactivează Legea Compensației Divine. Atunci când îi acordăm mai multă credibilitate realității și puterii lumii materiale, decât realității și puterii iubirii, o dezactivăm.

Dacă împrejurările în care ne aflăm ne ispitesc să avem gânduri de genul: „Probabil că nu sunt suficient de bun”, „Nu voi mai avea niciodată altă șansă”, „Va dura o veșnicie până când situația asta se va remedia” sau „Urăsc pe oricine e responsabil de asta”, atunci miracolele, deși sunt programate în natura universului, nu-și pot găsi drum către conștiința noastră. Cu fiecare gând pe care îl avem, fie chemăm, fie împiedicăm producerea unui miracol. Prin urmare, nu împrejurările în care ne aflăm, ci, mai degrabă, gândurile noastre despre ele sunt cele care determină dacă avem puterea de a le transforma.

Legea Compensației Divine se aplică la fel în toate situațiile, dar în cadrul acestei cărți ne vom axa pe aplicarea ei în cazul banilor și al lipsei acestora. Într-o vreme de incertitudine economică – în care împrejurările ne ispitesc și mai mult să credem mai degrabă în neajunsurile din planul material, decât în abundența din planul spiritual – capacitatea noastră de a gândi diferit face absolut toată diferența.

Facturile te privesc necruțător drept în față. Pierderea bunurilor ipotecate este iminentă. Creditul nu mai poate fi plătit. Nu se găsesc locuri de muncă. Și, odată cu toate acestea, apare haosul pe multe planuri. Cine nu are nevoie de un miracol în această situație?

Dacă te identifici numai cu corpul tău și cu realitatea

acestuia, mai degrabă decât cu spiritul tău și cu realitatea *acestuia*, atunci ești tentat să crezi că diminuarea volumului de bunuri materiale diminuează cumva ceea ce ești. Dar tu nu ești doar o ființă a lumii materiale; tu ești o ființă a unui spirit fără limite. Iar în spirit nu există lipsuri. *Tu* nu ai lipsuri doar pentru faptul că împrejurările tale manifestă lipsuri.

În cazul în care convingerea ta intimă este „Am lipsuri” și porți această credință cu tine, vei perpetua sau crea, în mod inconștient, împrejurările care să o reflecte. Dar împrejurările tale sunt în întregime flexibile: ele reflectă, pur și simplu, comenzile date de mintea ta.

Indiferent de ceea ce se petrece în lumea materială, adevărul tău imuabil este realitatea ta spirituală. Când îți amintești acest lucru, invoci Legea Compensăției Divine.

Tu ești o idee plină de iubire în Mintea lui Dumnezeu. Circumstanțele nu ar trebui și nu trebuie să te ispitească să crezi altfel. Universul te inundă cu iubire, nu datorită a ceea ce ai făcut sau nu ai făcut, ci datorită a ceea ce *ești*. Gândește-te la universul însuși ca la un mesaj personal, plin de iubire, trimis ție de Dumnezeu. Prin alinierea ta la gândurile Lui – gânduri pline de iubire infinită pentru tine și pentru ceilalți – câștigi putere asupra formelor – gând de vibrație joasă, care există în lume.

Într-un sens material, situația ta ar putea fi cu adevărat sumbră. Poate că ai fost tratat injust sau poate chiar ai fost trădat de alții. Tu însuși ai făcut, poate, o greșală enormă. Totuși, ceea ce contează este ce gândești acum:

zăbovești în trecut sau îi permiți unui miracol să se manifeste în prezent? Te învinuiești, pe tine și pe alții, sau te binecuvântezi, pe tine și pe ceilalți? Te agăți de credința ta în realitatea dezastrului, sau îți deschizi mintea către posibilitatea unui miracol? Realiniază-ți gândurile cu cele ale lui Dumnezeu și, în orice clipă, universul este gata să o ia de la început.

Erorile și întorsăturile greșite nu trebuie să ne abată din cale. Universul deține o capacitate de corecție similară celei din cadrul unui dispozitiv GPS. Dacă ai programat o adresă în GPS, dar apoi faci întoarceri diferite față de cele recomandate de acesta, dispozitivul creează automat un nou traseu. Tot astfel acționează și universul.

Poate că te-ai gândit să ajungi la nivelul financiar dorit, obținând o anumită diplomă, mergând la un anumit loc de muncă sau făcând o anumită investiție. Dar apoi s-a întâmplat ceva: situația economică s-a înrăutățit, ai făcut o greșeală sau altcineva a făcut-o. Legea Compensației Divine ne asigură că universul va crea, pur și simplu, un nou traseu. Ceea ce lipsește va deveni abundent din nou, iar rănilor vor fi vindecate. „Pe neașteptate” – sau, datorită unei mentalități orientate spre miracol – miracolele vor curge în mod natural.

De ce? Pentru că perfecțiunea este căminul tău etern, la care universul este programat să te readucă, ori de câte ori vei fi deviat, din orice motiv, de la gândurile care te duc și te mențin acolo.

Atât de mult ești iubit.

CAPITOLUL 2

Puterea credinței

Cu ani în urmă, la începutul carierei mele de Orator, am avut ideea unei seri de spiritualitate și divertisment muzical – idee despre care credeam că era minunată. *A fost* într-adevăr, o idee minunată, dar am mai avut și altă idee, care n-a mai fost atât de bună: în loc să-i informez pe oameni cu privire la cât de frumoasă urma să fie seara respectivă, am ales să-i surprind plăcut, odată ajunși acolo! *Geniu în marketing, știu...* Prin urmare, bineînțeles că n-au venit prea multe persoane. Până la urmă, eu prezentasem evenimentul sub forma: trebuie să aveți încredere în mine că va fi ceva care să merite!

Închiriasem un teatru imens și frumos, am avut muzicieni fantastici – seara a fost cu adevărat de primă clasă, minunată. Un comentariu comun printre cei aflați acolo, a fost: „Oh, dacă aș fi știut cât de frumoasă urma să fie seara asta, aș fi adus cu mine zece prieteni!”. Măcar de-ar fi fost așa!

**Credința nu este doar un principiu
teologic; este un „mușchi” mental și
emoțional.**

Părinții mei zburaseră din Houston la Los Angeles pentru această ocazie, iar la sfârșitul spectacolului au venit în culise pentru a mă felicita. Când tatăl meu m-a îmbrățișat, am izbucnit în lacrimi.

„Oh, tati” am suspinat. „A fost un mare eșec!”

„Ce tot spui?” a exclamat el. „A fost minunat!”

„Da, dar nu a fost suficientă lume!” m-am plâns eu.
„Tati, am pierdut zece mii de dolari!”

„Dă-i încolo, soro!” mi-a spus el. „Mai înainte de toate, sunt mândru de tine că ai făcut zece mii de dolari, pe care ai putut să-i pierzi, și apoi sunt mândru că ai riscat pentru ceva atât de minunat. Dacă vei avea necazuri cu cineva pe tema asta, spune-i doar că *poți amortiza pierderea*.”

A doua zi și în zilele următoare, o prietenă de-a mea, care cântase în cadrul spectacolului, se tot frământa în legătură cu pierderea mea financiară. Dar în loc să mă alătur îngrijorării ei, de altfel, plină de compasiune, i-am urmat întocmai sfatul tatălui meu și i-am spus întruna: „Toni, pot amortiza pierderea”.

Am spus-o de atâtea ori, încât am început să mă conving și pe mine însămi, și cred că, în timp, am reușit s-o conving și pe ea. În acel moment, nu dețineam controlul asupra a ceea ce se întâmplase în trecut, dar dețineam controlul asupra modului în care gestionam în prezent ceea ce se întâmplase. Da, făcusem o greșeală, dar universul nu ar fi vrut să mă oprească acolo. Drumul înspre, sau departe de redresarea financiară, rezidă în modul în care aleg să gândesc în legătură cu ceea ce s-a întâmplat: o dovadă a unui eșec absolut și a unui destin tragic sau o oportunitate de a mă ierta pe mine însămi și de a-mi începe miracolul.

Ceea ce îmi trebuia atunci, mai mult decât orice altceva, era *credința* – credința că puteam merge mai departe și că, până la urmă, aveam să-mi recuperez pierderea.

Credința nu este doar un principiu teologic; este un „mușchi” mental și emoțional. Este un aspect al conștiinței, o funcție a minții. Cu fiecare atitudine pe care o avem, demonstrăm credință – fie credința că lucrurile pot merge bine, fie credința că lucrurile pot merge rău. Problema noastră este că noi tindem să avem o credință enormă în puterea tragediilor noastre și o credință mult prea mică în puterea miracolelor.

Însăși credința noastră este o forță puternică: amplificăm puterea unui lucru, amplificându-ne *credința* în puterea lui.

Ca orice mușchi, credința devine puternică atunci când este folosită și slăbește atunci când nu este utilizată.

În momentul în care credința în iubire și în puterea ei miraculoasă devine o formă-gând care ne ghidează modul de a gândi, ea devine o putere extraordinară, prin care ne transformăm viețile.

Nu este suficient că puterea spirituală există: este necesar să avem *credința* că ea există pentru ca noi s-o putem folosi în favoarea noastră. Credința ne influențează starea psihică și emoțională, care, la rândul său, influențează puternic *modul în care* experimentăm ceea ce se petrece în viețile noastre.

Când ai în față un maldăr de facturi pe care nu știi cum le vei putea plăti, când ești vânat de creditori sau când te temi că îți vei pierde casa, când te confrunți cu imaginile dezastrului economic și cu recesiunea, cu lipsurile de fiecare zi, este ușor să-ți fie teamă că situația ta financiară nu va face decât să se înrăutățească. Pare mai simplu să *crezi* în puterea pierderilor financiare decât să *crezi* în posibilitatea redresării economice.

Dar credința nu este oarbă – este vizionară. Să ai încredere într-un rezultat pozitiv nu înseamnă că negi existența unei probleme sau că ignori obstacolele – pur și simplu, înseamnă că susții o soluție.

În situația în care crezi că dezastrul economic este temelia realității existenței tale, doar pentru că simțurile tale fizice și împrejurările muritoare practic strigă că așa este, atunci această credință este o forță puternică. Credința ta este literalmente folosită împotriva ta.

Dar dacă îți privești greutățile financiare actuale

drept ceea ce sunt ele, *de fapt* – o deviere temporară de la perfecțiunea iubirii, petrecută în cadrul unei realități muritoare, dar neavând loc realmente, pentru că numai *iubirea este reală* – atunci această viziune a ta lucrează la crearea unui miracol. Îți eliberează energia, gândurile și emoțiile și îți deschide mintea către experimentarea miracolelor.

Pentru că asta este un miracol: o schimbare în modul de gândire, care îți schimbă apoi experiența. Această schimbare în percepție – dorința ta de a privi dincolo de aparențe – îți permite să invoci un set diferit de probabilități pentru viitor. Ea îți permite să privești dincolo de ceea ce se întâmplă, la ceea ce *ar putea* să se întâmple, creând, astfel, spațiul pentru manifestarea acelei posibilități.

Credința înseamnă putere. Ea îți schimbă viața, schimbându-te pe *tine*.

Ea te plasează pe o fundație diferită de a fi în interiorul tău. Îți conferă o încredere bazată pe ceva ce se află în tine, dar care nu este din tine, ceva ce poate face pentru tine ceea ce tu nu poți face. Te împiedică să te afunzi în mentalitatea de victimă – o atitudine care atrage și mai multă victimizare – și te ridică la o atitudine pozitivă, care atrage și mai multe rezultate pozitive. Lucrurile în care alegem să ne investim credința influențează literalmente, direct, ceea ce urmează să se întâmple.

Citatul din *Biblie*: „Fericiți cei care cred și nu pot vedea” înseamnă „Puternici sunt cei care își amintesc cine sunt, chiar și atunci când împrejurările îi tentează

să creadă altfel”.

Este destul de ușor să crezi în abundența infinită a lui Dumnezeu, atunci când ai un milion de dolari în cont, dar ceea ce este important de reținut este că tot ceea ce se vede începe într-un loc care inițial nu se vede.

Când un pilot nu poate vedea orizontul datorită slabei vizibilități, el nu presupune că orizontul a dispărut. În condiții de vizibilitate redusă, pilotul zboară cu ajutorul dispozitivelor care pot evalua o situație mai clar decât o poate face el. Credința este ca și cum ai zbura cu ajutorul dispozitivelor: implică ipoteza că, doar fiindcă tu nu poți vedea o posibilitate într-un moment, asta nu înseamnă că ea nu există.

Și credința nu înseamnă doar să știi că iubirea este întotdeauna prezentă: credința înseamnă, totodată, să știi că ceea ce *nu* este iubire *nu* există cu adevărat! Da, sigur că există în cadrul realității noastre tridimensionale și muritoare – facturile, pierderea bunurilor ipotecate, concedierea, recesiunea – dar ea nu este realitatea *supremă*. Puterea ta de a invoca adevărul suprem se află în claritatea cu care știi să recunoști ceea ce este adevăr și ceea ce este iluzie. Iubirea este reală și nimic altceva nu există.

Cu fiecare gând pe care-l avem, noi ne manifestăm fie credința în iubire, fie credința în frică.

Credința în iubire: „Nu am un loc de muncă, în sensul în care îl definește lumea aceasta, dar ocupația mea divină este stabilită de Dumnezeu. Sunt aici ca să iubesc și să fiu iubit, și aceasta este ceea ce îmi definește valoarea. Niciun eșec terestru nu-mi stabilește valoarea

în univers și nicio lipsă materială nu-mi diminuează plenitudinea întru Dumnezeu. Îmi accept greșelile și îi iert pe ceilalți pentru greșelile lor. Așez această situație de lipsă aparentă în mâinile Lui și rămân cu credința absolută că ea se va schimba în mod miraculos, *chiar în timp ce rostesc aceste cuvinte.*”

Credința în frică: „Sunt un ratat total. Sunt prea bătrân ca să-mi pot găsi un alt serviciu; sunt preferați cei mai tineri. Situația economică nu se va redresa ani întregi de acum înainte. Toate locurile de muncă sunt ocupate. Sistemul e blocat. Am dat-o în bară rău de tot. Mi-a copt-o cutare persoană. Nu voi putea plăti niciodată facturile astea. Probabil că o să-mi pierd și casa. Renunț. Nu are rost. E prea târziu. Am dat greș. Să-l ia naiba pe președinte. Să-i ia naiba pe republicani. La naiba cu toate corporațiile. La naiba cu syndicatele. Să-i ia naiba pe bogați. Să-i ia naiba pe săraci.”

Gândurile aflate în slujba fricii dezactivează Legea Compensației Divine. De ce? Pentru că sunt *neiubitoare*. Sunt gânduri agresive, iar miracolele se petrec numai sub auspiciile gândurilor pline de iubire. Iubirea și numai iubirea este cea care ne dă puterea de a transcende formele-gând de vibrație joasă și aparențele lumii fizice. Doar iubirea pentru noi înșine și pentru ceilalți ne dă autoritatea divină de a reprograma traiectoriile după care se desfășoară viețile noastre.

Miracolele iubirii sunt create în fiecare moment dat, fără a fi împiedicate de absolut nimic din ceea ce a fost în trecut. *Acesta este felul în care lucrează universul.*

Credința ta în iubire nu determină puterea iubirii, dar determină dacă vei *experimenta* acea putere sau nu. Nu poți stinge lumina, dar îți poți acoperi ochii cu mâinile, plângându-te apoi ce întunecoasă este camera. Universul este luminat, infinit și etern, cu lumina iubirii și cu noi posibilități. Poți crede în acest lucru și *experimenta* miracole. Sau poți crede în iluziile lumii muritoare, experimentând la nesfârșit lipsuri și neajunsuri.

Am recuperat cei zece mii de dolari pe care i-am pierdut cu atât de mulți ani în urmă, la Los Angeles, și, deși nu pot spune cu certitudine că de atunci n-am mai făcut nicio greșală financiară, nu am uitat niciodată ceea ce m-a învățat tatăl meu în acea seară: că pot recupera pierderea. Chiar dacă am mai trecut prin situații determinate de greșelile mele sau de greșelile altcuiva, am învățat că ceea ce rezultă din frică nu durează permanent. Fiecare dintre noi alege cum cataloghează ceea ce i se întâmplă în viață, iar a privi o situație cu încredere în miracole înseamnă a privi prin ochii și cu puterea lui Dumnezeu.

Dacă îți amintești că ești o ființă spirituală, că numai Dumnezeu este sursa puterii tale și că universul este inerent conceput pentru a veni în întâmpinarea nevoilor tale, atunci ai o mentalitate orientată spre miracole. Îți exerciți dominația asupra planului muritor, atunci când îți amintești că tu nu ești *din* el. Te vei așeza „întâmplător” lângă cineva care caută o persoană cu abilitățile tale, pentru a o angaja. „Întâmplător”, îți va veni ideea unui proiect nou și fabulos, pentru care vei obține finanțare

cu ușurință. „Întâmplător”, vei primi un cec de la cineva care îți datora bani de ani întregi și care nu ți i-a returnat până acum.

De ce? Pentru că există un tărâm al infinitei creativități, care se află *dincolo* de mintea muritoare, în interiorul Minții lui Dumnezeu. Aceasta nu este o fantezie, ci, mai degrabă, realitatea spirituală a universului. Dacă alegi să nu crezi în asta, aceasta este alegerea ta; dacă alegi să crezi în asta, acesta este miracolul tău.

Universul este programat să materializeze, prin tine, cele mai înalte posibilități pentru creativitatea și bucuria ta. Și aceasta nu se va schimba absolut niciodată. În Mintea lui Dumnezeu, nu ești niciodată prea bătrân; în Mintea lui Dumnezeu, nu ești niciodată necorespunzător; în Mintea lui Dumnezeu, nu ești niciodată definit de C.V.-ul tău sau de eșecurile tale. În Mintea lui Dumnezeu, nu există nicio greșală pentru care să nu-ți fie dată oportunitatea de a o corecta și nici ceva care să te fi afectat, din partea altcuiva, și care să nu poată fi compensat; atunci când ierți și mergi mai departe.

Niciuna dintre împrejurările tale materiale nu are puterea de a opri motorul intenției cosmice, care este aceea ca tu să fii binecuvântat. Și ești binecuvântat, „etern” – cu alte cuvinte, clipă, după clipă, după clipă. În fiecare secundă, indiferent ce s-a întâmplat în trecut, universul a aranjat și continuă să aranjeze posibilități infinite, pentru ca tu să prosperi. Dacă nu poți să-ți dai seama de asta acum – dacă disperarea și anxietatea atârnă ca un vâl înaintea ochilor tăi, împiedicându-te să-ți aduni măcar

puțină credință în Dumnezeu – atunci acum, în acest moment, sprijină-te pe credința mea! Două minți unite, indiferent de poziția lor în timp sau spațiu, pot înlătura orice lanțuri care ne leagă și ne pot readuce pe acel tărâm atât de încântător, unde lucrurile se reaşază și unde există întotdeauna o şansă de a o lua de la început.

CAPITOLUL 3

Să faci din iubire piatra de temelie

Să dorești iubirea, să crezi în puterea iubirii – toate acestea sunt lucruri minunate. Dar roata atinge drumul spiritual în locul în care decidem dacă acționăm, sau nu, în virtutea iubirii.

Una dintre zonele în care nu este întotdeauna simplu să pui iubirea pe primul loc este cea a banilor. Și nu din cauză că subiectul ar fi mai complicat decât oricare alt domeniu al vieții – ci pentru că, pur și simplu, mentalitatea înrădăcinată în lume este aceea că profitul, și nu iubirea, este piatra de temelie. Într-o lume dominată de sărăcie, această mentalitate are sens. Într-o lume în care sărăcia nu ar exista, ea nu ar avea niciun sens.

A pune iubirea pe primul plan nu presupune o viață de „sacrificiu”, așa cum mulți au fost învățați să creadă. De fapt, este exact invers. Să pui iubirea pe primul plan înseamnă să știi cine ești și că ai dreptul la miracole. Să pui iubirea pe primul loc înseamnă să știi că universul

te susține în crearea binelui, a sacrului și a frumosului. Înseamnă să știi că te afli pe Pământ cu un scop și că scopul însuși va crea oportunitățile pentru a fi dus la îndeplinire.

Să faci din iubire piatra ta de temelie nu te determină să „pierzi” – în final, este calea prin care ajungi, inevitabil, să câștigi. Deoarece ceea ce dăruiești, vei primi, iar ce refuzi, îți va fi refuzat. Așa cum mi-a spus cândva un prieten, universul ține contabilitatea perfect.

**Să pui iubirea pe primul loc înseamnă să știi
că universul te susține în crearea binelui, a
sacrului și a frumosului. Înseamnă să știi
că te afli pe Pământ cu un scop și că scopul
însuși va crea oportunitățile pentru a fi dus la
îndeplinire.**

Să faci din iubire piatra de temelie nu înseamnă că trebuie să dăruiești tot ce ai sau să nu ceri niciodată să fii plătit pentru serviciile pe care le oferi. Principiul schimbului corect îi oferă iubire atât celui care dăruiește, cât și celui care primește.

Să faci din iubire piatra de temelie nu înseamnă că ești constrâns să faci orice și oricând îți cere ceva. Iubirea dă întotdeauna răspunsul plin de iubire – dar, câteodată, răspunsul plin de iubire este „nu”.

Totuși, să facem din iubire piatra de temelie înseamnă să luăm în serios ideea că suntem pe Pământ pentru a face ceea ce i-ar plăcea iubirii să facem și să facem cu ajutorul resurselor noastre numai ceea ce suntem ghidați din interior să facem. Știu din propria mea experiență că, atunci când am acționat în felul acesta, am câștigat și în plan financiar, și în alte moduri. Iar când nu am acționat astfel, am pierdut.

Calea iubirii poate să nu conducă imediat și pe termen scurt la strângerea unei bogății. Dar urmarea căii iubirii duce la încredere, relații mai profunde și, în consecință, la o probabilitate mai mare de a avea o situație viitoare bună. Abundența noastră *interioară* este, în cele din urmă, sursa abundenței noastre *exterioare*. Cine *suntem* – și nu doar serviciile pe care le oferim – creează bani.

Persoanele care sunt pozitive și energice atunci când se prezintă la serviciu, oare nu ele sunt cel mai probabil promovate? Oamenii care sunt drăguți cu tine și te ajută atunci intri în magazinul lor, oare nu ei au afacerea la care este cel mai probabil să revii? Persoanele care îți inspiră siguranță autentică și încredere în excelența muncii lor, oare nu ele sunt cele pe care, cel mai probabil, le vei angaja pentru următorul tău proiect? Știți vorba aceea despre persoanele de treabă, care ajung să termine pe ultimul loc? E o minciună.

Totuși, uneori ne temem că, dacă ne dăruim iubirii, vom cădea, cumva, într-o baltă de slăbiciune – că iubirea ne va face vulnerabili, ușor de rănit sau mai

puțin eficienți. Suntem de părere că este în regulă ca Dumnezeu să fie stăpân peste viețile noastre spirituale, dar că am face bine să nu-L facem stăpân și peste banii noștri! Odată, o femeie mi-a spus: „Nu m-ar deranja să-I dau lui Dumnezeu banii mei, dar, dacă sunt mai mult de două sute de mii de dolari, cred că ar fi mai bine dacă i-aș gestiona eu!”. Și iată ce face gluma aceasta atât de amuzantă: de cele mai multe ori, tocmai în privința banilor avem cea mai mare nevoie de miracole!

Iubirea este *echilibrul* nostru. Nu ne conduce către un comportament lipsit de înțelepciune. Nu ne determină să ne aruncăm banii în mod nechibzuit, atunci când ar fi nevoie să-i păstrăm pentru familia noastră. Nu ne conduce la lipsă de respect față de principiile gestionării banilor sau față de legile comerciale corespunzătoare. Nu ne determină să ne comportăm irațional și nechibzuit. Iubirea nu distruge lucrurile; iubirea face ca toate lucrurile să fie în regulă, prin alinierea evenimentelor din planul lumii cu șabloanele firești ale unui univers creativ, care funcționează în baza intenției.

Iubirea ne face să ne trezim dimineța cu un sentiment al menirii noastre și cu un șuvoi de idei creative. Iubirea ne inundă sistemul nervos cu energie pozitivă, făcându-ne mult mai atractivi pentru potențialii angajatori, clienți și parteneri creativi. Iubirea ne umple cu un farmec puternic, care ne permite să producem idei și proiecte noi, chiar și în cadrul unor situații ce par restrictive. Iubirea ne determină să ne ispășim greșelile și să îndreptăm consecințele lor. Iubirea ne determină să

acționăm cu desăvârșire, integritate și excelență. Iubirea ne determină să ne punem în serviciul celorlalți, să iertăm și să sperăm. Aceste aspecte sunt contrare unei conștiințe a sărăciei; ele reprezintă materialele unei creații spirituale a bunăstării.

În 1992, am publicat o carte cu titlul *A Return to Love [O întoarcere la Iubire]*. La vremea aceea, eram un pic naivă – nu stătusem să mă gândesc la lucruri precum contractele specifice publicării unei cărți, statutul de bestseller sau drepturile de autor. Eram bucuroasă că pot să trăiesc din donațiile sugerate la conferințele mele despre *Un Curs în Miracole*. Când scriam cartea, cred că nici măcar nu m-am gândit la cât de bine s-ar putea vinde. Îmi aduc aminte că speram să se vândă suficiente exemplare cât să nu mă simt stânjenită! În realitate, a fost a cincea carte cea mai bine vândută în America, în acel an, datorită, în principal, entuziasmului lui Oprah Winfrey.

La vremea aceea, am avut un sentiment puternic că banii nu vor veni direct din carte – ci că vor veni *prin* ea, dar nu cu adevărat, *din* ea. Am simțit ca și cum banii ar fi fost o plată divină pentru ceva mai mult decât cartea, în principal pentru activitatea caritabilă pe care o desfășurasem gratuit în anii de dinainte. A fost plata pentru felul în care am încercat să-mi trăiesc viața, curățând toată dezordinea trecutului și încercând să fiu în slujba celorlalți. Căutătorul nu urmărește să „obțină bani”, ci să facă un schimb de energie. Și atunci când energia pe care o dăruim poartă conștiința iubirii, energia ce curge înapoi spre noi ia acea formă care ne servește

cel mai bine. Mi-am dat seama că, dacă am trăit cinstit și am muncit din greu, cineva, cumva, a avut grijă de mine.

Înainte de publicarea cărții, îmi trăiam viața cu un anumit grad de naivitate. Nu îmbrățișasem principiile mai sofisticate conform cărora se presupune că bunăstarea este creată și, în consecință, am fost binecuvântată pe neașteptate. Sub nicio formă, activitățile mele din timpul acelor ani nu ar fi putut fi considerate că sunt bune pentru afacere, pentru că nu *exista* nicio afacere! Dar eram, în felul meu propriu, în afacerea Tatălui meu. Și apoi, atunci când a fost publicată cartea, am văzut cum ceea ce făcusem fără plată¹ s-a întors la mine înmiit și chiar mai mult.

Astfel acționează Legea.

¹ În engleză, expresia este *for love* (*gratis, fără plată*), însă, dacă traducem cuvintele separat, înseamnă *din iubire*. (N.T.)

CAPITOLUL 4

Cum dezactivăm Legea: îmaginea negativă despre sine

Legea Compensăției Divine reprezintă modul natural de funcționare a universului, dar depinde de fiecare dintre noi să ne eliberăm mintea de gândurile care o blochează. Gândurile lipsite de iubire dezactivează Legea. Ele sabotează dinamica prin care universul este programat să ne susțină.

Când gândim sau rostim ceva negativ, chiar dacă noi considerăm că nu vorbim serios, gândul respectiv poartă energie creatoare. Fiecare gând este o cauză care creează un efect. O minte nedisciplinată, ușor atrasă către necredință și gânduri lipsite de iubire, reprezintă un obstacol enorm în calea succesului.

Gândurile negative care dezactivează Legea Compensăției Divine au tendința de a se grupa în trei categorii:

- (1) Imaginea negativă despre sine,
- (2) Mânia și
- (3) Vinovăția.

Vom studia aceste categorii în cadrul acestui capitol și al următoarelor două, începând cu imaginea negativă despre sine.

Creșterea spirituală implică renunțarea la poveștile trecutului nostru, astfel încât universul să poată scrie o poveste nouă.

Eliberarea de ideile negative despre sine este importantă nu numai din cauză că ele îți fac rău; e importantă pentru faptul că *ele nu sunt adevărate*. Călătoria spirituală este o cale de renunțare la gândurile ego-ului nostru și de a permite să fie înlocuite cu gândurile lui Dumnezeu. Motivul pentru care să adopți o imagine pozitivă despre tine este acela că ea te descrie în felul în care gândește Dumnezeu despre tine.

Totuși, în opoziție cu gândurile lui Dumnezeu, există acele numeroase imagini negative despre sine, cărora le permitem să cutreiere nestingherite prin mintea noastră:

„Nu sunt suficient de bun.”

„Sunt un ratat.”

„Nu am știut niciodată cum să fac bani - pur și simplu nu am ce-mi trebuie pentru asta.”

„Tatăl meu (sau mama, profesorul etc.) a avut dreptate. Nu voi ajunge niciodată cineva.”

„Sunt prost.”

„Nu am suficient talent.”

„Sunt prea bătrân.”

„Nimeni nu mă vrea.”

„Nimeni nu mă apreciază.”

„Sunt depășit.”

„Toate joburile bune au fost date altora ...”

„Nu există niciun loc de muncă disponibil pentru mine.”

„În momentul ăsta, nici măcar nu mai are rost să încerc.”

„Am fost tras pe sfoară.”

„Sistemul e compromis.”

Toate aceste gânduri dureroase apar din identificarea exagerată cu planul material. Identificarea cu sinele tău material, în locul celui spiritual, te va expune întotdeauna la proiecțiile urii de sine, pentru că sinele muritor nu reprezintă ceea ce ești. Planul muritor este, în cel mai bun caz, o paradă permanent schimbătoare de percepții individuale, cărora le lipsește o temă consecventă. Câteodată te vei considera demn de propria ta stimă, iar alteori nu – în funcție de ceea ce se află în contul tău bancar, de opiniile celorlalți despre tine și așa mai departe. Cu greu poate constitui aceasta o bază solidă pentru succesul în carieră...

În planul muritor, niciunul dintre noi nu este perfect tot timpul. Dar în planul spiritual, noi toți suntem, în

permanență, perfecți. Cine suntem noi *cu adevărat* – creații perfecte ale lui Dumnezeu, inalterabile și nelimitate, niciunul dintre noi nefiind mai mult sau mai puțin scilipitor decât oricine altcineva – reprezintă imaginea de sine cea mai benefică posibil. Să te vezi pe tine în funcție de realitatea ta spirituală, în loc de cea materială, înseamnă iluminare. Din această perspectivă, vezi că tu *ești* lumina. Niciun gând sau situație a întinericului – adică lipsa iubirii din propria ta minte sau din mintea altcuiva – nu are vreo influență asupra adevărului a cine ești sau a ceea ce universul a planificat pentru tine. Trecutul tău, greșelile tale, părerile celorlalți despre tine, nici măcar eșecurile tale nu limitează în niciun fel ceea ce ești sau ceea ce este posibil pentru tine, în acest moment.

Una dintre cele mai obișnuite idei negative despre sine – o idee care stă la baza multor altor sentimente izvorâte dintr-o gândire greșită – este aceea că nu suntem suficient de buni; că ceva în noi este defectuos.

Poate fi tentant să credem că „unii dintre noi au acel ceva, iar alții nu”. Unii sunt talentați, iar alții nu. Unii dintre noi sunt inteligenți, iar alții nu. Unii sunt născuți pentru a avea succes, iar alții nu. Și, de multe ori, ne vedem pe noi înșine în partea a doua a acestor comparații.

Atâta timp cât ne credem separați de restul universului, ne mărginim la a ne compara cu ceilalți.

Un Curs în Miracole ne învață că toți suntem speciali și că niciunul nu este special. Toți purtăm amprenta lui Dumnezeu și, pe deasupra, o purtăm împreună, ca o

singură ființă. Niciunul dintre noi nu are o capacitate mai mare sau mai mică decât oricine altcineva de a fi folosit drept canal pentru geniul ce se revarsă constant din Mintea lui Dumnezeu. Acest geniu se revarsă în noi ca într-o singură ființă, dar este acceptat de noi separat. Geniul lui Dumnezeu este un dar oferit nouă tuturor, dar este alegerea noastră dacă îl primim sau nu.

Ne lipsește încrederea în *ceea* ce există înăuntrul nostru, pentru că ne lipsește încrederea în *Cine* există înăuntrul nostru.

Fiecare dintre noi are un rol unic în vindecarea lumii. Fiecăruia ne-a atribuit Dumnezeu o anumită funcție, pe care numai noi o putem îndeplini. La nivelul funcției noastre divine, niciunul dintre noi nu se află în competiție cu celălalt. Universul are un număr infinit de porții de tort. A mea nu ia dintr-a ta, iar a ta nu ia dintr-a mea. Este loc pentru ca darurile *fiecăruia* să înflorească. Există loc mai mult decât suficient pentru noi toți.

Când vizionarul și geniul universal recunoscut, Buckminster Fuller, a fost întrebat cum definește el *geniul*, răspunsul lui a fost: „Cineva care a avut mama potrivită”. Presupun că s-a referit la cineva care a avut parte, în copilărie, de cea mai bună programare pozitivă, cineva căruia sau căreia i s-a spus, de mic copil, că *este* inteligent sau inteligentă și că *va* reuși. Dacă din copilărie ni se spune că suntem meniți să reușim, atunci vom tinde spre succes. Dacă de mici ni se spune că suntem sortiți eșecului, atunci vom tinde spre eșec.

Dar, chiar dacă mama sau tatăl tău nu ți-a spus că ești minunat, atunci când erai copil, Tatăl/Mama Divină îți spune asta acum. Înțelegerea spirituală este un remediu pentru orice programare falsă pe care ai fi putut s-o primești în copilărie. În loc să analizezi la infinit o înregistrare din copilărie, o poți șterge, imprimând una nouă peste ea. O poveste, nu contează cât de reală faptic, rămâne totuși doar o poveste. Creșterea spirituală implică renunțarea la poveștile trecutului, astfel încât universul să poată scrie o poveste nouă. Nu îți renegi copilăria - o transcenzi.

Ești un copil al Domnului, porți în tine amprenta eternă a Sursei tale perfecte și ești îndreptățit, din fire, la miracole. Aceasta nu este o considerație arogantă a ego-ului, ci, mai curând, o smerită acceptare a cine ești cu adevărat. Pur și simplu, ai în interiorul tău puterea eternă a universului.

Deoarece ești un copil al lui Dumnezeu, plămădit din iubire, numai iubirea are putere asupra ta. Sinele tău muritor poate fi deteriorat, dar sinele tău spiritual, nu. Nu este necesar să te identifici cu distrugerile din această lume, pentru că efectele acestora sunt temporare. Fiecare lucru plin de iubire ce ți s-a întâmplat vreodată a fost real, și orice altceva a fost iluzie. Asemenea iluzii nu au vreun efect asupra viitorului tău decât dacă le porți cu tine în prezent. Depinde în totalitate de fiecare dintre noi dacă ne considerăm pe noi înșine bunuri deteriorate.

Desigur că e posibil ca lucrurile să fi fost dure în trecut, dar trecutul s-a încheiat și nu te poate atinge decât dacă rămâi în el. Chiar acum, în acest moment, universul

nu-i răspunde trecutului tău, ci adevărului a cine ești, cine ai fost întotdeauna și cine vei fi mereu.

Cu toții avem „materialul potrivit”, pentru că toți suntem gazdele lui Dumnezeu; vocea Lui, și nu a ego-ului, este vocea pe care o putem asculta și pe care putem învăța s-o urmăm. Fiecare dintre noi este menit să fie un vas pentru realitățile spirituale ale talentului, creativității și inteligenței. Ele nu sunt lucruri pentru care să îți asumi vreun merit personal – dar nici lucruri pentru care să îți ceri scuze că le ai.

În calitate de copil al lui Dumnezeu, *se întâmplă* pur și simplu să fii beneficiarul unei puteri și a unor posibilități nelimitate. Chiar dacă ai știut dintotdeauna acest lucru, sau nu, chiar dacă l-ai practicat, sau nu, în tine se află chiar acum, abilitatea latentă de a crea și îndeplini lucruri aflate dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale tale.

Și acest lucru nu se schimbă niciodată. Nicio circumstanță muritoare nu-i diminuează puterea lui Dumnezeu. Nu contează ce C.V. ai sau câte diplome ai obținut. Nu contează ce greșeli ai făcut sau cum merge economia. Contează numai unde îți plasezi conștiința acum.

Această recunoaștere a infinitei puteri a lui Dumnezeu și a infinitei Sale iubiri pentru noi este importantă în legătură cu o altă idee negativă despre sine, foarte apăsătoare pentru mulți dintre noi: gândul că suntem prea bătrâni pentru a materializa serviciul sau banii în existența noastră.

Încă o dată, suntem **provocați să gândim** în felul în care gândește Dumnezeu. Trupul îmbătrânește, însă spiritul nu. Universul nu ne lasă niciodată, în niciun moment, și nu se întâmplă vreodată ca el să considere că nu suntem suficient de buni sau că suntem depășiți. Poți bloca revărsarea miracolelor la ușa ta doar dacă gândești astfel despre *tine însuși*.

În mod special noi, femeile, suntem tentate să credem că valoarea noastră scade odată cu diminuarea frumuseții fizice. Și totuși, uneori se întâmplă ca frumusețea noastră interioară să strălucească cel mai mult, atunci când frumusețea exterioară începe să pălească. Sau, după cum spunea Ralph Waldo Emerson: „Pe măsură ce îmbătrânesc, frumusețea mi se furișează înăuntru.” Pentru univers, noi nu suntem niciodată invizibili.

Este adevărat că în tinerețe avem unele însușiri minunate, pe care le pierdem pe măsură ce înaintăm în vârstă, dar este la fel de adevărat că, atunci când suntem mai avansați în vârstă, avem unele însușiri minunate pe care nu le posedam atunci când eram tineri. Darurile vârstei nu sunt chiar atât de tangibile precum cele ale tinereții, dar nu sunt mai puțin reale. Cu cât ni le revendicăm – apreciind în totalitate darul nematerial al înțelepciunii, care vine din acumularea experienței de viață – universul va urma direcția noastră, reflectându-ne înapoi valoarea pe care, mai întâi, noi ne-am acordat-o nouă înșine. Așa cum scria Emily Dickinson: „Nu îmbătrânim odată cu trecerea anilor, ci ne înnoim în fiecare zi.”

Da, dacă ești mai în vârstă, pot fi persoane care să nu dorească să te angajeze din acest motiv; dar universului miraculos nu-i pasă de vârsta ta. Universul este flexibil și, dacă suntem deschiși către posibilități infinite, atunci oportunitățile vor apărea. Așa cum afirmă *Un Curs în Miracole*: „Miracolele sunt naturale. Atunci când ele nu apar, ceva a mers prost.” Astăzi, sunt exemple, în lume, de octogenari însuflețiți și care arată foarte bine! Dacă Betty White² poate fi cea mai senzuală bunicuță din Cleveland³, atunci cu siguranță că totul este posibil. Nu cred că cineva ar putea crede că *ea* nu-și poate găsi de lucru.

Așadar, cum renunțăm la lucrurile negative pe care ni le spunem, la repetarea cronică a gândurilor și sentimentelor care ne determină să alunecăm pe panta emoțiilor? Ușor de zis: „Nu voi mai gândi așa”, dar nu întotdeauna este și ușor de făcut. Formele-gând înrădăcinate sunt ca o depunere de sedimente pe conștiința noastră. Dar nu ni se cere să fim propriii noștri reformatori - ni se cere doar să-i predăm lui Dumnezeu gândurile și emoțiile care au nevoie să fie reformate. Spiritul Lui dinăuntru nostru va face restul. Cel mai mare miracol pe care Dumnezeu ni-l oferă este că, atunci când noi Îi cerem, El ne schimbă mintea.

Așa cum se spune în *Cursul în Miracole*: „Iubirea se primește prin rugăciune și se exprimă prin miracole.”

² Betty Marion White, actriță și scriitoare americană în vârstă de 91 ani. (N.T.)

³ Referire la rolul spumos jucat de Betty White în serialul de televiziune *Hot in Cleveland*. (N.T.)

Doamne Dumnezeule,

*Simt cum alunec într-o groapă a plângerii de milă,
a egocentrismului și a negativității.*

*Știu că nu ar trebui să gândesc în acest fel, dar mi-e
frică și nu mă pot opri. Te rog, înlocuiește-mi gândurile
cu ale Tale, Doamne Dumnezeule.*

*Îmi doresc să mă văd diferit. Te rog, trimite-mi un
miracol. Amin.*

CAPITOLUL 5

Cum dezactivăm Legea: mânia

Mânia este a doua categorie de gânduri care dezactivează puterea Legii Compensăției Divine. Mânia este o impuritate emoțională care împietrește inima și închide mintea.

Nu neg faptul că, în multe cazuri, este de înțeles de ce ești mânios. Poate că ai datorii, poate că ai un loc de muncă necorespunzător sau nu ai deloc unde să muncești, fără ca tu să ai vreo vină pentru asta. Poate că cineva te-a concediat pe nedrept, a spus minciuni despre tine vreunui șef, a furat bani de la tine sau te-a exploatat pentru câștigul lui financiar. Cu toate că ai încercat să fii cât se poate de responsabil, ai fost pur și simplu înlăturat de circumstanțe aflate în afara controlului tău.

Aceste lucruri se întâmplă. Și este normal să te simți mânios atunci când se întâmplă.

Și totuși, chiar și atunci, iubirea este răspunsul. Fără iubire, universul nu se poate programa să compenseze ceea ce ți-a fost luat. Dacă nu ne eliberăm de mânie, aceasta poate bloca universul miraculos, iar ideea că ai fost persecutat va căpăta putere, recreând apoi scenariul în care vei fi victimizat.

Iertăm, așadar, deoarece ne urmărim propriul nostru interes. Te iert, pentru că vreau să mă eliberez de durere. Te iert, pentru a mă elibera de ceea ce ai făcut. Dincolo de greșeala ta, mă îngrijesc de iubirea din interiorul tău, astfel încât să mă pot îngriji, dincolo de greșeală, de iubirea din mine – pentru că numai atunci pot primi un miracol.

Nu am fost creați pentru a fi expuși efectelor lipsei de iubire, din noi sau din ceilalți. Așa cum menționează *Un Curs în Miracole*: „Hristos din tine nu poate fi crucificat.” Sinele material poate fi nedreptățit, dar sinele spiritual, nu. Simte-ți emoțiile, da, dar fii suficient de conștient de sine, pentru a ști diferența dintre procesarea emoțiilor și rezultatul lor final. Să-ți simți emoțiile este sănătos; să te agăți de ele mai mult decât ai nevoie este slăbiciune. Exprimă-ți mânia într-un mediu protejat, iar apoi fii conștient când vine vremea să încetezi să-ți mai exprimi durerea.

Nu contează dacă cineva îți spune că „ai dreptul” să fii supărat – *ai dreptul*, desigur, să simți orice vrei să simți! Dar singurul mod în care poți experimenta miracole este să privești situațiile prin prisma mentalității orientate spre miracole.

Dacă ții mânie, nu rănești pe nimeni, decât numai pe tine. Așa cum afirmă *Un Curs în Miracole*: „Preferi să ai dreptate sau să fii fericit?” Țelul tău este să aduni oameni care să se plângă împreună cu tine, care să încuviințeze că ai fost persecutat sau preferi companioni spirituali care să ți se alătore în recunoașterea faptului că nu poți fi persecutat, deoarece ești copilul lui Dumnezeu?

Universul știe că ai fost rănit și se ocupă deja de cazul tău, pentru a îndrepta orice rău care s-ar fi putut produce. Dacă persistă, mânia ta pune piedici în mecanismul de funcționare a acestei mașinării miraculoase, care este universul.

Tu nu ai fost neapărat *cauza* a ceea ce ți s-a întâmplat, dar ești responsabil pentru modul în care te raportezi la ceea ce ți s-a întâmplat. Da, indiferent ce s-a întâmplat, s-a întâmplat; dar ceea ce se întâmplă *acum* depinde de tine. Poți răspunde călăuzit de ego, asigurând existența suferinței, sau poți răspunde călăuzit de spirit, asigurând, astfel, producerea unui miracol.

Nivelul rănilor este nivelul iluziei. Identificându-ne cu acest nivel, experimentăm efecte la acest nivel. Un lucru are puterea de a ne răni în măsura în care credem în puterea lui. Dacă credem în realitatea unei răni, atunci

ne vom simți răniți în mod real. Vindecarea rezidă în amintirea a ceea ce este real.

Lipsa de iubire nu este, până la urmă, reală. Ea există într-o realitate tridimensională, dar tu ești mai mult decât o simplă ființă din planul muritor. Dacă îți amintești acest lucru, te ridici deasupra suferinței cronice care năpăstuiește această lume. Te înalți în tărâmurile nemuritoare, unde tot ceea ce nu este iubire se îndepărtează de tine în mod natural, iar tu nu mai suferi.

Va dura până când acest lucru se va manifesta? Probabil că da. Dar viteza cu care se schimbă modul tău de gândire determină viteza cu care se schimbă împrejurările tale muritoare.

Asta nu înseamnă că negăm în mod absurd că nu s-a întâmplat ceva – înseamnă doar că îi negăm puterea de a ne afecta pe noi, în esență. Mânia, dacă există, trebuie conștientizată negreșit, dar a acționa disfuncțional în virtutea ei este, în cel mai bun caz, periculos și în cel mai rău caz, distructiv. Ar trebui să ne simțim mânia, să acceptăm că există și apoi să i-o predăm Spiritului Sfânt, spre transformare. După aceea, în loc să ne investim energia în a ridiculiza ceea ce este, devenim capabili să afirmăm și să creăm ceea ce ar putea fi. Ceva miraculos se petrece atunci când spunem: „Sunt supărat, dar nu vreau să mai fiu. Doamne, ajută-mă să văd această situație diferit. Amin.”

Câteodată, suntem supărați pe oameni pe care nici măcar nu-i cunoaștem. Mulți simt o mânie justificată

față de bănci, politicieni, Wall Street⁴ și față de toți cei care s-au îmbogățit – sau care i-au servit pe cei bogați – cu prețul oricui altcuiva.

Există o furie legitimă, etică, față de situația economică actuală, însă furia legitimă nu trebuie să includă mânia personală.

Martin Luther King Jr. a fost insultat de politica de discriminare rasială instituționalizată, dar temperamentul său nonviolent l-a ridicat deasupra mâniei personale. Mahatma Gandhi a fost insultat de politica de colonizare pe care au dus-o englezii în India, dar temperamentul său nonviolent l-a ridicat deasupra mâniei personale.

Rețineți că, în ambele cazuri, faptul că acești doi bărbați s-au ridicat deasupra vibrației joase a mâniei, le-a dat putere să devină și mai eficienți în eradicarea situațiilor care le-au adus ofensă.

Nonviolența nu a însemnat că ei au privit în altă parte, pentru a nu vedea problema, ci că au privit *prin* problemă, spre un tărâm al posibilităților care exista dincolo de situațiile care i-au mâniat. Această abilitate – autoritatea spirituală a făcătorului de miracole, dacă vreți – le-a dat puterea de a invoca lumea pe care își doreau s-o vadă.

Dacă rămân în mânia mea, mă racordez la tărâmul în care pot să *fiu* făcut mânios. Privesc pe cineva din afara mea ca sursă a pierderii mele, condamându-mă astfel, pe

⁴ Wall Street - districtul financiar al orașului New York; termen utilizat ca simbol pentru întreaga piață financiară a Statelor Unite, precum și pentru marile interese financiare din New York. (N.T.)

mine însumi, la experiența pierderii. Într-un mod pervers, este ca și cum aș idolatriza chiar persoanele care m-au rănit. Pentru că, dacă eu cred că ele îmi pot lua binele, atunci înseamnă că eu cred că ele au fost *sursa* binelui meu! Cred, probabil, că ele sunt mai puternice decât Însuși Dumnezeu, din moment ce mă gândesc că ele mă pot priva definitiv de ceea ce Dumnezeu dorește să am.

Dincolo de mânie, se află capacitatea noastră de a ierta. Iertarea înseamnă să-i privești pe oameni prin prisma cunoașterii spirituale a inocenței lor, în locul percepției muritoare a vinovăției lor.

Iertarea este, într-adevăr, o modalitate diferită de a gândi, deoarece presupune chiar renunțarea la acel aspect al minții despre care noi credem că ne protejează de răni viitoare. Este un act radical, dar, cu siguranță, nu înseamnă slăbiciune. De fapt, iertând, nu le oferim victoria celor care ne-au greșit, ci ne eliberăm de acel aspect al minții care blochează corecția divină. Prin urmare, a *nu* ierta le asigură victoria celor care ne-au greșit, prin faptul că le permitem să ne modeleze realitatea. Mânia, atitudinea defensivă, martiriul ș.a.m.d. nu atrag miracole. Mila și compasiunea, da.

A pune o problemă în mâinile Domnului înseamnă să ne rugăm ca modul în care *gândim* despre problemă să fie schimbat. Dacă numai iubirea este reală și doar ea are putere asupra noastră, atunci greșelile noastre și ale altora ne pot afecta numai dacă alegem să rămânem agățați de ele.

Iertăm, aşadar, deoarece ne urmărim propriul nostru interes. Te iert, pentru că vreau să mă eliberez de durere. Te iert, pentru a mă elibera de ceea ce ai făcut. Dincolo de greşala ta, mă îngrijesc de iubirea din interiorul tău, astfel încât să mă pot îngriji, dincolo de greşeală, de iubirea din mine – pentru că numai atunci pot primi un miracol. Atunci când înlătur barierele din calea deschiderii mele spre iubire, universul se va reprograma imediat, pentru a-mi trimite miracole. Iertarea este cea mai puternică cheie spre noi începuturi.

Nimic din toate acestea nu este întotdeauna uşor. E greu atunci când treizeci de ani de muncă asiduă îţi sunt daţi deoparte printr-o decizie managerială rece şi calculată, luată de cineva care are jumătate din vârsta ta. E dureros când cineva în care ai avut încredere îţi fură banii, împrăştie minciuni despre tine sau te sacrifică pentru a obţine el avantaje. Dar furia şi condamnarea nu vor face decât să întârzie vindecarea. Oricât de greu ne-ar fi uneori să ne adunăm puterile ca să fim dispuşi să iubim, *Un Curs în Miracole* afirmă că „fărăma noastră de bunăvoinţă este totul”. Când suntem dispuşi să vedem inocenţa din altă persoană, chiar dacă ea a avut un comportament lipsit de iubire faţă de noi, activăm Legea Compensaţiei Divine.

Apoi miracolele încep automat să curgă. Ele vor veni sub orice formă care compensează cel mai bine eroarea originală, inclusiv – dacă aceasta îţi va servi cel mai bine – sub forma mult mai multor bani decât cei pe care i-ai pierdut iniţial.

Să cauți, oare, o reparație legală pentru răul suferit, dacă într-adevăr acesta a fost cazul? Poate, dacă interior te simți condus să faci asta. Dar dacă nu cauți să și ierți, nicio sumă de bani nu-ți va vindeca suferința. Indiferent câtă dreptate lumească ți se va face, vei continua să simți o rană în inimă. Dreptatea exterioară ne va face prea puțin bine, dacă în interior rămânem victime.

Poate că lucrul cel mai plin de iubire pe care putem să-l facem este să reparăm un rău făcut pe seama noastră – sau pe seama altcuiva. Dacă ne angajăm pe calea iubirii, asta nu înseamnă că ignorăm importanța dreptății. Trebuie să acționăm întotdeauna pentru dreptate, pentru că dreptatea este a lui Dumnezeu. Dar să căutăm să eliberăm emoția interioară a mâniei, astfel încât miracolele să poată curge. Așa cum spunea Martin Luther King Jr.: „Scopul nostru este acela de a crea o comunitate plină de iubire, iar acest lucru va necesita o schimbare calitativă în sufletele noastre, precum și o schimbare cantitativă în viețile noastre.”

Poate că lucrul cel mai plin de iubire pe care putem să-l facem este să combatem și să reparăm răul făcut pe seama noastră (așa cum au făcut și King, și Gandhi). Dacă ne angajăm pe calea iubirii, asta nu înseamnă că ignorăm preocuparea pentru dreptate. Dimpotrivă, continuăm să lucrăm pentru dreptate, dar eliberăm emoția interioară a mâniei, astfel încât să le putem permite miracolelor să funcționeze. Dreptatea exterioară nu ne va ajuta la nimic, dacă rămânem victimizați în interior.

Se spune deseori, că putem fi aspri sau că putem fi mai buni.⁵ Dacă ducem mai departe mânia și blamarea, vom deveni, inevitabil, aspri. Cu greu se poate spune că asprimea este trăsătura de personalitate pe care cineva o caută la un angajat, la un partener, la o persoană pe care s-o promoveze sau în care să investească. Faptul că stăm agățați de vechile răni poate inspira simpatie pentru o vreme sau chiar sprijin temporar. Dar nu va inspira invitații la un nou început, nici din partea altor persoane, nici din partea universului însuși.

Doamne Dumnezeu,

Te rog ajută-mă să-mi iert greșelile din trecut. Te rog ajută-mă să-i iert pe aceia care mi-au refuzat binele. Te rog, arată-mi inocența din noi toți. Îmi doresc să văd că doar iubirea este reală, dar durerea împrejurărilor se ține ca o gheară de inima mea.

Te rog, inundă-mi mintea cu percepție divină, ca să pot zări dincolo de vălul iluziei și să pot deveni liber, pentru a o lua din nou de la început. Îți mulțumesc, Doamne. Amin.

⁵ Joc de cuvinte în limba engleză: *bitter* = aspru; *better* = mai bun. (N.T.)

CAPITOLUL 6

Cum dezactivăm Legea: vinovăția

O altă categorie importantă de gânduri care dezactivează Legea Compensației Divine o constituie vinovăția.

Câteodată, avem destul de mult succes în a-i ierta pe ceilalți, dar nu suntem la fel de buni în a ne ierta pe noi înșine. Gândim: „Bine, pot crede că universul a fost programat să-mi ofere ceea ce mă făcea fericit, dar apoi *am dat-o în bară*. Și nu mă pot ierta.”

Mulți dintre noi avem amintiri neplăcute – chiar dureroase – legate de bani, și multe dintre ele intră în categoria „greșeala mea, fir-ar să fie!”

Având în vedere impactul semnificativ pe care erorile financiare îl pot avea asupra vieților noastre și ale familiilor noastre, sentimentele de vinovăție pot fi îngrozitoare. Dacă unul dintre copiii tăi nu poate merge anul acesta la lecțiile de dans, datorită unei greșeli pe

care ai făcut-o tu, sau dacă nu poate merge la facultate sau dacă nu poate avea nunta pe care a visat-o – și câteodată consecințele sunt mult mai dramatice – atunci sentimentele generate de eșec pot fi intense.

Poate că am greșit în trecut, dar nu suntem legați de acele greșeli în prezent – atâta timp cât acum suntem dispuși să gândim așa cum nu am făcut-o atunci, să acționăm așa cum nu am făcut-o atunci, să curățăm prezentul de ceea ce trebuie curățat și vine din trecut și să fim acum cine nu am fost atunci.

Ego-ul este cel care ne programează să facem greșeala și apoi ne pedepsește sadic pentru ea. Ne îndeamnă să facem ceva prostesc, după care ne va face să credem că, dacă am făcut o asemenea greșeală, suntem cele mai proaste și mai iresponsabile ființe umane aflate în viață. Acum totul e îngrozitor și nu va putea merge decât înspre și mai rău!

Dar ego-ul minte. A mințit când ne-a convins să facem ceva prostesc; minte, de asemenea, când ne spune că, deoarece am făcut un lucru atât de îngrozitor, suntem persoane oribile, pentru care nu există speranță.

Vinovăția e crudă și nu te lasă niciodată în pace. Te duce la obsesie, ură de sine, autopedepsire și îți

distruge imaginea de sine. Însă întotdeauna trebuie să îți amintești: vinovăția nu este adevărată, pentru că ai fost creat ca un copil inocent al lui Dumnezeu, iar realitatea Sa este de neschimbat. De aceea, natura universului este construită în așa fel încât tu să poți compensa erorile trecutului și să o poți lua de la început.

Uneori, după ce am făcut o greșală, persoane bine intenționate încearcă să ne consoleze, spunându-ne lucruri precum: „Există un motiv pentru care s-a întâmplat asta”, în timp ce noi, în inima noastră, știm că „Da, există un motiv pentru care s-a întâmplat asta, și îți spun eu care este: *am făcut o greșală stupidă!*” Câteodată e necesar să înfruntăm realitatea crudă că *am făcut* o greșală și să o privim cu ochii larg deschiși.

Următorul pasaj din *I Ching* se adresează cu putere nevoii noastre de sinceritate brutală față de noi înșine, atunci când am greșit: „Doar atunci când avem curajul să privim lucrurile exact așa cum sunt, fără a ne înșela pe noi înșine și fără a ne face iluzii, o lumină, care se va arăta din evenimente, va face ca drumul spre succes să poată fi recunoscut.”

E posibil să avem nevoie să simțim rușinea de a ști că am făcut ceva prostesc și să ardem de durerea provocată de această greșală, dar din asta vom ieși o persoană mai smerită, mai integră și mai cu picioarele pe pământ. Un eșec rămâne un eșec doar dacă refuzăm să învățăm din el. Orice situație care ne învață o mai mare smerenie, moderație, înțelepciune cu privire la sine și la ceilalți, responsabilitate, iertare, profunzime

a reflecției, abilitatea de a lua decizii mai bune și ceea ce este cu adevărat important nu este, în final, un eșec. Uneori, ceea ce considerăm a fi un eșec în momentul în care se întâmplă servește, de fapt, la generarea unei schimbări în interiorul nostru, care creează un succes chiar mai mare pe viitor.

Oamenii măreți nu sunt aceia care nu au căzut niciodată. Oamenii măreți sunt aceia care, atunci când cad, cercetează adânc în interiorul lor și găsesc puterea de a se ridica. Uneori, acea noapte neagră a sufletului ne învață câteva lucruri foarte importante despre noi înșine – despre cine am fost și despre cine alegem să fim acum; despre ce am făcut bine și despre ce am greșit. Persoanele sănătoase spiritual sunt acelea care își asumă responsabilitatea pentru propriile greșeli, își acceptă erorile, fac ceea ce pot pentru a remedia lucrurile și îi permit iertării și compasiunii să-i purifice.

Dacă ești ca noi toți, precis ai dat-o în bară regește, într-un moment sau în altul. Dar nu-ți servește nici ție și nici altcuiva să te biciuiești încontinuu. Să ai remușcările corespunzătoare? Da. Să crești din greșeli și să faci lucrurile cât poți de bine? Da. Dar să rămâi blocat în mocirla urii de sine? Cu desăvârșire, nu. Poate că am greșit în trecut, dar nu suntem legați de acele greșeli în prezent – atâta timp cât acum suntem dispuși să gândim, așa cum nu am făcut-o atunci, să acționăm așa cum nu am făcut-o atunci, să curățăm în prezent ceea ce trebuie curățat din trecut și să fim acum cine nu am fost atunci.

Când ne asumăm responsabilitatea deplină pentru situațiile în care știm, în inima noastră, că am acționat inadecvat sau fără integritate ori în care nu am știut să respectăm oportunitățile și abundența care, odată, erau ale noastre, experimentăm miracolul ispășirii. Ispășirea este un proces mental prin care ne corectăm percepțiile, modificând astfel traiectoria probabilităților ce vor apărea ca rezultat.

Ispășirea este ca un buton de resetare spirituală. Este un dar de la Dumnezeu, ce ne oferă oportunitatea de a ne curăța karma de greșelile din trecut recunoscându-le, asumându-ne responsabilitatea pentru ele, acceptându-le și făcând tot ce e posibil pentru a ne schimba tiparele de comportament ce ne-au dus la crearea situației care ne produce rușine acum.

Recunoaștem greșelile din trecut și ne rugăm: „Vreau să fiu altfel decât am fost înainte. Te rog, arată-mi cum.” Universul corectează atunci toate limitările cauzate de gândirea noastră greșită. Vinovăția dispare din mintea noastră, în timp ce gândurile de compasiune și iubire îi iau locul.

Buddha a descris Legea Karmei, sau Legea Cauzei și Efectului, astfel: pentru fiecare acțiune, există o reacțiune. Prin urmare, dacă am acționat fără înțelepciune, este de așteptat să suferim.

Cu circa cinci sute de ani mai târziu, Iisus a revelat alchimia milei lui Dumnezeu, care postulează că, într-un moment de grație, toată karma este arsă, toate datoriile sunt plătite și iertate. De la confesiunea catolicilor,

la Ziua Ispășirii a evreilor, până la cei care practică întrunirile în doisprezece pași, în cadrul cărora își fac inventarul moralității, noțiunea de *ispășire* este parte a învățăturilor de înțelepciune din principalele religii și sisteme spirituale ale lumii.

Ispășirea poate aduce un nivel profund de smerenie – în timp ce avem în față un maldăr de facturi și ne confruntăm cu înțelegerea inconfortabilă a faptului că ar fi trebuit să fim mai responsabili sau în timp ce ne gândim la ce anume a dus la concedierea noastră și știm, în inima noastră, că noi înșine am fost problema. Poate că am participat la beția turbulentă a nechibzuinței financiare care a caracterizat ultimele câteva decade ale societății noastre. Poate că am cumpărat prea mult, am economisit prea puțin sau am fost prea nepăsători în privința banilor, ori neserioși când i-am folosit. Ispășirea ne dă puterea să ne iertăm pe noi înșine – ne dă înapoi respectul de sine. Am făcut ceea ce am putut ca să ne îndreptăm greșelile, iar bunătatea unui univers milos se deschide pentru noi, în moduri pe care se poate să nu ni le fi imaginat vreodată.

Nu există greșeală pe care s-o fi făcut vreodată și care să nu poată fi corectată divin, atâta timp cât recunoști gândurile greșite care te-au condus la greșeală, oricare au fost ele, și i le predai lui Dumnezeu. Un miracol nu este doar o „reparație”: este o intervenție a unui sistem de gândire aflat dincolo de al nostru, având puterea, literalmente, de a anula consecințele deciziilor din trecut, rezultate dintr-o gândire greșită.

Un Curs în Miracole ne spune să ne întoarcem exact la momentul în care a intervenit greșeala, să acceptăm faptul că atunci nu i-am permis adevărului nostru interior să ne ghideze decizia și să ne amintim că putem alege din nou, *acum*. Și asta este ceea ce facem: punem acel moment în mâinile lui Dumnezeu și știm că nu avem nevoie să ne simțim vinovați, pentru că „El va anula toate consecințele deciziilor noastre greșite, dacă Îl vom lăsa”.

Miracolele transcend legile timpului și ale spațiului. În prezentul miraculos, greșelile din trecut sunt anulate.

Timpul pe care i-l ia lumii materiale ca să oglindească schimbarea noastră, de la o gândire bazată pe frică, la o mentalitate orientată spre miracole, este simbolizat, în *Vechiul Testament*, de cei patruzeci de ani care le-au trebuit israeliților, după ce au scăpat de condiția de sclavi, ca să ajungă în Pământul Făgăduinței. Este exprimat, în *Noul Testament*, prin cele trei zile de după răstignire, până la Învierea lui Iisus. În poveștile biblice despre Moise și Iisus, mintea celui apropiat de Dumnezeu a devenit un canal pentru reconstrucția lumii muritoare. Prin puterea gândirii noastre, și noi putem să ne modificăm radical experiența lumii.

Dumnezeu ne iubește la fel, și când facem lucrurile cu înțelepciune, și când facem greșeli. Iubirea Lui pentru noi nu se bazează pe comportamentul nostru, ci pe cine suntem noi, iar El știe cine suntem – inocenți pe dinăuntru – pentru că El ne-a creat astfel. Când greșim, este pentru că în acel moment *uităm*

cine suntem, iar răspunsul Lui la acest lucru nu este să ne pedepsească, ci să ne corecteze.

Asta nu înseamnă că tu nu trebuie să faci nimic pentru a îndrepta lucrurile; de fapt, orice lecție pe care nu ai reușit s-o înveți anterior, va trebui s-o înveți acum. Mila universului rezidă în faptul că ți se dă oportunitatea să faci asta. S-ar putea să nu primești imediat acea mărire de salariu; s-ar putea să fie necesar să te smerești și să te descurci cu mai puțini bani, pentru o vreme. S-ar putea să nu ajungi personaj important, într-o poziție nouă; s-ar putea să trebuiască să fii coborât cu câteva trepte, înainte de a putea face următoarea ta urcare spectaculoasă. Dar vei vedea scrisul de mână al lui Dumnezeu în toate acestea, dacă participi – în loc să opui rezistență – la echilibrarea balanței spirituale. Vei ști, în inima ta, că acesta este un lucru bun și vei fi bucuros să-ți câștigi calea înapoi spre tărâmul abundenței. Odată ce ți-ai revendicat prosperitatea *interioară*, universul va începe procesul revendicării ei *exterioare*.

Ești programat interior ca să te ridici la cea mai înaltă posibilitate creatoare a ta și nimic din ceea ce faci nu poate șterge dorința sufletului tău de a o atinge sau dorința universului de a ți-o oferi. Nicio deviere de la iubire – din partea ta sau a altcuiva – nu poate opri universul de la intenția sa divină, că viața ta trebuie să fie una de abundență și bucurie.

Conform *Unui Curs în Miracole*, orice miracol pe care l-ai deviat este „ținut în siguranță pentru tine, până când ești pregătit să-l primești”. Universul are o poliță de

asigurare încorporată. Orice ai pierdut, este programat să ți se returneze – poate sub altă formă, în altă situație, în alt oraș sau împreună cu alți oameni, dar, prin puterea ispășirii, se va întoarce la tine.

Doamne Dumnezeule,

Simt că am dat greș.

Simt că toate eforturile mele nu au folosit la nimic.

Îmi este rușine pentru întorsătura pe care a luat-o viața mea.

Nu știu ce să fac sau unde să mă duc.

Te rog, dragă Doamne, repară-mi inima,

Vindcă-mi mintea și schimbă-mi împrejurările.

Așterne o cale pentru mine, pentru a putea ieși din întuneric, la lumină.

Îmi ispășesc greșelile și mă rog pentru iertare.

Te rog să faci Tu, pentru mine, ceea ce nu pot face eu.

Îți mulțumesc, Doamne.

Amin.

CAPITOLUL 7

Confruntarea cu prejudecățile noastre

O altă cale prin care facem să devieze bunăstarea este prin credința neconștientizată că nu prea e în regulă să ai bani. La fel cum unii oameni au prejudecăți referitoare la săraci, alții au prejudecăți referitoare la bogați.

Susțin mișcarea *Occupy Wall Street*⁶ pentru că, în ultimele decenii, în Statele Unite ale Americii, a avut loc o demontare sistematică a garanțiilor adecvate, oferite de echitatea economică. Dar am remarcat, la câțiva dintre participanții la această mișcare, că pasiunea lor pare a fi mai puțin un entuziasm pentru drepturile tuturor de a

⁶ *Occupy Wall Street* – OWS – este denumirea dată unei mișcări de protest care a început la 17 septembrie 2011 în Zuccotti Park, aflat în districtul financiar Wall Street, din New York, problemele principale ridicate fiind inegalitatea economică, lăcomia, corupția și influența inoportună a corporațiilor asupra guvernului. Sloganul OWS, „Noi suntem cei 99%”, se referă la inegalitatea dintre venituri și distribuția bogăției în America între cei mai bogați 1% și restul populației. (N.T.)

participa la motorul prosperității economice și mai mult o critică instinctivă împotriva oricui ia parte la acesta. Prin urmare, acest lucru face ca mișcarea să fie vulnerabilă tuturor tipurilor de critică eronată – că susținătorii mișcării sunt împotriva bogaților și așa mai departe. Cu greu poate fi vorba despre asta. Mesajul nu este că, în America, oamenii nu ar trebui să se poată îmbogăți, ci că terenul de joc ar trebui să fie atât de accesibil, încât *oricine* care muncește suficient de mult să se poată îmbogăți. Și că banii ar trebui să poată cumpăra multe lucruri în America, dar nu și guvernul american!

**Atâta timp cât facem banii în mod corect,
nu numai că primim o binecuvântare, ci și
răspândim binecuvântarea
de la unii, la ceilalți.**

Indiferent cât de mult ne zbatem pentru abundență financiară, vom avea mari greutăți în a o atinge, dacă în subconștient îi dezaprobăm pe cei care o au. Dacă spunem ceva, dar gândim altceva, vom sfârși întotdeauna cu rezultate confuze. Mulți oameni se programează singuri pentru eșec, muncind din greu, dar emițând un semnal ambivalent în univers, despre faptul că ar vrea sau nu ar vrea cu adevărat bani.

Gânduri ca „Vreau, dar *nu ar trebui* să vreau, așa

că... nu, nu vreau cu adevărat; dar de fapt, vreau, dar nu vreau să admit că vreau” indică ambivalență.

Acest amestec confuz de gânduri aduce, inevitabil, o combinație confuză de experiențe. Mulți oameni eșuează să materializeze banii pentru că, la un anumit nivel profund, ei nu cred că ar trebui să-i aibă.

Fiind învățați că sărăcia e sfântă, ei cred, prin urmare, că oamenii bogați nu sunt, poate, virtuoși. Fiind învățați că bunăstarea este o resursă finită, unii cred că a materializa bani pentru ei înșiși înseamnă, prin definiție, a lua de la altcineva. Indiferent care este motivul, mulți oameni cred că nu este în regulă să-ți dorești bani. Și dacă renegi dorința, literalmente renegi banii.

Această carte nu tratează numai modul în care putem atrage miracole, dar și modul în care le respingem.

Judecata este una dintre cele mai mari bariere în calea propriilor noastre împliniri miraculoase. Dacă judeci pe altcineva pentru că se bucură de prosperitate, îți vei sabota inconștient propria bunăstare. Dacă gândești că, într-un fel, este mai *curat* să fii sărac, atunci, cel mai probabil, aceasta vei materializa: sărăcie.

Am primit odată, o scrisoare de la o femeie, pe nume Judy, care conducea o afacere numită *Café Joy* (*Cafeneaua Bucuriei*). Îmi spunea că e disperată, deoarece cafeneaua ei era pe punctul de a fi închisă. Îi datora bani proprietarului, iar acesta refuza să fie cooperant. Peste toate acestea, proprietarul magazinului care se învecina cu cafeneaua făcea toate eforturile posibile ca să intre în

posesia spațiului în care era cafeneaua. Ea scria:

Noi am muncit din greu, patru ani de zile, pentru a pune afacerea pe roate. Locul acesta este foarte special și aș fi devastată să-l pierd. Nu numai că servim hrană sănătoasă, dar am creat ceea ce oamenii numesc „un loc frumos și liniștit”. Am creat, de asemenea, o comunitate, am sprijinit și am reunit artiști, precum și vecini și colegi... acest spațiu devenind un loc foarte special și important pentru cartierul nostru. Nu a fost niciodată o afacere pentru bani – accentul s-a pus întotdeauna pe camaraderie și pe sănătate – astfel încât sunt tristă și confuză în legătură cu motivul pentru care ne este luată... și sunt supărată în special pentru că pierd acest loc în favoarea unor oameni care, pur și simplu, sunt în stare să plătească mai mult decât putem plăti noi.

Intrigată, am invitat-o pe Judy la mine. În timp ce discutăm, mi-au plăcut pasiunea și viziunea ei cu privire la cafenea, dar am remarcat și că avea niște atitudini interesante cu privire la bani, afaceri și capitalism în general. Ca proprietar de afacere, avea nevoie să facă profit pentru a rămâne pe linia de plutire, dar a rostit lucruri din care reieșea clar că nu respecta efortul de a face asta. A vorbit despre profit cu un dispreț subtil. Indiferent că voia să admită sau

nu, din moment ce conducea o mică afacere, *era* o capitalistă; de asemenea, părea să proiecteze asupra tuturor afacerilor capitaliștilor ideea că 99% dintre ei sunt niște speculanți lipsiți de etică!

Judy îi trimitea mesaje ambivalente universului, mintea ei conștientă *spunând* un lucru, iar subconștientul ei *auzind* altceva. Discutând mai departe cu ea, am aflat că avea atât o calificare în domeniul social, cât și experiență în zona non-profit, precum și excelente abilități antreprenoriale. Integrate, experiențele ei din trecut ar fi putut forma un mariaj excelent între valorile și aptitudinile ei practice. Dar acele lucruri se aflau în război în interiorul ei. Judy se afla în conflict cu ea însăși: deținea o afacere, da, dar se simțea aproape ca și cum i-ar fi fost *rușine* de asta. Era în situația în care nu voia să-și *admită* sieși că afacerea trebuia să aducă bani pentru a rezista, deoarece, cumva, aceasta ar fi făcut experiența imorală sau impură.

Provocarea lui Judy consta în a face pace cu faptul că profitul era necesar pentru cafeneaua pe care o deținea. Și putea face asta doar privind mai profund la motivul pentru care se gândise vreodată că profitul nu ar trebui să existe.

Mi-a spus: „Niciodată nu am vrut să am mai mult decât persoanele din jurul meu” – ca și cum, dacă ea ar fi avut mai mult decât alții, asta ar fi scăzut cumva abundența disponibilă pentru ceilalți. Acest tablou al lumii financiare, în care presupunem că există doar un număr finit de porții de plăcintă, iar dacă eu iau o felie, atunci rămâne mai

puțin pentru tine, se numește *joc cu suma zero*.

Dacă eu simt că, dacă îți cer ție să mă plătești, te jupoi, bineînțeles că mă simt vinovat când îți cer bani! Aceasta va crea confuzie în programarea universală și îmi va deturna abundența.

Dar dacă simt că îți ofer un serviciu onorabil, pentru care îți cer o plată echitabilă și corectă, atunci pot să mă simt bine cu privire la acest schimb, *deoarece sporesc abundența amândurora*. Schimbul corect este un principiu spiritual, nu numai unul economic. Atâta timp cât facem banii în mod corect, nu numai că primim o binecuvântare, ci și răspândim binecuvântarea de la unii, la ceilalți.

Universul spiritual *nu* operează după principiul *jocului cu suma zero*. În târâmul spiritului, abundența este infinită, iar creativitatea mea nu ia din a ta; de fapt, o sporește pe a ta. Eu furnizez energie printr-un serviciu sau produs, iar tu furnizezi energie prin banii pe care îi plătești pentru el. Într-un schimb echitabil, ambele părți câștigă.

Chiar și la nivelul lumesc, niciun economist nu crede că există o sumă fixă a bunăstării. În schimb, economiștii vorbesc despre cele mai bune strategii pentru *crearea* bunăstării, despre cum schimbul de bunuri și servicii poate spori cantitatea totală de bunăstare din lume. În acest fel, ei oglindesc dinamica spirituală aflată la lucru în privința banilor.

Judy mi-a spus că s-a rugat pentru a fi eliberată de orice rezistență legată de câștigul bănesc, iar în timpul conversației noastre am privit împreună, în profunzime,

la cauza rezistenței. Convingerile adânc fixate în interior nu sunt eliminate ca prin minune, atunci când ne rugăm. Ele sunt *aduse în conștiință* atunci când ne rugăm; apoi este responsabilitatea noastră să le predăm și să *cerem* să fie eliminate. Spiritul va lua de la noi numai ceea ce suntem dispuși să eliberăm.

Judy a menționat că avea obiceiul de a le spune clienților – *chiar scrisese pe meniu!* – următoarele cuvinte: „Vă mulțumim pentru sprijinul dumneavoastră!” M-am uitat mirată când am auzit asta și am întrebat-o: De ce nu le-ai spune: „Vă mulțumim pentru afacerea dumneavoastră?”

Ea a început să recunoască rezistența pe care o manifesta – și anume, credința nerecunoscută că era ceva nedrept sau în neregulă în a face bani. Pe de o parte, avea nevoie să facă bani, pentru ca afacerea să-i prospere – și era foarte conștientă de munca grea depusă de ea și de angajații ei, prin care furnizaseră servicii de calitate comunității. Pe de altă parte, avea sentimente ambivalente cu privire la a primi bani. Războiul se dezlănțuise în ea și, astfel, și în cafenea ei.

Încă o dată, tot ceea ce experimentăm în această lume este o oglindire a gândurilor noastre. Dacă îți este rușine să celebrezi banii, nu te aștepta ca banii să te celebreze pe tine.

Dacă tu crezi că a face bani înseamnă a-i înșela pe ceilalți, a-i exploata sau a băga mâna pe nedrept în buzunarul altcuiva, atunci, ca persoană corectă ce ești,

nu te vei simți bine în legătură cu asta, și nici nu ar trebui.

Dar cafeneaua lui Judy este ceea ce ar trebui să fie capitalismul pieței libere. Nu există nimic pentru care să te *rușinezi*. (Capitalismul are fețe diferite în societăți industrializate diferite, iar acest lucru nu este conștientizat de unii oameni. Critica îndreptată spre practicile de afaceri lipsite de etică *nu* este o critică inerentă la adresa capitalismului însuși.)

Am întrebat-o pe Judy de ce simțea nevoia să-și vadă clientela într-o astfel de lumină deplorabilă – ca și cum ar fi fost vorba de orfanii din *Oliver Twist* și nu de adulți în toată puterea cuvântului, oameni înstăriți. Le făcea oare vreun serviciu, dacă aproape îi infantiliza, în numele echității economice? În calitate de lucrător social, Judy venise în contact cu multe persoane aflate în dificultate, care aveau nevoie de o mână de ajutor; este posibil ca ea să fi adus în activitatea ei de patron al cafenelei o energie care era potrivită muncii ei în domeniul social, dar care nu era neapărat potrivită în contextul de față. *Clienții ei nu veneau la ea pentru a primi ajutor; ci veneau pentru cafeaua ei!*

Legea Compensăției Divine i-ar fi adus orice miracol de care avea nevoie: o cale prin care să ajungă la o înțelegere corectă cu proprietarul spațiului, precum și o modalitate prin care să redeschidă *Cafeneaua Bucuriei*. Judy avea nevoie, mai mult decât orice, să-și alinieze gândirea la tiparele naturale ale universului, așa că ne-am rugat pentru asta. Ea a adoptat o atitudine diferită și s-a

deschis către noi începuturi.

Am auzit spunându-se că rugăciunea nu schimbă atât de mult situația în care te afli, ci mai degrabă te schimbă pe tine pentru a-i face față situației. Ea schimbă efectele asupra vieții tale, pentru că te schimbă pe tine la nivelul cauzei. *Principiul Incertitudinii al lui Heisenberg* afirmă că, atunci când cel care percepe se schimbă, se schimbă și ceea ce este perceput. Faptul că Judy a reușit să aibă o nouă atitudine însemna – *la propriu*, și nu doar la figurat – că oportunitățile pe care altfel nu le-ar fi experimentat, aveau să apară acum.

Dacă ar fi rămas la: „Situația e groaznică”, „Îl urăsc pe proprietar”, „La naiba cu proprietarul afacerii vecine” și „Acum nu mai e nicio speranță”, adăugând astfel acest eveniment la C.V.-ul ei de victimă, cu siguranță că universul i-ar fi dovedit că are dreptate. Dacă ne convingem pe noi înșine că nu mai e nicio speranță, atunci subconștientul nostru scoate din tablou orice dovadă care ar putea susține contrariul.

Atitudinea lipsită de speranță și negativitatea ar fi putut-o duce pe Judy la multe lucruri diferite, însă niciunul dintre ele miraculos: depresie, anxietate, asprime, resentimente, mânie, victimizare și multe alte forme de suferință. Până la urmă, proprietarul chiar fusese intolerabil, vecinul fusese incorect, iar clienții cafenelei profitaseră de ea. Ar fi fost multe locuri pe care Judy le putea alege pentru a rămâne: frica are multe adrese.

Dar Judy voia un miracol și era pregătită să-l primească. *Un Curs în Miracole* afirmă că putem fi

nemulțumiți sau putem avea un miracol; nu le putem avea pe amândouă. Treaba lui Judy a fost să-și vindece mintea de falsele convingeri, de mânie și de resentimente, indiferent de cât de grea era această sarcină – și de a-și aminti faptul că nu există grad de dificultate în materie de miracole. Ea a făcut în mod perseverent aceste lucruri. Și-a privit greșelile din trecut, a fost deschisă pentru a le corecta și a fost pregătită să avanseze spre o stare de spirit superioară.

Unul dintre lucrurile la care i s-a cerut lui Judy să renunțe a fost atașamentul ei față de formă. Fusesse întotdeauna atașată de un *anume* cartier și de un *anume* spațiu fizic pentru vechea ei cafenea. Dar universul nu ne va susține niciodată vreun atașament față de formă. Spunem deseori: „Vreau ca binele meu să vină sub această formă specifică” – *acești bani, această slujbă, acest loc în care să trăiesc, această persoană și așa mai departe.*

Dar iubirea nu este formă; este conținut. Promisiunea lui Dumnezeu nu este aceea că vom obține întotdeauna ceea ce dorim. Promisiunea Lui este că, în toate, iubirea va fi aceea care, în cele din urmă, va triumfa. Ca o reflectare a Minții lui Dumnezeu, universul *are intenția* ca tu să te dezvolți la adevăratul tău potențial, iar uneori aceasta înseamnă să *nu* primești ceea ce dorești, pentru a realiza că ești în regulă fără acel lucru – ceea ce, contrar a ceea ce crezi, îți așterne apoi calea pentru a atrage acel lucru sau ceva mai bun!

Pierderea reprezintă pentru noi o oportunitate de a

practica încrederea în existența unor posibilități infinite. Universul nu a investit în cafeneaua lui Judy, ci în iluminarea lui Judy. Dezvoltarea adevăratului potențial implică *detașarea*, și nu *atașamentul* de formă; ea admite înțelegerea faptului că forma este limitată, dar spiritul nu. Și de aceea ne eliberăm: ne eliberăm de atașamentul de formă, astfel încât substanța universală să se poată rearanja. Ne rugăm: „Doamne, eu mă las în voia Ta. Am încercat să controlez această situație – m-am străduit cât de mult am putut – și acum totul se prăbușește. Tot ce mi-a rămas este să mă rog pentru un miracol. Te rog, ghidează-mi gândirea spre un nivel mai înalt. Amin.” Din punct de vedere spiritual, acesta nu este sfârșitul, ci începutul.

Este aproape amuzant atunci când doctorii spun: „Am făcut tot ce era posibil. Singurul lucru pe care îl mai putem face acum este să ne rugăm”, ca și cum Dumnezeu este doar ultima noastră opțiune, cea pe care o alegem atunci când toate celelalte lucruri *cu adevărat* eficiente au eșuat. Până la urmă, ce înseamnă puterea infinită a universului pe lângă știință, tehnologie și toate celelalte?

Ne activăm puterea spirituală, rugându-ne din primul moment în care o idee își face apariția:

Doamne,

Fie ca această idee de afacere să servească celui mai înalt bine al tuturor!

Dacă nu presupune cea mai potrivită utilizare a abilităților mele, te rog să mi-o ștergi din minte.

Dacă presupune cea mai potrivită utilizare a abilităților

*mele, te rog așterne calea ca ea să aibă succes.
Ghidează-mi gândirea și acțiunile!
Amin.*

Rugați-vă în fiecare zi ca munca voastră să fie în serviciul vindecării lumii:

*Doamne,
Fie ca această afacere să fie o binecuvântare pentru toată lumea care lucrează în cadrul ei și pentru toți cei care beneficiază de ea.
Fie ca și unii, și ceilalți să aducă și să atragă prosperitate și iubire.
Amin.*

Nu uitați: Voi nu-i cereți unei forțe aflate în afara voastră să schimbe, ca prin minune, împrejurările exterioare; voi cereți ca Ghidul Divin aflat în *interiorul* vostru să vă schimbe natura gândurilor. Și rugați-vă pentru vindecare și corecție, ori de câte ori o acțiune rezultată dintr-un mod de gândire greșit, al oricui, deturneză iubirea:

*Doamne,
Am nevoie de un miracol.
Știi că Tu ești mai mare decât problema mea legată de afacerea pe care o am, dar singur nu pot s-o rezolv. Te rog, ghidează-mi gândirea, deschide-mi inima și trimite-mi un miracol. Amin.*

Înainte ca Judy să plece de la mine în ziua aceea, am ieșit amândouă pe balconul apartamentului meu și am privit de sus panorama orașului. Privind la distanță, am putut zări locul în care se afla cafeneaua ei, dar am văzut, de asemenea, și alte străzi și împrejurimi. Ideea era evidentă: Dumnezeu nu este limitat de o formă.

Pe măsură ce modificările în modul de a gândi al lui Judy au început să capete viață, au început să apară și schimbările. Nu a durat prea mult până ce Judy a găsit un loc nou, perfect pentru cafeneaua ei. A reușit să ajungă la o înțelegere decentă cu fostul proprietar; o rudă impresionată de munca ei asiduă și de atitudinea ei pozitivă i-a finanțat mutarea în noul loc; și alte forme de susținere i-au apărut „pe neașteptate”. Toate acestea i-au redat energia personalității sale, i-au adus înapoi zâmbetul pe chip și au dat din nou formă ideii pe care o iubea atât de mult, aceea de a avea o cafenea aflată în serviciul comunității. Abundența interioară a lui Judy – dorința ei de a munci din greu, integritatea ei, dragostea față de misiunea ei, vigilența față de propria gândire și credința – toate acestea au activat Legea Compensăției Divine. Ceea ce odată părea a fi o lipsă în viața ei, s-a transformat într-un bine și mai mare.

Împrejurările noastre se pot schimba – și deseori așa se întâmplă – dar iubirea lui Dumnezeu este neschimbată și inalterabilă. Răspunsul compensatoriu al iubirii, la orice tip de lipsuri sau limitări, este conținut în tiparele universului. Indiferent de problema pe care o avem, universul *are grijă de ea*. Judy și-a amortizat pierderea -

sau, mai exact, spiritul a amortizat-o **pentru** ea. A scăpat de sentimentul de vinovăție în legătură cu ideea că banii se fac doar pe cheltuiala altora. A învățat că a avea succes nu este un păcat, ci o binecuvântare.

Și iată că și-a primit miracolul.

CAPITOLUL 8

Capitularea spirituală

Nimănui nu-i place să se îngrijoreze în privința banilor. Nimănui nu-i place să-și piardă slujba. Nimeni nu vrea să se confrunte cu posibilitatea de a fi falit. Dar aceste lucruri se întâmplă. Și atunci când intervin, ele nu sunt simple incidente aleatorii.

Legea Cauzei și a Efectului este piatra de temelie a universului. Fiecare efect are o cauză, așa cum fiecare cauză are un efect. Iar nivelul originar, primar, al cauzei este gândul. Cu alte cuvinte, gândul este cauza inițială a tot ceea ce se întâmplă, și tot gândul este cauza inițială a oricărui efort de schimbare. Cartea *Genezei* afirmă că lumea a început după ce „Dumnezeu a vorbit”. Gândurile Lui au creat universul și îl re-creează continuu.

Fiecare gând de iubire este o Cauză (cu majusculă); fiecare gând de frică este o cauză (cu minusculă). Cauza cu minusculă lucrează cu gândurile de frică. Gândurile *C* (*de iubire*) domină gândurile *c* (*de frică*), pentru că iubirea

este reală și frica, nu; iubirea vine de la Dumnezeu, frica, nu. Orice aspect produs de o gândire bazată pe frică se întâmplă numai în cadrul iluziei lumești, iar iluziile nu pot rezista în prezența iubirii.

Experimentăm cine suntem cu adevărat și care este menirea noastră, în orice moment în care ne revărsăm iubirea în univers.

Starea voastră naturală este prosperitatea exterioară, pentru că starea voastră interioară este prosperitatea spirituală. Prin prosperitate exterioară, nu mă refer neapărat la un grad ridicat de bunăstare, așa cum definește lumea bunăstarea, ci la un nivel de subzistență materială care nu include lipsurile sau frica.

Dincolo de vâlul iluziei, care reprezintă cadrul nostru perceptual, există un univers de miracole. Acest univers nu este o lume de vis. El este casa noastră spirituală, la care suntem meniți să ne întoarcem – nu cândva, după ce murim sau după multe vieți de efort, ci în fiecare clipă a vieților noastre. Inima este busola care ne conduce acolo. Universul plin de miracole este acolo unde sufletul nostru trăiește cu adevărat, chiar și în uitarea noastră muritoare. Nu este o metaforă, ci o dimensiune reală a conștiinței. Este Sfântul Graal al căutării spirituale.

O schimbare a gândirii de la frică, la iubire *este*

miracolul. Miracolul nu este un eveniment supranatural. Este un eveniment metafizic („Meta” înseamnă *mai mare*, astfel că realitatea metafizică se referă la o realitate care este mai mare decât cea fizică). Nu este nimic supranatural la iubire sau la efectele sale; de fapt, iubirea este adevărata noastră stare de a fi. Modul de gândire al lumii este pur și simplu răsturnat, naturalețea iubirii fiind simțită uneori aproape ca nenaturală, iar caracterul nenatural al fricii părând natural. Cel mai puternic și eliberator lucru pe care îl putem face este să ieșim din gândirea bazată pe frică, ce domină lumea – să renunțăm la programarea mentală ce ne-a fost inoculată și să acceptăm în locul ei, una nouă.

Au fost perioade în care ceea ce am crezut a fi cel mai bun mod de gândire ne-a dus direct într-un șanț. Uneori, deși ne-am jucat ceea ce credeam a fi cele mai bune cărți, tot am dat faliment. Am făcut ceea ce am crezut că trebuie să facem și, totuși, am pierdut totul. Am încercat să facem tot ce puteam mai bine și tot am ajuns să fim amenințați de dezastru.

Aceste evenimente se întâmplă atunci când suntem pregătiți să facem un lucru de care suntem înspăimântați: să admitem faptul că nu mai avem idei, că avem nevoie de ajutorul pe care suntem incapabili să ni-l acordăm. Apoi realizăm – cam atunci când genunchii ni se izbesc de podea – că acesta nu este momentul în care totul s-a *sfârșit*; ci este momentul în care totul începe. Ce anume începe? Conștiința noastră referitoare la cine suntem cu adevărat, la Cine pășește împreună cu noi și la motivul

pentru care ne aflăm aici.

Experimentăm cine suntem cu adevărat și care este menirea noastră în orice clipă în care ne revărsăm iubirea în univers. Acesta este momentul în care, în sfârșit, „am ajuns”, cultivând o atitudine prin care ne vedem pe noi înșine ca fiind aici pentru a servi un plan mai mare decât al nostru propriu, ca vase prin care iubirea, care este inima tuturor lucrurilor, curge pentru a binecuvânta lumea. Desigur că nu e cazul să anunțăm acest lucru tuturor celor cu care ne întâlnim, dar este ceva la care fiecare dintre noi se poate gândi și conform căruia poate acționa. Și aceasta face toată diferența.

Deschiderea completă către iubire este foarte diferită de „mentalitatea de succes” despre care am fost învățați de lume. Nu e vorba despre a lua taurul de coarne, despre încercarea de a-i înlătura pe alții pentru a ajunge tu în frunte sau despre strădania disperată de a ajunge în vârful piramidei. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, fiecare dintre noi *se află* deja în vârful piramidei. Singurul vârf real al piramidei este iubirea, iar iubirea este ceea ce suntem.

Conștientizând faptul că ești aici doar pentru a iubi, realizezi că, atâta timp cât faci asta, ți-ai împlinit deja menirea. Iar iubirea nu trebuie să fie ceva grandios. După cum spunea Maica Tereza: „Nu există fapte mari; există doar fapte mici, făcute cu multă iubire.” Poate fi vorba despre un salut mai binevoitor, adresat controlorului de la ieșirea din băcănie, sau scuze adresate unei persoane pe care ai rănit-o sau o simplă exprimare a milei, compasiunii sau iertării.

Este important nu numai ceea ce dăruiești, când iubești, ci și cât de mult te deschizi tu, pentru a primi. Pe măsură ce dăruiești iubire, universul îți va trimite înapoi iubire. Este vorba despre cauză și efect.

Atunci când ne vedem pe noi înșine ca pe niște canale pentru energia creatoare infinită a universului, avem și gânduri mai mărețe decât: „Cum fac rost de un serviciu?” Suntem înălțați într-un tărâm al conștiinței în care întrebări de genul: „În ce mod pot servi cel mai bine lumea?” prevalează asupra celor de genul: „Cum pot ieși din asta?” În acel tărâm, *obținem* în mod natural un serviciu, *câștigăm* bani în mod natural și *creăm* în mod firesc prosperitatea exterioară, care reflectă prosperitatea din inimile noastre. Asta nu înseamnă că nu mai trebuie să ne facem jocul de glezne. Ba da, dar picioarele noastre devin ghidate de o cunoaștere despre care e posibil să nu fi știut că o avem.

Nu facem asta doar pentru a câștiga bani sau pentru a găsi de lucru; facem asta pentru a trăi în fluxul unei vieți pline de sens și bucurie. Într-un mod foarte real, banii sunt pe ultimul loc. Suntem aici pentru a face o muncă ce aparține unui plan superior celui al simplilor bani. Asta nu înseamnă că banii nu trebuie respectați sau folosiți în mod adecvat, cu responsabilitate și moderație. Dimpotrivă – și vom suferi în consecință atunci când uităm să procedăm astfel. Dar banii în sine nu sunt nici buni, nici răi. Ei reprezintă un lucru material care, ca toate lucrurile materiale, sunt impregnați cu sfințenie, *dacă sunt creați în mod corect și sunt folosiți în scopuri divine.*

Calea către abundență este să ne lăsăm abilitățile

și talentele în grija lui Dumnezeu, cerând ca ele să fie folosite de Dumnezeu pentru a ajuta la vindecarea lumii. Prea multă lume simte că are talent, dar pur și simplu nu știe ce să facă cu el. Nu am crescut într-o societate care să întrebe: „Care sunt darurile tale și cum pot face ele ca lumea să devină un loc mai frumos?” Mai degrabă suntem întrebați: „Ce vei face ca să-ți câștigi existența?” Asta ne scoate din ritmul nostru natural, pentru că pur și simplu sufletul nu gândește în acest fel. Nu există o înclinație mai naturală decât aceea de a servi iubirea. Ceva foarte puternic se întâmplă atunci când ne rugăm: „Doamne, te rog, folosește-mă.” Atunci când ne facem pe noi înșine disponibili universului pentru scopurile sale într-o iubire, oferta ne este acceptată imediat.

Atunci când ceva, orice – inclusiv banii – este separat de înclinațiile noastre naturale, universul miraculos este împiedicat să-și urmeze cursul natural. Dacă facem din iubire piatra noastră de temelie, atunci viețile noastre vor prospera în mod natural. Uneori, ceea ce mai târziu ne va aduce o avere, vine mai întâi printr-un impuls creativ pe care nimeni nu-l crede neapărat profitabil la început.

Nu face un lucru deoarece crezi că ți-ar putea aduce bani; fă-l pentru că îți îmboldește inima să cânte. Porunca biblică „Căutați mai întâi Împărăția Cerurilor și apoi tot restul vi se va adăuga vouă!” înseamnă conștientizarea-ți unimea cu tot ceea ce există și tot ceea ce ar putea contribui la binele tău va apărea din puterea acestui gând.

S-ar putea ca, într-o zi, să fii chemat să faci o sarcină

care nu-ți aduce niciun ban. Dar dacă ea contribuie la statutul tău de ființă umană, la caracterul și integritatea ta, dacă te învață despre tine și lume, dacă îți aduce o oportunitate de a te deschide complet către viață – atunci este o activitate prosperă. În altă zi, te-ai putea afla într-o slujbă care nu-ți place cu adevărat, dar, dacă ești sincer cu tine, realizezi că te învață să fii disciplinat sau smerit sau responsabil – lecții necesare pentru a atrage și gestiona banii în mod corect.

Banii vin din univers și vor ajunge atunci când sunt creați – nu doar de o cauză materială, ci de energia corectitudinii. Corectitudine înseamnă „utilizare corectă” a minții, iar singura utilizare corectă a minții este iubirea.

Universul știe care ne sunt nevoile și este programat să ni le îndeplinească. Atunci când începem să ne întrebăm: „Am împlinit nevoile iubirii?” mai des decât întrebăm: „Mi-a împlinit iubirea nevoile?”, miracolele care apar în mod natural în prezența iubirii, ne vor cădea la picioare și în brațe.

Pentru mintea egotică, capitularea înseamnă renunțare. Pentru mintea spirituală, capitularea înseamnă a dăru și a primi. Odată ce suntem acolo, în interiorul aceluși loc sfânt, unde totul este bogăție interioară, aurul exterior al prosperității lumești apare în mod miraculos. Vine, invitându-ne să ne folosim bunăstarea cu responsabilitate și s-o împărțim cu generozitate, așa cum a împărțit-o universul cu noi.

CAPITOLUL 9

Transcenderea fricii

Pentru mintea egotică, niciunul dintre lucrurile de genul: „iubește și totul va fi bine” nu sună atractiv – nici măcar sănătos.

Și totuși, sarcina noastră spirituală, în viață, este să transcendem ego-ul. Ego-ul este mintea bazată pe frică. Este propria noastră putere mentală, întoarsă împotriva noastră. Este partea din noi care crede că trebuie să ne zbatem ca să ajungem în față, că trebuie să concurăm cu toți ceilalți, că există numai o cantitate limitată de succes în lume.

Dar mintea egotică nu este ceea ce suntem noi cu adevărat, iar ceea ce spune ea nu este adevărat. Este propria noastră ură de sine, deghezată în iubire de sine. Ego-ul pretinde că ne ajută când, de fapt, ne ademenește în iadul anxios al gândurilor confuze și producătoare de confuzie.

Ego-ul este constituit din tiparele cronice și autodistructive – pe care le perpetuează – prin care ne sabotăm pe noi înșine, prin care pierdem oportunități, distrugem relații și ne subminăm pe noi înșine, într-o mulțime de feluri. Totuși, aceste tipare autodistructive nu se anunță ca fiind astfel. Ego-ul este foarte seducător. Se arată sub veșmântul considerațiilor responsabile, spunându-ne că un lucru este rezonabil, ceva despre care abia mai târziu aflăm că nu a fost nicidecum rezonabil; a părut doar, din cine știe ce motiv nebunesc, o idee bună la acea vreme.

Ego-ul, sau mintea bazată pe frică, este credința falsă că suntem separați de Dumnezeu.

Modul de gândire egotic, bazat pe frică, al lumii (care este la 180 de grade față de modul de gândire al lui Dumnezeu), cade ca un vâl pe ochii noștri, ascunzând ceea ce este real. Și atunci, cum transcendem ego-ul și cum ridicăm vâlul? Acest vâl al iluziilor se ridică automat, atunci când ne amintim cine suntem și de ce suntem aici.

Cheia pentru a avea putere în orice situație stă în clarificarea a două aspecte: *Cine sunt, cu adevărat?* și *De ce sunt aici?* Răspunsurile corecte la aceste două întrebări îți dau puterea de a înfăptui miracole.

Mintea ta este sfântă, pentru că este o creație a lui Dumnezeu. A fost creată în scopul răspândirii în lume a iubirii Lui. Munca ta este orientată spre succes în măsura în care este dedicată scopurilor iubirii. Amintește-ți acest lucru și mintea ta se va umple cu o putere de nepătruns.

Până când nu ne vom alinia cu adevărul spiritual, vom fi vulnerabili la gândurile ego-ului. Conform *Unui Curs în Miracole*, cu fiecare gând pe care îl avem suntem fie gazda lui Dumnezeu, fie prizonieri ai ego-ului.

Îmi aduc aminte cum îmi spuneam, cu ani în urmă, că nu aveam de ce să mă tem de diavol. Am realizat că nu există o forță a răului care să vâneze planeta în căutarea sufletelor oamenilor și că acea idee era doar în mintea mea. Dar apoi am realizat că acela e *cel mai rău loc în care putea să existe*. Nu prea e o veste bună faptul că singurul loc în care întunericul există, se află în capul tău.

Ego-ul reprezintă o tentație constantă spre percepții lipsite de iubire și locuiește în noi toți. El creează limitări; apoi ne face să credem că limitările sunt insurmontabile. Confeționează o problemă, apoi ne convinge că problema este de nerezolvat. Faptul că ego-ul se află în interiorul minții tale nu înseamnă sub nicio formă că îți este prieten. Pe de altă parte, faptul că este în interiorul minții tale înseamnă că *numai tu îl poți schimba!*

La una dintre conferințele mele, un bărbat mi-a povestit că a avut o viață fericită ca profesor de pian, dar că, din cauza crizei economice care a lovit din plin atâta

lume, nu mai avea suficienți elevi pentru a trăi din asta. Dan mi-a spus că se rugase pentru un miracol.

Până aici, toate bune și frumoase. Nu mult după aceea, a primit o înștiințare despre un post ce se înființase în cadrul unui institut educațional aflat aproape de locuința lui, post care părea să fie potrivit calificării sale. Fusesse recomandat cu entuziasm pentru această poziție și simțea cu certitudine că avea șanse mari să-l obțină.

Perfect. În continuare, toate bune și frumoase. Legea Compensăției Divine părea să-și facă treaba. Dar apoi, ego-ul s-a apucat de lucru.

Iată cum a descris Dan procesul gândirii sale. Și-a spus că problema era că poziții ca aceasta erau prea legate de politică, prea încărcate cu dramă instituțională și că el ar fi trebuit să joace un anumit fel de joc pentru a putea concura pentru job. După multă analiză, a decis să nu aplice. Observați cum s-a strecurat ego-ul în gândirea lui: da, m-am rugat pentru un miracol, dar am decis că ceea ce mi-a apărut în cale nu este suficient de bun. Dacă ar fi fost cu adevărat un miracol, ar fi arătat exact așa cum mi-am imaginat. Odată ce judecata s-a instalat, miracolul a fost blocat.

Priviți cât de viclean este ego-ul în acest caz, respingând oportunitatea în numele *valorilor* și determinându-l pe Dan să creadă că alegerea lui, bazată pe frică, era cumva superioară din punct de vedere etic.

Cum ar fi arătat un proces de gândire al minții orientate spre miracole? În primul rând, odată ce te rogi pentru un miracol, consideră-l realizat. În al doilea rând,

fii atent când universul îți trimite o oportunitate, *chiar dacă ea nu arată așa cum te-ai aștepta*. Dacă o posibilă soluție la problemă apare într-o formă pe care ego-ul tău nu a planificat-o, atunci, de obicei, aceasta este *cu atât mai mult* – și nu *cu atât mai puțin* – un semn al faptului că ea vine de la Dumnezeu.

L-am întrebat pe Dan cum a putut fi sigur că ar fi fost vorba, cu adevărat, de o implicare politică. Zvonurile de pe stradă cu privire la faptul că situația era „politică”, erau bazate pe împrejurări din trecut, care nici măcar nu aveau vreo legătură cu el. Nu erau neapărat adevărate și, chiar dacă ar fi fost, asta nu înseamnă că trebuiau să se aplice și în cazul lui.

Cum putea fi el sigur de ceea ce îi oferea această împrejurare, înainte măcar de a se deschide experienței? Exact ca cineva care aude soneria de la ușă și care, fără măcar să deschidă ușa, presupune că știe cine e de partea cealaltă, cu ce este îmbrăcată persoana respectivă și de ce se află acolo – așa că decide să nu deschidă ușa!

Nu este suficient faptul că miracolele vin la noi întotdeauna – mai trebuie să și fim receptivi sau „pregătiți pentru miracol”. Pentru a primi miracolele, trebuie să avem atât o minte deschisă, cât și o inimă deschisă. Ego-ul obișnuiește să le închidă pe amândouă.

A fi deschis către miracole este o disciplină și o artă. Trebuie să ne ferim de gândurile care ne spun că știm cum arată un miracol, ce înfățișare va avea sau în ce formă va veni; de fapt, prin însăși natura lor, miracolele reprezintă o întrerupere a tiparelor și o discontinuitate în situația existentă.

Legea Compensației Divine croiește o nouă traiectorie, una care nu este bazată pe trecut, ci, mai degrabă, doar pe iubirea lui Dumnezeu pentru tine. Dumnezeu nu cunoaște limite și nici nu se pleacă în fața poruncilor lipsei și neajunsurilor dictate de ego. El nu împărtășește modul meschin în care te evaluează ego-ul – și nici tu nu ar trebui s-o faci.

Cum scăpăm de acest intrus din mintea noastră? Ego-ul nu este ceva de care *să scapi*, pentru că, în realitate, el nu există. Este doar o halucinație muritoare, pe care am achiziționat-o cu toții. El reprezintă absența iubirii, în același mod în care întunericul reprezintă absența luminii. Când aprindem lumina, întunericul dispare; când comutăm pe iubire, ego-ul dispare. Tot ceea ce îi consacrăm adevărului, va putea să-i reziste minciunii.

Ego-ul, sau mintea bazată pe frică, este credința falsă că suntem separați de Dumnezeu. În conformitate cu *Un Curs în Miracole*, credem că avem multe probleme diferite, dar în realitate, avem una singură: această credință falsă.

Cu mulți ani în urmă, după una dintre prelegerile mele, un bărbat a venit la mine și mi-a spus: „Toată această treabă cu «bizuie-te pe Dumnezeu» nu mă reprezintă”. I-am spus că, de câte ori, în propria mea viață, *nu m-am bizuit* pe Dumnezeu, m-am trezit bizuindu-mă pe ceva sau pe cineva pe care ar fi fost de dorit să nu mă sprijin!

Nu este o slăbiciune să te bazezi pe puterea universului, care rezidă în interiorul nostru. Faptul că putem fi eroi solitari, fără a depinde de cineva sau

de ceva, este un mit. *Sufletul se bizuie pe Dumnezeu*, iar aceasta face parte din natura sa.

Idolatria este atunci când ne bazăm pe ceva sau cineva care nu reprezintă de fapt sursa binelui nostru suprem, dar despre care credem, dintr-un motiv nesănătos, că o reprezintă. Aceasta este o tentație aproape inevitabilă pentru noi toți, trăind, așa cum o facem, într-o lume în care planul material este considerat a fi singura realitate veritabilă.

Acest gând eronat – că lumea materială este salvarea noastră – este nebunia care stă la baza tuturor erorilor. Este iluzia principală a ego-ului. În aspectul profesional al vieților noastre, această iluzie poate duce la greșeli diverse: frica deghizată în umilință; comportamentul iresponsabil deghizat în risc rezonabil; cheltuielile peste măsură deghizate în atitudine de abundență; publicitatea lipsită de etică, pretinsă „a nu fi mare lucru”, deghizează modul în care „se fac lucrurile”, în realitate.

Conexiunea noastră cu planul spiritual este antidotul la nebunia ego-ului. Ea ne dă înțelepciune, o scară de valori și corectitudine. Ne dă încredere și putere. Este rugăciunea ca munca noastră să fie folosită de Dumnezeu, pentru ca lumea să devină un loc mai bun.

Bob Dylan a cuprins acest adevăr în cântecul său *Trebuie să servești pe cineva*. „Poate fi diavolul sau poate fi Dumnezeu/dar trebuie să servești pe cineva.” A nu servi pe nimeni sau nimic nu este o opțiune. Rugați-vă să serviți universul, iar universul vă va servi pe voi.

Ceea ce este plasat proactiv în serviciul iubirii, este protejat de ghearele fricii. Ceea ce este plasat proactiv în

serviciul sănătății psihice, este protejat de ghearele nevrozei. Ceea ce este plasat proactiv în serviciul a ceea ce este bine, sacru și frumos, este protejat de forțele distrugerii.

Ia-te în serios pe tine, ia în serios munca pe care o faci și pe Dumnezeu din tine – dedică-te scopurilor iubirii zilnic, în fiecare ceas, chiar în fiecare moment – și ego-ul nu va avea nicio șansă. Știe să recunoască o minte sfântă, atunci când o vede.

Doamne,

Îți dedic Ție talentele și abilitățile mele.

Fie ca ele să fie folosite într-un mod care să-Ți servească scopurilor Tale.

Îți predau Ție afacerea și finanțele mele.

*Fie ca munca mea să se ridice la potențialul ei maxim,
Ca o binecuvântare pentru întreaga lume.*

Și așa și este.

Amin.

CAPITOLUL 10

Pozitivitatea

Majoritatea oamenilor realizează efectele vătămătoare ale negativității la locul de muncă: tânguiala, văicăreala, mânia și, în general, modul negativist de a vorbi creează bariere evidente pe drumul către împlinire. Fie că este vorba despre o plângere individuală cu privire la sistemul care „nu mă va lăsa să reușesc”, fie despre cineva care începe să insiste că o idee creativă „pur și simplu nu poate fi realizată, așa că nici să nu mai vorbim despre asta”, atitudinile negative opresc miracolele aflate pe drum.

Dacă puterea negativității este clară pentru aproape oricine, prin comparație cu ea, puterea pozitivității energice nu primește atenția cuvenită. Pozitivitatea este mai mult decât absența negativității; ea este prezența pozitivului – prin gând, cuvânt și acțiune. Cu alte cuvinte, nu este de ajuns să nu fii, pur și simplu, negativ. Dacă

suntem interesați de crearea miracolelor, de invocarea celei mai puternice manifestări creative, atunci trebuie să *fim pozitivi* în mod proactiv. Există trei tipuri de atitudine pozitivă care fac toată diferența: pozitivitatea cu privire la ceilalți oameni, pozitivitatea cu privire la posibilități și pozitivitatea în ceea ce ne privește pe noi înșine.

Haideți să începem cu pozitivitatea cu privire la ceilalți oameni. Până la urmă, puțini dintre noi înfăptuim ceva doar prin noi înșine. O serie de angajatori, angajați, colegi, asociați, clienți și așa mai departe formează o matrice de relații, care stă la baza oricărui succes lumesc.

Nu-ți considera viața profesională ca fiind separată de viața spirituală, ci ca fiind centrul vieții tale spirituale. Indiferent de natura ocupației tale, ea îți este slujirea.

Orice relație, fie ne dă energie, fie ne ia energie, în funcție de ceea ce îi oferim sau îi refuzăm. Și nu numai comportamentul nostru față de ceilalți, ci și adevăratele noastre gânduri despre ei construiesc și/sau distrug relații. Din moment ce toate mințile sunt unite, fiecare știe, în subconștient, totul. Gândirea pozitivă despre cei cu care lucrăm (sau despre cei cu care ne-ar plăcea să lucrăm) are o putere miraculoasă. Când ne gândim la cineva cu dragoste, realizăm un contact între suflete,

invocând astfel exprimarea sinelui superior al persoanei respective. Acest lucru, la rândul său, crește posibilitatea ca el sau ea să ne întâlnească la nivelul sinelui nostru superior, crescând șansele pentru crearea unei sinergii și unei creativități la nivel înalt, între noi.

Să te gândești cu iubire la cineva este o măsură mult mai sofisticată decât simpla vizualizare a rezultatelor pozitive ce decurg dintr-o relație de afaceri. De fapt, acest lucru nici nu este cu adevărat pozitiv, decât dacă intenția noastră centrală este aceea de a fi în serviciul celorlalți. Să gândești pozitiv despre cineva înseamnă, din punct de vedere spiritual, să binecuvântezi persoana respectivă, să te rogi pentru fericirea ei și să te rogi ca noi să fim un instrument care să aducă și mai mult bine în viața acelei persoane.

Indiferent de situațiile care aduc oamenii împreună, în planul spiritual fiecare relație este o misiune.

Suntem aduși împreună de un univers ce funcționează pe baza intenției, dintr-un singur motiv: iluminarea tuturor celor implicați. Fie că suntem conectați prin relații profesionale sau de familie, fie că ne întâlnim ocazional sau rămânem împreună o viață, scopul fiecărei relații este vindecarea lumii.

Ego-ul ne separă gândurile referitoare la sfera profesională de cele legate de sacru, decretând că sfera profesională este materială, iar Dumnezeu este spiritual, astfel că cele două nu se întâlnesc. Având în vedere că lumea însăși este o simplă proiecție a gândurilor noastre, oricum nu există o separare fundamentală între

spiritul nostru (gândul plin de iubire) și orice *facem*. A ne separa gândurile referitoare la sfera profesională de cele legate de devoțiunea spirituală duce, prin urmare, la pierderea puterii personale, pentru că ne aruncă din mintea spirituală, în frică. În frică, uităm cine suntem cu adevărat. Uitând cine suntem, uităm Cine sălășluiește înăuntrul nostru. Uitând Cine sălășluiește în interiorul nostru, pierdem conexiunea conștientă cu propria noastră putere. Amintindu-ne Cine se află în interiorul nostru și dedicându-ne scopurilor Sale, atingem rezultate miraculoase.

În consecință, privește-ți viața profesională ca *parte centrală* a vieții tale spirituale, și nu ca fiind *separată* de aceasta. Indiferent de natura ocupației tale, ea îți este slujirea. Fiecare relație, activitate, împrejurare face parte din slujirea ta, în măsura în care gândești în acest fel. O astfel de devoțiune îți ridică vibrația gândirii, îmbunătățind astfel experiența pe care ceilalți o au cu tine și pe cea pe care tu o ai cu ei.

Prin ochii noștri fizici, un grup de oameni care lucrează împreună este văzut ca fiind format din entități prudente și separate, legate doar prin pura coincidență a întâmplării de a lucra în același loc și în același timp. Într-adevăr, dacă acesta ar fi un univers aleatoriu, chiar așa ar fi.

Dar universul *nu* este *aleatoriu* și fiecare are o însărcinare divină, ca să fie acolo unde se află. Această însărcinare nu presupune neapărat că situația trebuie să rămână așa cum este: uneori, lecțiile iubirii înseamnă să

înveți să spui *nu*. Dar, într-un fel sau în altul, tot ceea ce se întâmplă are un sens.

Lecțiile vin sub multe forme diferite și pentru fiecare persoană aflată într-o anumite situație, lecția este diferită. Pentru cineva, lecția poate fi aceea de a oferi mai mult. Pentru altcineva, de a fi mai binevoitor. Pentru o persoană, de a asculta mai mult. Pentru o alta, de a se exprima mai mult. Totuși, indiferent de situație, a munci împreună este o oportunitate de creștere pentru fiecare dintre cei implicați. Iar creșterea fiecăruia este un canal pentru manifestarea miracolelor.

Am participat odată, la o întâlnire de afaceri, împreună cu un grup de persoane care încercau să lanseze un nou proiect. Conversația s-a centrat pe bani: *De unde vor obține bani? Cum vor atrage banii necesari finanțării proiectului? Cum vor putea atrage investitori?*

Stând acolo împreună cu grupul, mă tot gândeam la cât de mult aur nevăzut se ascundea chiar acolo, la acea masă de conferințe. Doar că nu se săpase pentru a se ajunge la el – de fapt, nimeni nu părea măcar să realizeze că el se afla chiar acolo. Fiecare persoană de la masă purta comori interioare de neprețuit, sub forma ideilor și a creativității. De unde știu asta? Știu pentru că, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, *noi toți purtăm aceste comori.*

Civilizația modernă nu a descătușat în profunzime potențialul uman, pentru că perspectiva asupra lumii, mult prea materială, nu *recunoaște* existența unui potențial uman profund. În consecință, continuăm să

proiectăm asupra unor surse externe – banii și ceea ce pot cumpăra ei – noțiunea idolatrică legată de faptul că avem nevoie de acele surse pentru a crea succesul. De fapt, este exact invers. Atunci când deschidem ușa către adevăratul succes – împărtășindu-ne pasiunea și ideile în scopul unui bine mai înalt, fiecare persoană fiind invitată să-și exprime contribuția sa unică la întreg – orice mijloace materiale necesare pentru susținerea activității vor fi furnizate în mod miraculos, de către un univers care se auto-organizează. Odată ce energia acumulată este suficient de puternică, afacerea se va materializa de la sine.

Energia poate crea bunăstare, dar bunăstarea, în sine, nu poate crea energie. Nicio sumă de bani, nicio tehnologie sau strategie nu poate egala valoarea creată de oamenii pasionați, ce caută împreună noi posibilități. Bunăstarea materială decurge din sursa imaterială a imaginației și a pasiunii omenești – pasiunea pentru o idee, un țel, o posibilitate a ceva ce nu există încă. O asemenea pasiune nu poate fi cumpărată, ci doar inspirată. Un salariu nu poate genera entuziasm uman prin el însuși – cel puțin nu pentru mult timp. Entuziasmul uman nu este *creat* de bani – el *crează* banii.

Dar la masa aceea de conferințe nu exista niciun recipient în care oamenii să-și poată revărsa inimile, cu atât mai puțin ideile. Nimeni nu i-a întrebat despre ei înșiși sau despre viziunile lor creative mai profunde. În mod ironic, ceea ce le lipsea era ceva ce nu costa niciun ban: conștiința unei preocupări autentice. Această

preocupare este esența adevăratei conduceri. Un lider adevărat nu este individul din vârf care doar le dă ordine subordonaților. Un lider este cel care oferă spațiu pentru manifestarea geniului celorlalți.

Cu mulți ani în urmă, un tânăr care lucra pentru mine și-a descris locul de muncă în felul acesta: „Suntem acolo, pe partea cealaltă a străzii, facem casetele audio și nimeni nu vine vreodată să ne întrebe ce facem sau măcar să observe că existăm.” Am rămas buimacă. Un elefant stătea lângă mine și eu nici măcar nu realizasem că se afla în încăpere.

La ce mă gândeam, mai exact? Dacă cineva din echipa mea putea fi atât de nefericit, atât de ignorat, oare cum puteam să cred că această activitate era capabilă să *producă* în mod real, în lumea aceasta? Așa cum spunea Mahatma Gandhi: „rezultatul este conținut în mijloace.” Nicio companie sau organizație plină de oameni nefericiți nu se va ridica vreodată la potențialul ei maxim.

Cu toții suntem selectivi în privința aplicării principiilor spirituale, până la proba contrarie, și ani întregi nu am știut să văd aspectul de slujire al locului de muncă însuși. Aveam o preocupare profundă pentru publicul meu și pentru nevoile sale, dar am avut o viziune deformată asupra a ceea ce le datoram, sau nu, oamenilor care mă ajutau să-mi servesc publicul.

Locul nostru de muncă poate fi bârlogul ego-ului sau sanctuarul spiritului. Poate fi un loc primitor pentru atitudinile lipsite de respect, pentru proclamarea drepturilor, pentru aroganță, lene, exploatare, lipsă de

loialitate și lăcomie. Dar locul de muncă poate fi, de asemenea, un frumos cămin pentru cele mai benefice energii, dacă alegem în mod proactiv să le exprimăm. Ego-urile noastre sunt mai vigilențe în a monitoriza altora păcatele, decât în a le identifica pe ale noastre proprii; suntem rapizi în a remarca ceea ce noi considerăm a fi greșelile celorlalți și, uneori, lenți în a le privi pe ale noastre. Angajatorului i se pare mai simplu să-l blameze pe angajat; angajatului i se pare mai simplu să-l blameze pe angajator. Cel ce caută adevărul nu urmărește să arunce vina pe cineva – el caută doar să înțeleagă și să se transforme.

Cât despre tânărul care îmi spusese că nu păream să dau dovadă că-mi păsa dacă el exista sau nu, comentariul său a deschis poarta unui stăvilă de conștientizare din partea mea. L-am dezamăgit ca angajator și știam asta. Mi-a luat ani întregi ca să înțeleg faptul că fiecare loc de muncă ar trebui să găzduiască o *echipă a pozitivității*. Fiecare angajat are dreptul să se simtă apreciat pentru darurile cu care este înzestrat și fiecare angajator are dreptul să se aștepte la cele mai înalte standarde de excelență.

Cum ar fi putut liderul de la întâlnirea de afaceri menționată anterior să dezgroape aurul angajaților săi? Înainte să fi mers la întâlnire, ar fi putut spune o rugăciune pentru fiecare persoană care urma să participe sau ar fi putut să îi salute lăuntric, de la suflet la suflet, în orice fel ar fi fost autentic pentru el. În timpul întâlnirii, i-ar fi putut privi pe rând pe fiecare, gândind: „Iubirea din

interiorul meu salută iubirea din interiorul tău” (desigur că nu ar fi fost potrivit să spună **un** astfel de lucru cu voce tare!). La nivel conștient, nimeni nu ar fi știut că ceva a intervenit. Dar la un nivel invizibil, la un nivel miraculos, fiecare dintre cei aflați la acea masă ar fi fost aliniat la o poziție psihologică și emoțională mai înaltă. Fiind salutați interior, membrii grupului s-ar fi simțit invitați să-și împărtășească darurile.

Dacă ești interesat de crearea unei echipe a pozitivității, haide să începem acum:

Scrie pe o foaie de hârtie numele fiecărei persoane cu care ai lucrat în trecut – angajați, angajatori, colegi, clienți, agenți și așa mai departe. Închide ochii și permite-le să îți apară în imaginație sub forma unui rând de oameni care așteaptă să intre la un film. Pentru că exact asta au fost, cu excepția faptului că nu și-au așteptat rândul pentru a *vedea* un film, ci pentru a *juca* într-un film: *filmul vieții tale!*

În timp ce te gândești la acele persoane din trecutul tău, amintește-ți că fiecare relație este o misiune, în cadrul căreia oamenii sunt aduși împreună, pentru că ei reprezintă o maximă și mutuală oportunitate pentru evoluția sufletului. Faptul că unele persoane ți-au plăcut sau nu este irelevant; faptul că ele te-au plăcut sau nu este irelevant. Ceea ce este relevant este să vezi acum ce lecție e posibil să nu fi învățat atunci, ca să nu mai fie necesar să o repeți.

În spațiul interior al minții tale, fă o plecăciune în fața fiecărei persoane care stă la rând. În inimă,

binecuvântează, cere-ți iertare și iartă oriunde este necesar. Iar iertarea completă *este* necesară, dacă vrem să atragem și să producem miracole. Mulțumește-i fiecărei persoane pentru binecuvântarea pe care ți-a oferit-o, chiar dacă această binecuvântare a fost sub forma unei lecții învățate.

Referitor la fiecare persoană în parte, întreabă-te: *Am făcut tot ceea ce puteam? Aș fi putut face mai mult? Aș fi putut acționa diferit?* Apoi pune fiecare relație în mâinile lui Dumnezeu.

Acum, imaginează-ți un alt rând de persoane, printre care se regăsesc și unele persoane din primul rând: toate persoanele cu care lucrezi acum sau cu care ai putea lucra. În interiorul tău, fă o plecăciune în fața spiritului fiecăreia dintre ele. Recunoaște darurile fiecăruia și mulțumește-i pentru ceea ce a făcut pentru tine. Uplete-ți inima cu o atitudine de apreciere. Roagă-te să fii un vas de iubire care atrage performanța și geniul lor.

Acum, imaginează-ți persoanele cu care ți-ar *plăcea* să lucrezi: persoane cu care ai fi încântat să colaborezi sau pentru care ai fi bucuros să lucrezi. Fii conștient de faptul că ele s-ar putea să fie persoanele destinate să se afle pe calea ta în viață, sau nu; ele pot reprezenta doar o imagine a tipului de oameni care activează în zona proiectelor pe care ți le dorești. Orice ar fi ceea ce vizualizezi, onorează imaginea și las-o în grija lui Dumnezeu. Roagă-te ca energia ta să se extindă într-o asemenea măsură, încât să îți fie *natural* să te afli în aceeași încăpere cu astfel de oameni, lucrând și creând

împreună cu ei. Singurele bariere care există sunt cele aflate în mintea ta. Caută să îndepărtezi barierele din calea iubirii și miracolele le vor înlocui. Barierele vor dispărea în neant, acolo de unde au venit.

Poate că ai posibilitatea de a te ruga împreună cu echipa ta, dar este posibil ca acest lucru să nu fie potrivit. În orice caz, *tu te poți* ruga în fiecare zi pentru fericirea și împlinirea fiecărei persoane cu care lucrezi sau cu care îți dorești să lucrezi. Procedând astfel, îți vei face partea ta. Miracolele vor urma.

Al doilea tip de pozitivitate se referă la modul în care privim posibilitățile. Într-o zi, un bărbat, pe nume Jonathon, a venit la mine destul de deprimat datorită problemelor financiare. Din câte spunea, se părea că mereu intra în încurcături și nici nu făcea în viață ceea ce își dorea cu adevărat. Lucrase ca tâmplar, dar jinduia să fie muzician. Mereu avusese încurcături financiare – de fapt, acum avea de plătit o taxă pe care nu și-o permitea – și se părea că nu se descurcase niciodată ca muzician.

În timpul discuției noastre, mi-a spus de nenumărate ori: „Am o problemă cu ideea de a se avea grijă de mine. Niciodată nu am crezut că pot exista destui bani.” De obicei, când aud astfel de explicații, ochii îmi sticlesc – mai întâi, pentru că ele sunt profeții care se auto-împlinesc, iar în al doilea rând, pentru că miracolul nu e niciodată în trecut, ci în prezent. În universul lui Dumnezeu, se găsește întotdeauna destul.

Cu cât mă informam mai mult cu privire la situația

în care se afla Jonathon, cu atât descopeream mai mult că el nu era un simplu dulgher, ci fusese considerat unul excelent; și totuși, refuzase majoritatea angajamentelor care i se oferiseră. Îmi spunea că făcuse acest lucru pentru că își dorea cu adevărat să fie muzician și nu voia să-i transmită un mesaj greșit universului. Își închipuise că, dacă muncea prea mult ca dulgher, posibilitatea de a face o carieră muzicală ar fi dispărut.

I-am semnalat faptul că, din ceea ce îmi spunea, nu *existau* oportunități în domeniul muzicii la momentul acela, dar că *există* o taxă de plătit! Din punct de vedere metafizic, nu avea sens să-i demonstrez că, dacă ar fi muncit pentru a câștiga banii de care avea nevoie pentru a-și plăti facturile, universul nu l-ar fi răsplătit cu uși închise. Lucrurile stăteau exact invers: ori de câte ori ne mișcăm în viață cu integritate și impecabilitate, ușile ni se deschid.

Din această poveste, partea care mi-a atras cel mai mult atenția a fost faptul că, în timp ce se ruga pentru a face rost de bani, refuza ofertele de a munci! Semăna cu povestea aceea veche a cuiva care, găsindu-se în mijlocul unei furtuni, cu apa năvălind în jurul său, se ruga să fie salvat, dar când i s-a oferit să fie luat cu mașina, cu barca și în final chiar cu elicopterul, a refuzat, susținând: „Dumnezeu va avea grijă de mine.” Curând s-a înecat și a ajuns în rai. Întâlnindu-se cu Dumnezeu, L-a dojenit, plângându-se că în momentul în care a avut nevoie de El, Dumnezeu nu a fost acolo. Iar Dumnezeu i-a răspuns: „Ce vrei să spui prin faptul că nu am fost acolo când

ai avut nevoie?! Ți-am trimis o mașină; ți-am trimis o barcă; ți-am trimis un elicopter!...”

Mi s-a părut că Jonathon avea un concept ciudat despre „a se avea grijă de cineva”. Se *are* grijă de noi, dar, așa cum se spune, „Dumnezeu îi ajută pe aceia care se ajută pe ei înșiși”. Pentru că expresia aceasta e folosită atât de des, a devenit un clișeu, dar e folosită tocmai pentru că este adevărată.

Amerindienii au ajuns la concluzia că, oriunde se află vreo otravă în pădure, un antidot la otravă poate fi găsit la câțiva pași. De obicei, ceea ce căutăm se găsește chiar în fața noastră. Universul este construit să ne ofere ceea ce ne este necesar, dar trebuie să pășim în experiența vieții cu o atitudine pozitivă, pentru a ne putea bucura de darurile sale. Am cunoscut oameni care păreau să creadă că ar trebui să fie suficient faptul că se trezesc dimineța, merg la serviciu și se așează la birou. Ei bine, nu este. Atitudinea noastră – disponibilitatea de a aduce la serviciu toate resursele noastre emoționale, psihologice, materiale și intelectuale – face toată diferența. Nu contează doar ceea ce ne aduce nouă un serviciu, ci și ceea ce îi ducem noi serviciului. „Voi face tot ceea ce îmi stă în putință” – și, da, uneori chiar „Sunt dispus să șterg geamurile” – este atitudinea unui învingător, și nu a unui învins.

Jonathon vedea meseria de dulgher ca pe ceva aflat cumva sub potențialul lui, refuzând să recunoască ceea ce mie mi se părea un dar evident ce fusese așezat drept în fața lui. Faptul că a reușit ca dulgher nu i-a limitat posibilitățile de a reuși ca muzician; dulgheria era o cale

de a câștiga bani, de a-și plăti facturile și de a avea ceva bani pentru a se putea susține, în vreme ce-și urma orice visuri avea în inima sa. Subapreciindu-și propria muncă, își limita posibilitățile ce se aflau în fața sa. Doar această schimbare în percepție ar fi făcut toată diferența.

Nu contează dacă ne aducem contribuția la univers ca dulgher sau ca muzician, ca profesor sau ca artist, ca portar sau ca îngrijitor, ca părinte sau ca agent de vânzări. Ceea ce contează este conștiința noastră în timp ce facem asta: dorința de a ne pune în slujba celorlalți în orice fel s-ar prefigura și capacitatea de a nu privi nimic ca aflându-se deasupra sau sub potențialul nostru, ci ca pe ceva important, pentru că se află în fața noastră.

Nu ar trebui să spunem niciodată *da* sau *nu*, fără a reflecta și a medita înainte, deoarece menirea supremă a unei situații nu este întotdeauna evidentă, iar din fiecare situație e ceva de învățat, căci altfel nu s-ar mai întâmpla.

Într-un univers în care scrisul de mână al lui Dumnezeu se vede pretutindeni, nu trebuie să ne îngrijorăm niciodată că viața ne va îndepărta de binele nostru cel mai înalt. Ne va purta întotdeauna spre binele nostru suprem, în măsura în care aducem în ea, în mod proactiv și pozitiv, plenitudinea a ceea ce suntem.

Al treilea tip de pozitivitate se referă la modul în care ne privim pe noi înșine. *Un Curs în Miracole* ne spune că toți copiii lui Dumnezeu sunt speciali și niciunul dintre ei nu este special. Cu toții suntem impregnați cu aceeași strălucire potențială, pentru că suntem toți impregnați de spiritul lui Dumnezeu.

Credința că talentul *tău* sau abilitățile *tale* te fac *pe tine* să fii special va produce frică, pentru că un asemenea mod de a gândi presupune o separare între tine și ceilalți. Separarea dintre tine și ceilalți înseamnă separarea dintre tine și Dumnezeu, iar separarea de Dumnezeu nu produce putere, ci, mai degrabă, o isterie ascunsă. „Sunt cel mai tare” nu este, de fapt, o formă-gând orientată spre succes; „Personal, nu sunt mare lucru, dar sunt aici, prin urmare cred că sunt cel prin care se presupune că va curge geniul lui Dumnezeu în această situație particulară” este mult mai bine. Este o dovadă de smerenie – și nu de aroganță – să realizezi că geniul lui Dumnezeu se află în interiorul tău. Amintește-ți doar că geniul însuși nu se află în tine mai mult decât în oricine altcineva.

Treaba noastră nu este să ne creăm geniul – nici *nu am putea*, oricum – ci să ne punem la dispoziția geniului lui Dumnezeu. Da, trebuie să depunem eforturi în ceea ce facem, să depunem eforturi pentru a ne îmbunătăți aptitudinile, pentru că spiritul poate fi transmis numai printr-un vas pregătit. Dar, odată ce am făcut pregătirile la care am fost invitați, îi putem preda îndeplinirea finală a unei sarcini și-i putem permite Spiritului Sfânt să curgă prin noi.

Puterea noastră ca făcători de miracole la locul de muncă este să ne rugăm să fim folosiți – ca mâinile, picioarele, mințile și comportamentele noastre să se afle în slujba unui bine mai înalt; să ne rugăm să fim vase goale, prin care Dumnezeu va produce minunile Sale extraordinare. Pur și simplu, suntem aici pentru a servi

unui plan mai înalt, al cărui scop este iluminarea lumii, și în aceasta stă fericirea și succesul nostru.

Am o prietenă care este o strălucită scenaristă de televiziune. I-am citit scenariile și sunt copleșită de fiecare dată. Dar când vorbește despre faptul că trebuie să prezinte unul dintre acele scenarii în fața conducerii rețelei de televiziune, ai crede că urmează să-și plombeze douăzeci de carii fără anestezie. Una este să lucrezi ca un profesionist desăvârșit, așa cum este ea, la activitatea de a scrie în sine – acest lucru eu îl admir foarte mult. Dar angoasa și nervozitatea dinaintea fiecărei întâlniri de prezentare, eu le pun sub semnul întrebării. Pentru că Cel care a fost sursa scrierii va conduce și întâlnirea, dacă Îl va lăsa! *Un Curs în Miracole* afirmă că ar trebui să fim mai puțin interesați de cât de pregătiți suntem și mult mai conștienți de faptul că Dumnezeu este pregătit.

În *Evanghelia lui Toma*, există o povestire în care Iisus le spune discipolilor săi să meargă și să „propovăduiască evanghelia” (prin acest lucru El voia să spună, pur și simplu, „demonstrați iubirea”). Dorind îndrumări mai precise, ei Îl întreabă ce ar trebui să spună, întrebare la care El răspunde: „Vă voi spune când veți ajunge acolo.”

Gândiți-vă la povestea aceasta în lumina prietenei mele scriitoare de scenarii! Pregătirea ei cea mai importantă pentru o întâlnire cu conducerea unei televiziuni ar fi, desigur, să scrie scenariul cel mai bun posibil. Iar după aceasta? Să se abandoneze în mâinile Domnului, în vederea întâlnirii. Să se roage pentru oricine

va fi acolo. Să ceară ca tot ceea ce se va întâmpla la întâlnire să le servească posibilităților creative superioare ale tuturor celor implicați. Să știe că nu trebuie să decidă în avans asupra fiecărui cuvânt pe care îl va rosti la întâlnire, pentru că Cel ce se află în interiorul ei va revela toate lucrurile cu o excelență miraculoasă, pe care ea nu ar putea-o formula cu mintea ei rațională.

Puterea ei cea mai mare este să-și golească mintea de toate gândurile – aspirând către „mintea începătorului” Zen – și să se roage ca gândurile ei să fie înlocuite de gândurile Lui. Odată ce și-a făcut treaba și a acumulat toate informațiile necesare în mintea ei conștientă, de acolo subconștientul ei poate prelua situația. Mintea ei poate formula o prezentare, dar doar spiritul ei poate fi inspirat și îi poate inspira pe alții.

În concluzie, există patru reguli pentru a avea o activitate creativă miraculoasă: Fii pozitiv! Trimite iubire! Distrează-te! Dă lovitura!

Amin.

CAPITOLUL 11

Meserie versus vocație

Una dintre cele mai benefice transformări pe care le poți face este să nu-ți mai privești serviciul ca pe un loc de muncă, ci ca pe o vocație. Un serviciu este un schimb de energie în cadrul căruia tu realizezi o sarcină materială și, în schimbul ei, cineva te plătește. Totuși, o vocație este un câmp organic de energie, care iese la suprafață din cele mai profunde expresii ale identității tale. Este împlinirea rațiunii pentru care Dumnezeu te-a creat. Diferența între a locui sau nu în universul miraculos este dată de modul în care îți abordezi serviciul: ca pe o vocație /versus/ ca pe un loc de muncă.

Ai o vocație pentru că, pur și simplu, ești în viață. Ai o vocație pentru că ești un copil al lui Dumnezeu. Ai o vocație pentru că te afli pe acest pământ cu un scop divin: de a te ridica la nivelul celei mai înalte posibilități creatoare, exprimând tot ceea ce ești din punct de vedere

intelectual, emoțional, psihologic și fizic, cu scopul de a face din univers un loc mai frumos.

**Cea mai bună cale de a-ți găsi adevărata
ta vocație este să te pui în serviciul lui
Dumnezeu.**

Când faci asta, întreaga ta viață devine slujirea ta.

Dacă privești banii doar ca pe ceva ce primești în schimbul exercitării unei meserii, atunci nu te vei elibera niciodată de formele-gând limitate cu privire la bani. Suntem tributari legilor care conduc lumea, cu care ne identificăm. Dacă te identifici doar cu planul material, te pui pe tine în mijlocul efectelor realității economice destul de severe, exprimate prin sărăcie și lipsuri. Dacă te identifici cu planul spiritual, nu te guvernează alte legi decât cele ale lui Dumnezeu.

„Caut un loc de muncă”, „Încerc să-mi dau seama ce ar trebui să fac” și „Nu știu cum o voi scoate la capăt” sunt exprimări care-i produc confuzie universului. Un copil al Domnului nu are nevoie să „caute un loc de muncă”; un copil al Domnului nu trebuie „să-și dea seama ce să facă”; un copil al Domnului nu trebuie să se îngrijoreze despre „cum o va scoate la capăt”. Un copil al Domnului este, pur și simplu, un magnet pentru toate lucrurile bune. *Tu*, cel care privești viața ca pe o luptă

sau ca pe un loc unde ești pe cont propriu, nu ești tu, cel real. Tu, cel real, ai deja o menire dată de Dumnezeu, iar universul este programat să o susțină.

Cea mai bună cale de a-ți găsi adevărata vocație este să te pui în serviciul lui Dumnezeu. *Un Curs în Miracole* ne oferă următoarea rugăciune zilnică: „*Unde ai vrea să mă vezi mergând? Ce ai vrea să mă vezi făcând? Ce ai vrea să mă auzi spunând, și cui?*”

Dacă un loc de muncă este separat de restul vieții noastre, o vocație este o împlinire a restului vieții noastre. Străduindu-ne *să fim* cei mai buni posibil, noi creăm planul interior prin care *facem* tot ceea ce putem mai bine. La nivelul sufletului *vrem* să muncim, să creăm, să fim productivi, să fim în slujba celorlalți și să ne împărtășim darurile lumii întregi.

De multe ori, nu obstacolele exterioare sunt cele care ne trag înapoi, ci mai curând cele interioare. Și nimic nu ne eliberează interior mai mult decât dorința și disponibilitatea de a servi.

Societatea îți poate da un loc de muncă, iar acesta poate să-ți fie luat. Dar o vocație adevărată te situează într-o zonă a carierei care nu îți poate fi luată. Ea îți reflectă bunăvoința de a face ceea ce simți lăuntric că trebuie să faci, în scopul de a ajuta la vindecarea lumii. În acest caz, universul înregistrează esența ta adevărată, seriozitatea ta reală și scopul tău veridic.

Unele lucruri pe care le faci vor aduce bunăstare lumească; altele nu vor aduce deloc bunăstare directă, dar, fiind lucrurile corecte ce trebuie făcute, vor mobiliza

în mod miraculos bunăstare din alte surse.

Pierderea unei slujbe nu înseamnă pierderea vocației, pentru că, în calitate de ambasador personal al lui Dumnezeu, ți s-a dat o însărcinare permanentă. Te afli aici ca să-L reprezinți pe Cel ce te-a trimis, iar El nu se răzgândește în ceea ce te privește. În ceea ce privește misiunea ta față de Dumnezeu, nu rămâi niciodată șomer. Și acest lucru nu este adevărat doar în ceea ce te privește pe tine – ci ni se aplică tuturor.

Orice apare pentru a ne separa unii de ceilalți nu reprezintă nivelul cel mai profund al identității noastre. Cu toții avem meserii diferite, dar avem aceeași slujire. Unii dintre noi sunt tehnicieni, alții matematicieni, unii sunt scriitori și artiști, alții oameni de vânzări, unii dintre noi nici măcar nu lucrăm în felul în care este definită munca de societate – dar valoarea noastră, în mod individual, este determinată nu de ceea ce facem, ci de conștiința cu care facem ceea ce facem.

Ne aflăm aici pentru a fi vase disponibile pentru iubirea care vindecă toate lucrurile. Un loc de muncă are o *formă*, dar slujirea noastră este *conținut*. Chiar dacă îți pierzi locul de muncă, îți păstrezi în continuare slujirea, pentru că ea este parte din cine ești. Viața ta nu are mai puțină valoare dacă nu ești angajat, în sensul în care definește societatea acest termen. Dacă arăți bunătate față de oameni, dacă ești plin de compasiune, dacă pui excelență în ceea ce faci – indiferent ce faci –, atunci îți faci serviciul pe care Dumnezeu te-a trimis să-l faci. Din aceasta, va apărea următoarea formă care va avea nevoie

să găzduiască energiile pe care tu le aduci cu tine.

Oare asta înseamnă că nu este necesar să „cauți un loc de muncă”, așa cum îl definește societatea aceasta? Desigur că este necesar să cauți! Dar o vei face cu o conștiință diferită. Nu te vei prezenta la un interviu pentru un loc de muncă, gândindu-te: „Cum să fac să-i impresionez? Chiar am nevoie de jobul ăsta.” Mai degrabă, procesul tău se va desfășura cam așa:

1. Pui în mâinile lui Dumnezeu nevoia ta de a avea un loc de muncă.

Alăsa o situație în mâinile lui Dumnezeu înseamnă a-l lăsa în grijă *gândurile* tale despre acea situație. Îți programezi mintea să producă gânduri dintre cele mai creative, pozitive, intuitive și benefice. Nu renunți la responsabilitate și nici nu-ți întorci puterea spre ceva aflat în afara ta; îți asumi *cea mai înaltă* responsabilitate pentru împrejurările în care te afli, rugându-L pe Dumnezeu să-ți transforme mintea, la propriu, într-un mijloc de verificare a succeselor miraculoase. Mergi mai departe cu încrederea că Dumnezeu îți oferă ceea ce cauți.

2. În timp ce ești atent la orice oportunitate ce poate apărea, îți investești energia plină de entuziasm în căutarea de idei și în crearea de noi posibilități.

Îți amintești că universul este de o abundență infinită, ca o livadă plină de fructe, care sunt doar pentru tine. Dar dacă ți-e foame, nu poți doar să te uiți la livadă, de pe marginea drumului! Universul ți-a dăruit livada; tu singur trebuie să culegi fructele. Ești deschis oportunităților cu pozitivitate și încredere.

3. Te rogi și meditezi, cerând ghidare interioară în legătură cu persoana pe care s-o contactezi, lucrurile pe care să le faci și așa mai departe.

Când meditezi și te rogi, emiți, literalmente, unde cerebrale diferite. Primești impulsuri intuitive și creative, care nu curg ușor printr-o minte anxioasă. Pătrunzi în templul interior, în camera motoarelor, de unde generezi probabilitățile pentru succes. „Sunt prea îngrijorat ca să meditez”, este unul dintre cele mai subversive lucruri pe care le putem spune. Când medităm, încetăm să mai fim anxioși...

4. Realizezi că nu poți ști care sau unde va fi următorul tău loc de muncă.

Ai încredere în faptul că există un plan perfect pentru manifestarea binelui tău cel mai înalt, pe care mintea ta rațională nu îl poate formula. Planul lui Dumnezeu funcționează, al tău nu. Tu nu poți ști cum te potrivești cel mai bine în planul mai mare conceput pentru vindecarea lumii, dar Dumnezeu știe. Sarcina ta

este, pur și simplu, aceea de a-ți deschide mintea și inima, pentru ca o conștiință superioară să poată curge prin tine.

5. Înainte să mergi la un interviu, la o audiție sau la o întâlnire, trimite asupra fiecărei persoane cu care vei fi – și asupra situației însăși – un puternic suflu de lumină și iubire.

Scopul tău devine simplul fapt de a dărua și a primi iubire – ceea ce este un alt fel de a spune „Facă-se voia Domnului!” Privești fiecare interacțiune ca pe o întâlnire între Dumnezeu și Dumnezeu. Tu intenționezi ca această situație și toate situațiile de acum încolo să fie una în care să-ți exprimi sinele cel mai adevărat, cel mai strălucitor și cel mai iubitor – și lași în mâna Inteligenței universului ceea ce se va petrece după aceea. Nu te duci la interviu încercând să *obții* un loc de muncă; te duci acolo ca să-ți *faci* treaba!

Acești cinci pași pot părea mărunți – cu greu pot părea principii de funcționare ce pun universul în mișcare. Și totuși, exact asta sunt.

Amintește-ți că în planul spiritual nu ai concurenți. Nu există nicio competiție pentru poziția ta. Tu, la fel ca oricine altcineva, ești o expresie unică a Minții lui Dumnezeu. Nu numai că ai un loc în univers: ai o *funcție* esențială în univers. Numai tu poți face munca de a fi tu, iar universul însuși este incomplet fără tine. Să realizezi

acest lucru nu presupune să fii arogant, ci smerit, pentru că te pui pe tine în slujba celei mai mari piese de teatru care există: actualizarea propriului tău potențial.

Funcția ta cea mai înaltă este pur și simplu aceea de a fi persoana care ești capabil să fii și, din acest efort – de dezvoltare a bunătății și pozitivității tale, a vulnerabilității și disponibilității pentru viață – va *răsări* vocația ta.

Pe măsură ce devii cine ești menit să fii, ceea ce ești menit să faci se va așterne la picioarele tale, ca un covor de petale de trandafiri. Poate că te gândești: „Nu știu care este vocația mea”, dar Dumnezeu știe. El știe cum talentele și abilitățile tale se potrivesc cel mai bine în planul Său de iluminare și vindecare a tot și toate. El va preamări talentele pe care le ai, așa cum tu le vei folosi pentru a-L preamări pe El. Și, pe măsură ce te abandonezi mai adânc iubirii, vor *răsări* talente pe care nici măcar nu știi că le ai, care sunt latente în interiorul tău.

Vocația ta este ceea ce ți-ar plăcea să faci, indiferent dacă ești plătit sau nu. Vocația ta este ceea ce *trebuie* să faci, pentru a fi fericit. Vocația ta este ceea ce te conectează la sinele tău cel mai profund și la restul vieții din jurul tău. Dacă nu ai nicio idee despre care ar fi vocația ta, roagă-te pur și simplu: „Doamne, te rog, folosește-mă!” și conștiința vocației tale va apărea în mod miraculos.

De când era mică, fata mea era hipnotizată de poveștile istorice despre regi și regine. Mereu îmi spunea: „Mami, spune-mi o poveste despre o regină”. Chiar și atunci când era foarte mică, citea cărți despre

Henric al VIII-lea și soțiile sale, urmărindu-mă prin casă și povestindu-mi despre cum una dintre regine a făcut cutare sau cutare lucru, cum s-a întâmplat cutare sau cutare lucru. Acum este absolventă a facultății de istorie. În timp ce unii îmi sugerau că s-ar putea să nu-i fie ușor să-și găsească un job ca profesor de istorie, nu mi-am făcut niciodată griji că nu va putea să trăiască din meseria de istoric, pentru că, pentru ea, istoria nu este doar un loc de muncă. Istoria este vocația ei. Fie că își va urma dragostea pentru istorie ca profesor sau ca scriitor, fie că își va împărtăși cunoștințele prin alte mijloace, pasiunea ei o va face, fără îndoială, utilă lumii. Nu am niciun dubiu că în universul miraculos, ea va fi compensată pentru munca pe care o face.

Sunt întotdeauna tristă când aud părinți care îi spun copilului: „Dar cum vei trăi tu din *asta*?”, când copilul este în mod evident pasionat de ceva. Citind biografia lui Steve Jobs, oricine își poate da seama că acest copil îndrăgostit de calculatoare, lucrând în garajul părinților săi, nu se gândea doar la cum va obține un loc de muncă. El îi răspundea unei vocații mai înalte – o vocație a veacului, după cum s-a dovedit – și nimeni nu se îndoiește de abundența pe care a creat-o. Nu toți avem talentul unui geniu în computere, dar, oricum, cu toții avem o chemare către măreție.

Adevăratul tu, sinele tău divin, se află dincolo de orice limite ale lumii muritoare. Astfel sunt și talentele, și strălucirea dinăuntrul tău. Când trăiești în această cunoaștere, pur și simplu recunoscând și apreciind

spiritul divin ce se află în noi toți, primești carisma unei persoane încrezătoare în sine.

Cineva care crede în Dumnezeu apare ca încrezător pentru lumea din jurul său; cineva care se gândește la el sau ea însăși ca fiind un adept al Domnului, apare ca un lider pentru lumea din jurul său. Vei dezvolta un fel de lumină invizibilă, un sentiment de certitudine umil, o măreție care vine de dincolo de tine. Abilitățile tale, inteligența ta, talentele, personalitatea, împrejurările, visurile tale se vor reuni într-un tipar frumos. Și vei vedea toate acestea ca pe vocația ta – o chemare înapoi și înainte, într-un cântec continuu, dinspre inima ta către univers și dinspre univers spre tine.

CAPITOLUL 12

Îmbrățișarea abundenței

În calitate de copil al Domnului, ești abundent interior. Abundența exterioară este doar o reflexie a cine și ce ești. O economie spirituală este una în care abundența este un rezultat natural al oamenilor ce își actualizează darurile primite de la Dumnezeu. Adevărata prosperitate înseamnă prosperarea sufletelor noastre, în serviciul iubirii.

Ești o idee în Mintea lui Dumnezeu, iar o idee nu își părăsește sursa. Dumnezeu este infinit și Dumnezeu este iubire, prin urmare, împărtășești această infinitate și această iubire. Pur și simplu, acesta este adevărul despre cine ești.

Universul din care faci parte este un câmp atot-iubitor al posibilităților miraculoase, de fiecare clipă și de viitor. În limbajul fizicii, nu ești o particulă, ci o undă. Nu ești un lucru static, ci, mai degrabă, o emanație în

continuă evoluție, a Minții lui Dumnezeu. Spiritul are planuri mari pentru tine, pentru că Mentea lui Dumnezeu este un izvor nesecat și etern al iubirii infinite. Acest izvor nesecat literalmente nu rămâne niciodată fără idei.

**Ni se pare că ar fi arogant să ne gândim
la noi înșine ca fiind „Darul lui Dumnezeu
oferit lumii”, și totuși, în realitate,
exact asta suntem fiecare dintre noi.**

Faptul că tu conștientizezi aceste lucruri, ajută ca universul să se îndrepte spre tine, ridicându-te peste efectele sistemului de gândire bazat pe frică, ce domină această planetă. Sursa ta de putere cea mai importantă, în această lume, este cunoașterea faptului că tu nu ești *din* această lume. Niciunul dintre noi nu este cu adevărat acasă în această dimensiune și – deși e contrar aparențelor – ne simțim mai confortabil în această lume, atunci când știm acest lucru. Căminul nostru adevărat se află dincolo de vălul iluziei, iar noi suntem aici pentru a răspândi lumina casei noastre adevărate în toate colțurile întunecate ale lumii. Cu această înțelegere, ne eliberăm potențialul nelimitat care se află în interiorul fiecăruia dintre noi, pentru a crea binele, autenticul și frumosul.

Acestea sunt darurile primite de la Tatăl, pe care le

purtăm cu noi. Suntem programați *pentru* abundență, pentru că *suntem* abundenți. Prosperitatea financiară este una dintre numeroasele căi prin care primim darurile lumii, în timp ce îi oferim lumii darurile pe care le aducem de dincolo de ea.

Gândește-te cât de diferită este această percepție despre tine însuși, față de evaluarea meschină făcută de ego.

Pentru mintea bazată pe frică a ego-ului, tu ești o grămadă de lut care trebuie să concureze în orice fel posibil, pentru a face rost de mijloacele materiale necesare supraviețuirii. Cu toate acestea, pentru inima iubitoare, tu ești o undă imaterială de energie, aflată pe pământ cu o misiune spirituală. Misiunea acționează ca un magnet, determinând forțele lumii să se auto-aranjeze, într-un fel care să susțină îndeplinirea misiunii tale. Indiferent dacă ești avocat, artist, om de știință, profesor, doctor, om de afaceri sau orice altceva, abundența ta se află în dedicarea muncii tale scopului de înălțare a energiei lumii. Aceasta este funcția noastră spirituală comună și doar prin îndeplinirea ei putem fi fericiți.

Nu suntem deprimați pentru că economia este în jos; economia este în jos pentru că *noi suntem* deprimați. Iar noi suntem deprimați pentru că am pierdut contactul conștient cu înțelegerea motivului pentru care suntem aici. Ni se pare că ar fi arogant să ne gândim la noi înșine ca fiind „Darul lui Dumnezeu oferit lumii” și totuși, în realitate, exact asta suntem fiecare dintre noi. Ține de smerenie, și nu de aroganță, să realizăm acest adevăr; nu ne însușim la modul personal puterea divină

care se află în interiorul nostru. Pentru buna funcționare a minții și a inimii noastre, este esențial să ne amintim că acea putere divină este acolo – în noi, dar nefiind a noastră. Orice gând sau acțiune care ne separă de iubire ne separă de sentimentul menirii noastre, de creativitatea și de bucuria noastră.

Ai fost creat să trăiești o viață de abundență, având suportul universului în ducerea la bun sfârșit a eforturilor tale materiale. Natura însăși dă dovadă de economie, dar nu de austeritate. Și totuși, mulți dintre noi am fost învățați – și asta de către unele religii – să nu credem în abundență, o astfel de abordare conducându-ne la evitarea abundenței în mod subconștient sau, cel puțin, la eșuarea dezvoltării unor *obiceiuri* mentale și emoționale ce țin de o viață abundentă. Este necesar să facem mai mult decât să eliminăm gândurile legate de sărăcie; este necesar să ne permitem să îmbrățișăm proactiv energiile abundenței, până la punctul identificării cu ele. Universului îi este la fel de ușor să materializeze șase zerouri, cum îi este să materializeze două. În calitate de copil al lui Dumnezeu, toată abundența universului îți aparține, pentru că abundența *ești* tu.

Ideea că trebuie să te lupți pentru a experimenta abundența – fie sub forma relațiilor de dragoste, a banilor sau a orice altceva – obstrucționează magnetismul natural care, altfel, aduce abundența. Este o diferență între necesitatea de a *munci* și necesitatea de a te *lupta*. Munca este un efort creativ, o extensie corectă a energiei pozitive care atrage abundență; lupta este o distorsiune a energiei creative,

bazată pe înțelegerea greșită a relației de bază a omului cu universul. Anxietatea și lupta nu atrag binele în viața ta.

Dacă tu crezi că ai nevoie să te lupți, uiți de relația ta cu universul; în consecință, universul va părea că uită de relația lui cu tine! Sarcina ta este pur și simplu să *fii*, exprimând cu bucurie propria ta valoare interioară – și universul va găsi o cale să aibă grijă de tine. Dar dacă te gândești: „Trebuie să mă lupt, pentru că altfel nimeni nu va avea grijă de mine”, atunci convingerea ta intimă este că nu se va avea grijă de tine – și chiar așa va fi!

Universul este programat să-ți susțină fericirea, și una dintre căile prin care face asta este de a aranja evenimentele în așa fel încât să nu fie nevoie să-ți faci griji în privința banilor. De ce? Pentru că ai lucruri mai importante de făcut! Aceasta este motivația corectă pentru a face bani, așa că, pur și simplu, tu nu ai nevoie să te gândești la ei, decât ca la un instrument pentru îmbunătățirea tuturor lucrurilor.

Este dificil să te deschizi unei astfel de mentalități, dacă nu ești deschis la ideea propriei tale măreții launtrice. Recunoașterea propriei tale măreții interioare nu înseamnă ego; înseamnă recunoașterea spiritului din interiorul tău, ceea ce te face nici mai mult, nici mai puțin valoros decât oricine altcineva.

Mulți dintre noi am fost învățați, de mici copii, că nu ar trebui să ne exprimăm prea mult. Că ar trebui să tăcem din gură. Copiii învățați astfel devin, deseori, adulți care au obiceiul de a se face mici de frică, de parcă le-ar fi teamă să nu ocupe prea mult

spațiu. Astfel, mintea ajunge să fie în conflict cu ceea ce cunoaște sufletul: deoarece fiecare dintre noi este centrul universului, suntem aici *ca să ne exprimăm pe noi înșine* – și la un anumit nivel știm asta.

Nu este nevoie să crezi că nu ar trebui să ocupi prea mult spațiu într-un univers care este, de fapt, în întregime al tău. Te afli aici ca să zbori cu aripile larg deschise, pentru gloria Celui care te-a trimis. Când zbori liber și deplin, oferi cele mai mari daruri pe care le ai. De fapt, atunci când n-o faci, nu îi oferi universului darurile tale.

Dacă mama sau tatăl tău, ori un profesor, un prieten sau oricine altcineva pe care l-ai întâlnit de-a lungul vieții, te-a învățat, din indiferent ce motiv, că treaba ta este să ții capul în jos, binecuvântează-l, dar ia aminte că ai fost informat greșit. *Un Curs în Miracole* afirmă că cei care au reușit cel mai mult în viață au realizat doar o fracțiune din ceea ce fiecare dintre noi este capabil să realizeze. Aceasta înseamnă că tu ai un potențial de împlinire la fel ca orice mare artist, om de știință, sau ca oricine altcineva care a trăit vreodată. Potențialul nelimitat se află în interiorul tău, așteptând doar să fie activat, prin răspunsul tău afirmativ la această idee.

Odată ce știi acest lucru, devii un magnet pentru succes în această lume. Muncești cu bucurie, iar universul răspunde. Îți deschizi inima către iubire, iar calea ți se deschide.

Iubirea, sub orice formă ne-ar servi, vine spre noi întotdeauna. Treaba noastră nu este să ieșim și s-o găsim, ci să-i permitem să ne găsească. Baniș nu sunt doar ceva

ce „mergem și îi facem”; ei sunt ceva pentru care trebuie să fim în stare și să „stăm liniștiți și să-i primim”. Ego-ul nu vrea ca noi să credem asta, dar tot ceea ce avem de făcut este să ne deschidem inimile și toată abundența de care avem nevoie își va găsi calea către ușa noastră.

Într-o dimineață, m-am urcat în mașina pe care o chemasem ca să mă ducă la aeroport. L-am întrebat pe tânărul care conducea dacă era nou în companie, pentru că nu-l mai văzusem.

„Da” mi-a răspuns. „Tocmai m-am mutat de la New York, la Los Angeles.

„Lasă-mă să ghicesc” am spus zâmbind. „Actor?”

„Ei bine...” a spus. „Scriitor, pictor – nu prea știu. Fac o mulțime de lucruri.”

L-am întrebat ce fel de pictor și ce fel de scriitor este.

„Scriu piese de teatru. Dar nu știu... cred că ar trebui să scriu altceva ca să pot vinde.” Părea că se luptă cu dilema aceasta.

„La ce te referi când spui că ar trebui să scrii altceva?” l-am întrebat. „La filme de groază sau așa ceva?”

El a încuviințat din cap și și-a rotit ochii. Mă întrebam cum va face ca să-și vândă opera, scriind ceva ce nici măcar nu-i place să scrie.

„Ceea ce îmi trebuie este o rețea”, mi-a spus. „Înainte, când trăiam acolo, cunoșteam o mulțime de oameni”. A înșirat apoi numele câtorva producători și regizori de succes, într-un fel care, parcă, ar fi exprimat că, dacă ar fi reușit atunci să-i impresioneze, acum ar fi trăit în Bel Air. „Deci am avut relațiile, doar că nu

am știut cum să...” Și-a mișcat brațele în jurul lui de parcă ar fi vrut să spună că nu știuse cum să se prezinte, cum să facă mișcarea. Părea să vadă asta ca pe motivul principal al eșecului său.

„Dar problema mea reală”, a continuat el, „este că nu știu cum să scriu un moment impresionant.” Nu sunt sigură cum am ajuns la acel punct. „Am încredere în tehnica mea, dar nu am încredere în arta pe care o creez cu această tehnică. Știu cum să scriu din punct de vedere tehnic, dar nu știu cum să scriu acel moment foarte impresionant. Trebuie să-mi dau seama cum să fac asta.”

„Ei bine”, i-am spus, „nu sunt sigură că poți să-ți «dai seama» cum să scrii un moment foarte impresionant, pentru că, prin definiție, un astfel de mare moment nu vine din partea minții care poate să-și dea seama de diverse lucruri. De aceea se numește „artă dramatică”. Are mai puțin de-a face cu o formulă rațională și mai mult cu o izbucnire spontană a unui adevăr emoțional.”

„Da” a zis el. „Probabil...”

„Și deci, pentru asta”, am continuat, „ai nevoie să înveți să-ți accesezi propria ta autenticitate și sensibilitate. Altfel cum o poți transmite celorlalți? Nu știu cum îți poți accesa autenticitatea, când pari să gândești că ar trebui să fii altcineva decât ești, dorind altceva decât îți dorești de fapt și făcând altceva decât vrei să faci?”

„Da, aveți dreptate” a spus, oftând. „Trebuie doar să-mi dau seama cum să fac toate astea.”

Uf. „Ei bine, se pare că repeți cumva același lucru.

Poate că nu e chiar nimic de care trebuie să-ți dai seama. Poate că e vorba doar de acea revelație pe care ai putea s-o lași să pătrundă în interiorul tău. Minte ta subconștientă va face restul. Subconștientul este un organizator mai bun decât va fi vreodată mintea ta conștientă.”

În momentul acela mă gândeam că, probabil, se întreba cine este doamna ținută care stă în spate. Cappuccino-ul pe care îl băusem își făcea efectul.

„Universul se poate organiza singur. Embrionul nu are nevoie să-și dea seama cum să devină bebeluș. Mugurii nu au nevoie să-și dea seama cum să înflorească. Natura își are planul deja aranjat.”

„Sau te poți gândi și altfel” am continuat eu.

La un moment dat, i-am spus această analogie. „Gândește-te la un morman de pilitură de fier. Care ar fi cel mai bun mod prin care ai putea să-i dai piliturii de fier o anumită formă, folosindu-ți degetele sau folosind un magnet?

Sinele tău interior este ca un magnet. Numește-l Hristos, Lumina Interioară sau oricum vrei; în interiorul tău se află un spirit care atrage în mod natural toate tiparele și detaliile care ar putea forma cea mai frumoasă viață a ta. Uite ce ți-a pregătit pentru dimineața aceasta!”

Am râs, în timp ce ne-am oprit la aeroportul din Los Angeles și căutam cu privirea indicatoarele pentru Liniile Aeriene Southwest.

„Da, mă gândeam la asta...” a spus el. „Dar cu ce ați spus că vă ocupați?”

„Oh, eu doar vorbesc mult despre lucrurile astea”

am zâmbit, în timp ce coboram din mașină.

Într-adevăr, universul se auto-organizase în acea dimineață. Tânărul primise informațiile care l-ar fi putut ajuta în munca lui, dacă era deschis către ele; iar eu am primit o demonstrație despre cum se trag oamenii pe ei înșiși înapoi, prin faptul că nu-și amintesc cine sunt – mi s-a sugerat că ar trebui să includ acest subiect în cartea de față, adăugându-l astfel, muncii *mele*!

Totuși, niciunul dintre noi nu ar fi fost atât de ajutat, dacă nu am fi fost suficient de deschiși la inimă și la minte pentru a ne angaja în dialoguri prietenoase cu persoana din fața noastră. El mi s-a prezentat; eu l-am întrebat despre el. Aceste două lucruri – în aparență, momente lipsite de importanță din cadrul unei conexiuni umane – au deschis ușa prin care universul ne-a putut oferi daruri amândurora.

Totuși, niciunul dintre noi nu poate *obține* darul, decât dacă se face pe sine *disponibil* pentru a-l primi. El ar fi putut fi preocupat de altceva și deloc interesat să interacționeze cu clientul aflat pe scaunul din spate, iar eu aș fi putut fi preocupată și deloc interesată să interacționez cu el. Acestea sunt felurile prin care respingem mereu miracolele. Nu reușim să realizăm că lucrurile de care avem nevoie se află la dispoziția noastră, în fiecare moment. În cea mai mare parte a timpului, ne blocăm receptarea unui miracol, crezând că nu ar putea fi atât de ușor. Dar florile nu cresc ușor? Credem că știm ce avem nevoie și ce trebuie să facem ca să determinăm lucrurile să se întâmple. Dar chiar știm? Încercați numai să concepeți o strategie pentru un miracol!

Oamenii nici nu au idee despre ce pierd în viață, prin atitudinea de a nu lua în seamă alți oameni și darurile pe care ei le aduc. Într-un univers în care totul este planificat pentru a ne furniza în fiecare moment lecțiile perfecte, sunt lecții care ne așteaptă în locurile cele mai neașteptate. Poate că ai făcut greșeala să gândești despre cineva că „nu este important”, discreditând în vreun fel acea persoană, doar ca să afli mai târziu că ea era exact persoana care te-ar fi putut ajuta. Uneori suntem atât de frământați de a „deveni de succes”, că uităm importanța faptului de a fi ființe umane de succes, de a-i asculta cu atenție pe oameni, de a participa spontan la orice are viața de oferit. Cei care au făcut această greșală au descoperit că, în final, nu a fost bine pentru activitatea lor. Tatăl meu obișnuia să spună frecvent: „Zilele mândriei trec repede.”

Nu există o cale prin care să putem formula rațional sau prevedea de unde își va face apariția următorul nostru miracol. Aproape în fiecare moment ne aflăm în locul potrivit, la timpul potrivit, *dacă pășim cu totul în momentul aflat la dispoziție*.

Un mod obișnuit prin care oamenii resping curgerea miracolelor este să respingă iubirea, pe principiul că „Sunt prea ocupat cu cariera”. Nu există o carieră mai importantă decât a fi în întregime viu, a fi cu totul prezent și a fi o ființă umană complet iubitoare. Cineva de care te îndepărtezi pentru că relația va „consuma prea mult timp” poate fi persoana cu care poți trăi experiențele care aștern calea acelor miracole pe care ți le dorești.

Universul nu desparte categoriile „iubire” și „muncă”, pentru că, în realitate, totul este iubire și totul este muncă!

Să nu crezi vreodată că a te îndepărta de iubire poate fi un lucru isteț sau cine știe ce mișcare inteligentă pentru cariera ta. Când oprești revărsarea iubirii din propria ta inimă, oprești revărsarea ei la ușa ta. Acest lucru este tot atât de valabil în privința curgerii banilor, cât și în privința curgerii a orice altceva. Lasă-i să curgă *de la* tine, și vor curge *spre* tine.

CAPITOLUL 13

Meditația

Iluminarea începe ca o idee abstractă și apoi face o călătorie fără distanță, de la cap la inimă. Așa cum știm majoritatea dintre noi, simpla înțelegere intelectuală nu este suficientă pentru a ne schimba viețile.

Albert Einstein a spus că problemele lumii nu pot fi rezolvate la același nivel de gândire pe care ne aflăm atunci când le-am creat. Un nivel diferit de gândire necesită o perspectivă diferită asupra lumii și unde cerebrale diferite.

Pe parcursul stării noastre normale de conștiință, creierul uman emite așa numitele unde *beta*. Când intrăm în meditație, creierul modifică emisia și începe să emită unde *alpha* și, uneori, chiar undele mai profunde, *delta*. Undele *delta* ne ajută să accesăm subconștientul, reduc nivelul hormonului denumit cortizol (cunoscut că provoacă stresul și îmbătrânirea) și produc o stare de relaxare similară somnului adânc.

Așa cum ne îngrijim de hrană, pentru a ne alimenta sinele fizic, tot așa ar trebui să ne îngrijim și de meditație și rugăciune, pentru a ne alimenta sinele spiritual.

Adevărata practică a meditației înseamnă mai mult decât să ațintești privirea într-o lumânare și să respiri profund, să stai nemișcat, liniștindu-ți mintea și așa mai departe. Relaxarea profundă este importantă, dar nu înseamnă meditație. Orice meditație este relaxare, dar nu orice relaxare este meditație.

O practică adevărată a meditației – precum parcurgerea exercițiilor din *Culegerea de exerciții pentru studenți a Unui Curs în Miracole* sau efectuarea *Meditației Transcedentale*, a meditației budiste sau a altei forme de meditație spirituală, religioasă sau chiar laică – include o tehnică prin care cuvintele sau sunetele instruiesc mintea să ajungă în zone profunde. Aceste zone dețin cheia nu doar în privința reducerii stresului, ci în privința a mult, mult mai mult. O mai mare pătrundere în esența lucrurilor, o înțelegere mai profundă, o perspectivă mai largă, un sistem de cunoaștere mai complet, o pace mai adâncă, iertare și iubire – toate acestea apar mai ușor dintr-o minte meditativă. Singură, mintea rațională nu

poate produce toate acestea.

Pentru a experimenta în mod real și nu doar pentru a conceptualiza pătrunderea în aceste zone, vrem să integrăm principiile spirituale pe care le îmbrățișăm. Vrem ca și spiritul nostru să fie reaprins - și nu doar mintea rațională. Vrem ca psihicul nostru să fie reconectat. Vrem să experimentăm schimbări miraculoase.

Asemenea schimbări duc la evoluția sinelui nostru adevărat. Așa cum ne îngrijim de hrană, pentru a ne alimenta sinele fizic, tot așa ar trebui să ne îngrijim și de meditație și rugăciune, pentru a ne alimenta sinele spiritual.

Meditația este ca un exercițiu spiritual, dezvoltând „mușchii atitudinii” și făcându-i puternici. Consideră meditația ca pe un antrenament zilnic. După un anumit punct în viața noastră, indiferent dacă este vorba despre mușchii fizici *sau* despre „mușchii atitudinii”, gravitația trage în jos ceea ce noi nu antrenăm. Exemple de „mușchi spirituali” neantrenați sunt: cinismul, negativitatea, victimizarea, mânia, emiterea de judecăți și frica. Așa cum facem bine antrenându-ne corpurile cu exerciții fizice regulate, facem bine să ne antrenăm și mintea. Așa cum afirmă *Un Curs în Miracole*, suntem „mult prea toleranți cu rătăcirile minții”.

Din nou, la fel ca și în cazul exercițiilor fizice, nu ne putem permite să ne oprim din a medita. Atunci când ne privim în oglindă, nu ne spunem niciodată: „Îmi place cum arăt acum, așa că pot să termin cu exercițiile.” Și nu putem spune nici că: „Mă simt liniștit acum, așa că pot să

termin cu meditația”. Forța de gravitație, atât cea fizică, dar și cea emoțională, lucrează zilnic. La fel trebuie să facem și noi, pentru a-i contracara efectele.

Așa cum ne spălăm pentru a înlătura de pe corp murdăria adunată în ziua precedentă, medităm pentru a înlătura stresul adunat ieri în mintea noastră. Practicarea meditației este unul dintre cele mai puternice suporturi pentru starea noastră fizică de bine, precum și pentru sănătatea noastră mentală și emoțională. Ne ajută chiar și din punct de vedere financiar! Potrivit unui articol publicat de *Asociația Americană de Sănătate Publică*, studenții care practică *Meditația Transcendentală* cheltuiesc anual pentru sănătate cu 11 procente mai puțin decât restul populației.

Haideți să privim mai atent la felul în care meditația ne influențează munca și capacitatea de a câștiga bani. Mediul de muncă actual este de obicei stresant. Între bombardamentul de douăzeci și patru de ore pe zi cu știri, adesea deprimante, și agitația economică de nestăpânit de pretutindeni, mulți simt că abia reușesc să facă față. Reacțiile disfuncționale precum mâncatul în exces, consumul exagerat de băutură și droguri, automedicația cu pastile recreaționale sau de origine farmaceutică au devenit răspunsuri uzuale la stres.

Lucrurile se mișcă prea repede, iar noi pur și simplu nu am fost creați pentru asta. Timp de milioane de ani, strămoșii noștri au trudit cu trupurile lor, au muncit pământul și au stat seara în jurul focului spunând

povești. Nu au pierdut vremea toată ziua la computer. Provocarea noastră este de a compensa stricăciunile produse de asaltul modernismului asupra sistemului nostru nervos. O viteză mare aduce după sine o șansă mai mare de a greși. Nu ne gândim adecvat la un subiect, de la un capăt la celălalt; lăsăm frica să ia o decizie, săpându-ne singuri o groapă și mai mare decât cea în care ne aflăm deja; nu reușim să ne conectăm profund cu oamenii și situațiile din jurul nostru.

Dar cu noi se petrece o revoluție în conștiință, iar meditația se află în linia întâi. Din ce în ce mai multă lume este interesată de nutriție, yoga, mișcare, spiritualitate și așa mai departe, pentru a contracara disfuncțiile și stresul timpurilor pe care le trăim.

Cu ani în urmă, am făcut o cratiță de chili. Când am gustat, mâncarea era prea iute; era clar că adăugasem prea mult ardei roșu. Când am sunat-o pe mama, rugând-o să mă ajute, mi-a spus să adaug un cartof crud care să absoarbă iuțeala. A avut dreptate: a funcționat! Nu am uitat niciodată imaginea aceea, pentru că îmi amintește de cum mă simt când meditez. Meditația îmi absoarbe gândurile ne bune, așa cum cartoful crud a absorbit iuțeala ardeiului roșu.

Ca studentă a *Unui Curs în Miracole*, citeam în fiecare zi câte o lecție din *Culegerea de exerciții pentru studenți* – „Astăzi Îi dau viața mea lui Dumnezeu, pentru a mi-o ghida”, „În prezența Lui intru acum”, „Sunt acasă. Frica este străină aici” și alte lucruri aflate

acolo – și, deși nu pot spune că practicarea meditației garantează că voi fi cea mai bună versiune a mea pentru întreaga zi, cu siguranță mă reține de la a fi cea mai *rea* versiune a mea. Pot *avea* gânduri sau emoții negative, dar șansele de a acționa în conformitate cu ele sunt drastic reduse. Și dacă toți am fi onești cu noi înșine, am ști cât de important este acest lucru.

E de ajuns o singură secundă pentru ca lipsa de control asupra unui impuls să ne distrugă puterea de înțelegere. Spunem ceva ce mai târziu ne dorim să nu fi spus; scriem un e-mail pe care mai târziu ne dorim să nu-l fi trimis; răspundem la un mesaj pe telefonul mobil pe care mai târziu ne dorim să-l fi ignorat, pur și simplu,. Acestea sunt momentele care, uneori, ne distrug până și cele mai bune planuri de afaceri și drumul spre succes, atât în relațiile noastre personale, cât și în cele profesionale.

Beneficiile meditației merg dincolo de de-stresarea minții; în fapt, meditația *extinde* mintea. Ne oferă pătrunderea în esența lucrurilor și iluminare. Ne clădește înțelepciunea și compasiunea. Ne ajută foarte mult să devenim persoanele care ne dorim să fim.

Redau mai jos o rugăciune, urmată de mai multe afirmații, care furnizează o abordare meditativă a banilor și carierei. Citește rar fiecare afirmație, vizualizând imaginile pe care le evocă, explorând ideea sau scena, și cere interior iluminare. S-ar putea să reușești să realizezi toate acestea cu ajutorul unui singur paragraf, ceea ce este în regulă. Ceea ce contează este să facem

zilnic tot ceea ce putem pentru a ne realinia gândurile cu Mentea lui Dumnezeu.

Fă următoarea meditație cu blândețe și fără stres. Așază-te într-o poziție confortabilă, închide ochii și simte-te în prezența lui Dumnezeu. Începe cu o rugăciune, cum ar fi:

Doamne,

Îți dăruiesc Ție acest timp de liniște.

Te rog, dizolvă-mi gândurile de stres și frică.

Și condu-mă în acel loc interior

Unde totul este pace și iubire.

Amin.

Apoi, ținând în continuare ochii închiși, permite-i minții să comute ușor. Când simți că ești pregătit, privește cu onestitate la cum arată viața ta materială. Cu puterea imaginației, revarsă o lumină sfântă peste tot ceea ce vezi. Cere să ți se arate tot ceea ce trebuie să știi și să conștientizezi, iar Spiritul Sfânt te va ghida.

Când te uiți la serviciu și la bani, fă-o din perspectiva spiritului tău. Recunoaște faptul că munca ta este modul tău de a servi și caută căi prin care ai putea să servești mai mult.

Uită-te la ceea ce ai permis să treacă neobservat, neapreciat sau subevaluat.

Salută-i în spirit pe cei împreună cu care lucrezi acum, pe cei cu care ai lucrat înainte sau pe cei cu care ai putea lucra în viitor.

Dedică-ți munca scopurilor sfinte. Privește cum se schimbă imaginile când faci asta.

Mărturisește cu smerenie și ispășește orice greșeli financiare din trecut. Cere iertare pentru orice mod greșit de a gândi și roagă-te pentru un miracol.

Observă orice ungher în care atitudinea este aceea de a te feri de bogăție – în care simți că este greșit să ai bogății sau în care îi judeci pe cei care sunt bogați – și dă-i voie acestui zid de greșeli să se năruie.

Acum vizualizează-te ca fiind o persoană bogată, care pășește în energia abundenței și care își asumă responsabilitățile ce decurg din a fi bogat.

Fă un angajament interior că vei folosi bunăstarea, sub orice formă va veni ea în viața ta – așa cum hotărăște Dumnezeu – ca pe un mijloc de binecuvântare și niciodată pentru a face rău.

Vizualizează-te gestionând sume mari de bani, dacă aceasta este ceea ce îți dorești cu adevărat. Privește acești bani ca pe un schimb de energie în cadrul căruia darurile lui Dumnezeu sunt exprimate prin tine, pentru a binecuvânta lumea.

Vizualizează-te pe tine însuși ca pe o persoană care are parte de bunăstare și prosperitate. *Fii conștient de faptul că orice poți fi, poți obține.*

Privește cum Dumnezeu te transformă într-o persoană a cărei abundență interioară se aliniază cu abundența exterioară pe care El o dorește pentru tine. Dă-ți voie să locuiești, din punct de vedere energetic, în

acest spațiu și menține viziunea timp de cel puțin cinci minute pe zi. Dă-ți voie să simți modificările subtile în gândire, energie, emoții, comportament și în dorință, care decurg firesc din toate acestea.

Mulțumește-i lui Dumnezeu și slăvește-L.

Amin.

CAPITOLUL 14

Rugăciunea

Citey din *Cursul în Miracole*: „Rugăciunea este mijlocitoarea miracolelor. Este un mijloc de comunicare al celui creat cu Creatorul.”

Rugăciunea este o cerere conștientă ca gândurile noastre să fie schimbate de către o putere mai mare decât a noastră. Această schimbare de la gândirea egotică, la gândirea spiritului, *este* miracolul.

O viață de rugăciune este o orientare mentală – o acordare la Dumnezeu, pe toată durata unei zile. Rugăciunea ghidează mintea să audă vocea lui Dumnezeu peste vocea ego-ului, să observe gândurile iluminate și ideile ce decurg natural din zonele mai adânci ale conștiinței noastre.

Prin rugăciune, cerem ceea ce putem învăța, ce revelație vrea Dumnezeu să primim, ce iluminare ar plasa El în interiorul nostru. Universul este ca o casă dotată cu instalație electrică, însă noi, de prea multe ori,

suntem ca niște lămpi neconectate la priză. Rugăciunea este calea prin care ne conectăm la Divinitate, aliniindu-ne gândirea cu iubirea care impregnează toate lucrurile.

Universul este ca o casă dotată cu instalație electrică, însă noi, de prea multe ori, suntem ca niște lămpi neconectate la priză. Rugăciunea este calea prin care ne conectăm la Divinitate, aliniindu-ne gândirea cu iubirea care impregnează toate lucrurile.

Rugăciunea ne extinde conștiința, extinzând astfel gama de posibilități pe care le experimentăm. Așa cum am văzut într-un capitol anterior, atunci când atitudinea noastră este negativă, apar puține oportunități. Aceasta nu se întâmplă datorită faptului că oportunitățile nu există, ci pentru că atitudinea și energia noastră negativă ne fac să fim orbi și să nu le vedem. Poți lua masa de prânz într-o zi, lângă o femeie care îți poate oferi o oportunitate de lucru minunată, dar pentru că atitudinea ta este de a repeta continuu cât de dure sunt lucrurile și cât de dură este situația prin care treci, nu se întâmplă ca ea să te angajeze într-o conversație despre cum să mergi mai departe în mod creativ. Motivul este că i-ai arătat cât de eficient ești – sau nu ești – în a gestiona problemele din viața ta profesională. Energia ta respinge orice miracol care ar fi putut apărea.

Dacă te-ai fi trezit în acea dimineată afirmând: „Aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o” – o zi a posibilităților infinite, pentru că El este un Dumnezeu al posibilităților infinite, o zi în care universul își întinde brațele pentru a-ți dăruia fiecare oportunitate de a experimenta bucuria – te-ai fi conectat în mod diferit în timpul mesei de prânz.

Energia ta, atitudinea, pozitivitatea, cuvintele tale, abilitatea de a-i asculta pe ceilalți și de a fi cu adevărat conectat la prezent – toate aceste lucruri fac din tine o persoană cu care ceilalți vor să fie, să lucreze, să împărtășească idei. Această energie este baza spirituală a creării bunăstării.

Am cunoscut odată, o actriță care își căuta de lucru. Era invitată în mod constant la petreceri, dar refuza cu consecvență, spunând: „Nu găsești de lucru mergând la petreceri”. Doamne, cât de mult greșea!

Nu poți ști niciodată pe cine urmează să întâlnești și unde – sau sub ce formă se poate arăta o oportunitate. Făcătorul de miracole nu se înfățișează doar pentru interviuri, ci se înfățișează pentru *viață*.

Rugăciunea aranjează universul din jurul tău pentru că îți aranjează mintea:

Doamne, îți predau Ție munca mea și dorința mea de a munci. Îți predau Ție frica mea, îți predau Ție banii mei și îți predau Ție datoriile mele. Îți predau Ție visurile mele, viziunile și rușinea mea. Îți predau Ție teama mea de eșec și speranțele mele. Amin.

Ceea ce punem în mâinile lui Dumnezeu este preschimbat într-o gândire corectă. Altarul lui Dumnezeu se află în mintea noastră, iar ceea ce este așezat pe altar este apoi transformat.

Nu există o formulă magică pentru cum să te rogi; nimeni nu monitorizează dacă „o faci corect” sau nu. Roagă-te pur și simplu din inimă, având simțăminte de genul: „Doamne, ridică aceste lucruri.” A cere ca ceva să fie „ridicat la ordinea corectă divină” înseamnă a cere să fie ridicat la nivelul celor mai înalte forme-gând posibile. O formă-gând de vibrație joasă este ceva de genul: „Sunt un ratat; nu sunt bun de nimic; nu voi reuși niciodată.” O formă de gând de vibrație înaltă este de genul: „Sunt un copil al lui Dumnezeu. Știu că am făcut greșeli, dar le voi îndrepta. Sunt dispus, în toate modurile posibile, să fiu persoana care ar vrea Dumnezeu să fiu. Sunt dispus să mi se arate aspectele pe care trebuie să le îmbunătățesc și știu că Dumnezeu are un plan pentru mine. Mă pun în serviciul omenirii și Îl rog pe Dumnezeu să mă folosească pentru a ajuta la vindecarea lumii.”

Când medităm și ne rugăm, ne aliniem mintea cu puterea lui Dumnezeu. Sistemul nostru nervos primește mantia de pace a lui Dumnezeu; gândurile noastre anxioase sunt înlocuite cu gânduri de pace. Gândurile noastre întunecate devin luminoase și strălucitoare. Și această corecție nu se aplică doar în cazul banilor sau al serviciului; ea se aplică în toate cazurile.

În absolut fiecare moment, în absolut fiecare clipă

sfântă, universul este gată să o ia din nou, de la început. Singurul moment în care timpul lui Dumnezeu se intersectează cu timpul liniar este momentul prezent; miracolele se întâmplă *acum*, nu în trecut sau în viitor. În absolut fiecare moment, Dumnezeu își revarsă iubirea Lui pentru tine, cu nesfârșite oportunități de reînnoire și renaștere. În absolut fiecare moment, Dumnezeu spune: „Întreaga lume este aici. O vrei? Pășește în ea, pentru că este a ta.”

Astfel că ne adresăm întregii eternități, clipă, de clipă, de clipă:

*Tatăl nostru Care ești în Ceruri
Sfințească-se Numele Tău.*

Doamne, Cel ce locuiești în tărâmul Adevărului, fie Cuvântul Tău atotputernic în mintea mea.

*Vie Împărăția Ta,
Facă-se voia Ta,
Precum în Cer, așa și pe pământ.*

Fie ca lumea în care trăiesc aici, pe pământ, să reflecte realitatea divină a iubirii.

*Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi
Și ne iartă nouă greșelile noastre
Precum și noi iertăm greșităilor noștri.*

Fie ca astăzi să primesc ceea ce am nevoie. Fie-mi drumul deschis, așa cum îmi deschid inima spre ceilalți.

*Și nu ne duce pe noi în ispită
Și ne izbăvește de cel viclean
Că a Ta este Împărăția și puterea și slava
Acum, și pururea, și în vecii vecilor!
Amin.*

Și atunci când sunt tentat să gândesc fără iubire, fie ca Spiritul Sfânt să mă ghideze înapoi spre gânduri iubitoare, pentru ca iubirea să fie experiența mea, iubirea să fie puterea mea, iubirea să fie fericirea și pacea mea, clipă, de clipă, de clipă.

Amin.
Și așa și este.

CAPITOLUL 15

Crearea bunăstării prin puritatea inimii

Am auzit odată o poveste despre un învățător spiritual indian, care le-a spus discipolilor lui că *ashram*-ul lor avea nevoie de o anumită sumă de bani. Când discipolii l-au întrebat de unde vor veni banii, el le-a răspuns: „De oriunde se află acum!”

Bunăstarea nu vine din „altă parte”. Nu vine din afara ta, ci, mai degrabă, se manifestă în concordanță cu gândurile tale. Banii creați în mod cinstit nu vin *de la* alți oameni; ei vin *prin* ei.

A-i privi pe alți oameni ca pe sursa banilor noștri este o idolatrizare, pentru că presupune să le vedem pe alte persoane ca pe sursa bunăstării noastre. Acest mod de a privi ne poate duce, inclusiv, la gânduri sau comportamente exploatare sau manipulare. Când realizăm că universul însuși este sursa binelui nostru,

pur și simplu îi permitem să ne împlinească nevoile în orice fel alege el. Și universul nu va exploata pe nimeni, niciodată. Facem orice este de făcut și simțim că trebuie să facem, iar universul ne plătește în felul pe care îl consideră corect.

Pentru făcătorul de miracole puritatea inimii este, așadar, motorul cel mai mare care creează bunăstarea.

Vom face unele lucruri fără a fi plătiți, pentru că simțim că așa este corect. Pentru alte lucruri vom cere bani, deoarece – în împrejurări diferite – este corect să cerem un schimb echitabil în bani. Dar banii în sine nu ar trebui să constituie motivul pentru care facem ceva. Universul știe ce avem nevoie și este inerent programat să ne scoată în cale acele lucruri. Știe cum să transforme orice în tot ceea ce este necesar.

Pe vremea când îi citeam *Cenușăreasa* fiicei mele, mă izbea mereu adâncă înțelepciune din spatele poveștii. Cenușăreasa avea nevoie de o rochie pentru bal și universul a avut grijă de asta. Zâna Bună nu i-a comandat o rochie nouă dintr-un catalog; a transformat zdrențele cu care era ea îmbrăcată într-o rochie de bal. Cenușăreasa avea nevoie să ajungă la bal, iar universul a avut grijă de asta. Zâna Bună nu a comandat o limuzină;

a transformat un doivleac într-o trăsură și șoarecii într-un vizitiu. Puritatea inimii Cenușăresei a chemat Zâna bună – iar Zâna Bună a chemat tot ce îi trebuia Cenușăresei.

Bagheta fermecată a Zânei Bune? Gânduri adevărate de iubire. Lumina pe care bagheta ei o arunca asupra lucrurilor? Adevărata înțelegere. Magia pe care o folosea? Miracolul care rezultă.

Zâna Bună nu a avut nevoie să cheme o mașină, pentru că universul a transformat materialul existent în miracole. Astfel acționează universul: orice există deja, reprezintă platforma a ceea ce va fi. În ciuda condiției sale de servitoare, Cenușăreasa avea o minte orientată spre miraculos. Și astfel, ea a atras miracolele.

Într-una din ecranizările poveștii, Cenușăreasa se necăjește că mama și surorile ei vitrege tocmai au plecat la bal fără ea. Ea iese afară, pe drum, și plânge, când Zâna Bună apare în sfârșit. Cenușăreasa exclamă: „Oh, Zâna Bună, am crezut că nu vei ajunge niciodată!”, iar Zâna Bună îi răspunde: „Oh, asta nu-i adevărat, altfel n-aș fi putut ajunge”. Câtă metafizică în *această frază*!

Sufletele noastre sunt Cenușăreasa, ego-ul este haina mamă vitregă, iar Spiritul Sfânt este Zâna noastră Bună. Poveștile chiar spun totul!

Conform *Cursului în Miracole*: „Miracolele sunt dreptul fiecăruia, dar mai întâi este necesară purificarea”. Există numai o singură categorie de impurități care țin miracolele departe: lipsa de iubire. Zâna Bună nu i s-a arătat mamei vitrege sau urâtelor surori vitrege ale Cenușăresei, pentru că gândurile

lor erau rele. Ele aveau resurse materiale din belșug, dar nu aveau iubire în inimă. Astfel că toate planurile lor n-au dus la nimic.

Pentru făcătorul de miracole, puritatea inimii este, așadar, motorul cel mai mareț care creează bunăstarea.

Există trei pași spirituali ce privesc transformarea metafizică a lipsei abundenței:

- (1) fii recunoscător pentru ceea ce ai deja,
- (2) curăță tot ceea ce e nevoie să cureți,
- (3) îngăduie-ți să vrei ceea ce vrei.

Împreună, cei trei pași reprezintă un amestec puternic.

1. Fii recunoscător pentru ceea ce ai deja!

Poate părea o banalitate să spui „fii recunoscător pentru ceea ce ai deja” și totuși, aceasta este înțelepciune pură. Este una dintre acele afirmații căreia îi dăm crezare, dar numai ocazional. Cei mai mulți dintre noi suntem recunoscători pentru multe lucruri, dar într-un mod superficial. Iar gândurile superficiale au doar o putere superficială.

Având în vedere că un miliard de oameni de pe această planetă trăiesc cu mai puțin de 1,25 dolari pe zi, prin comparație, majoritatea dintre noi trăim într-o abundență fabuloasă. Și totuși, când a fost ultima dată când am mulțumit pentru faptul că avem o casă în care locuim? Când a fost ultima dată când ne-am concentrat pe ceva ce avem în viețile noastre și pentru care am

mulțumit, cu adevărat și în mod real? Când a fost ultima dată când am făcut, mental, o listă cu binecuvântările de care avem parte, în loc să trecem în revistă toate motivele de nemulțumire?

A mulțumi nu înseamnă doar „a face un lucru bun”: este o putere metafizică sau „bagheta fermecată”. Prin revărsarea luminii recunoștinței peste ceea ce avem acum, literalmente îi sporim valoarea în mintea noastră. Apoi universul reflectă asta, transformându-ne simple zdrențe într-o rochie de seară și ducându-ne la bal.

Dacă gândul tău este: „Tot ce am sunt fleacuri”, atunci te vei simți conform acestui gând. Dacă ești recunoscător pentru ceea ce ai, gândind: „Am atât de mult”, atunci vei simți abundența care te înconjoară.

Lipsa atrage lipsă și abundența atrage abundență. În cazul în care convingerea ta interioară este: „Nu am suficient”, atunci nu vei avea niciodată. În cazul în care convingerea ta interioară este: „Am atât de mult”, atunci ți se va da mai mult.

Ar putea fi mai simplu de atât? Da. Pentru că aceasta este puterea fiecărui gând pe care îl avem.

2. Curăță tot ceea ce e nevoie să cureți!

Majoritatea dintre noi am avut cel puțin o experiență neplăcută sau chiar dureroasă legată de bani. Poate că cineva te-a furat sau te-a exploatat financiar. Poate că ai ratat o oportunitate financiară

care ți-a ieșit în cale. Poate că ai facturi pe care nu le poți plăti. Poate că nu ai de lucru, și poate nici măcar vreo perspectivă a unui job.

Deci, ce am învățat până acum? Am învățat că banii nu vin din lumea materială; ei reprezintă un lucru material care vine dintr-o sursă imaterială. Prin urmare, atunci când avem o problemă legată de bani, înseamnă că avem o problemă materială cu o soluție imaterială, iar soluția imaterială se află în minte.

Îți sugerez să-ți faci o listă cu toate zonele în care banii reprezintă o problemă pentru tine. Scrie problema sau problemele în partea stângă a paginii, lăsând destule spații goale sub fiecare.

Acum urmează o introspecție serioasă. Pentru fiecare problemă legată de bani pe care ai notat-o, scrie în spațiile rămase goale o evaluare onestă a situației. Abordează această sarcină cu o atitudine de sinceritate brutală și angajament pentru adevărul spiritual. Asumarea responsabilității pentru propria noastră parte de vină din dezastrele noastre este crucială pentru a le putea transforma.

- *Care a fost partea ta de vină în crearea problemei?*

- *Pe cine ai nevoie să ierți?*

- *Ce rămâne de curățat?*

Am găsit acest proces ca fiind revelator în propria mea viață. În timp ce, de-a lungul anilor, alții au greșit față de mine în privința banilor, o privire mai profundă asupra situațiilor m-a făcut conștientă de felul în care eu i-am ajutat să facă asta. Da, ei au fost făptașii, dar eu

am fost atât o victimă, cât un participant inconștient la tragedii urâte și întunecate.

Un agent mi-a furat banii din drepturile de autor; însă, pe de altă parte, eu nu mi-am citit propriile formulare referitoare la drepturile de autor. Un avocat care trebuia să mă apere a eșuat; dar, pe de altă parte, eu nu am ascultat ceea ce îmi spunea instinctul. Am învățat cum propria mea iresponsabilitate și inconștiență mi-au creat dezastrele financiare, făcând ca oamenii care mi-au greșit să nu fie altceva decât niște pioni într-un plan pe care eu însămi l-am creat inconștient.

Totul a fost o lecție pentru a deveni un adult matur și responsabil și pentru a ajunge să înțeleg aceste lucruri. Mi-a fost greu să-i iert pe cei care s-au purtat urât față de mine, fără a fi capabilă de a mă ierta pe mine însămi. *Un Curs în Miracole* ne spune că plătim un preț mare, dacă nu ne asumăm sută la sută responsabilitatea pentru propria experiență; prețul este acela că vom crede că nu o putem schimba.

Ca ajutor în procesul de asumare a responsabilității și de iertare de sine, gândește-te să-I scrii o scrisoare lui Dumnezeu, în care să-I vorbești despre fiecare dintre problemele pe care le-ai scris în lista de mai sus. Mărturisește toate situațiile în care tu însuți (însăți) ai făcut o greșală, în care nu ai acționat cu integritate, în care ai atras reacții bazate pe frică prin acțiunile tale bazate pe frică – și așa mai departe. Permite-i mâinii tale să continue să scrie, pe măsură ce El răspunde.

Fii dispus(ă) să-L auzi și fă lucrurile corect, în

conformitate cu ghidarea ta interioară, ori de câte ori poți.

Dacă ai o factură de plătit, concepe un plan de achitare a ei. Chiar dacă fiecare rată lunară este de doar 5 dolari, amintește-ți că universul răspunde pe deplin acestui concept demodat denumit „a face ceea ce e corect”.

Odată ce recunoști Legea Cauzei și a Efectului ca fiind piatra de temelie a universului, începi să acționezi cu corectitudine spre binele tău. Realizezi că a fi integru este în interesul tău. Cauți să trăiești o viață mai curată nu doar pentru că simți că așa *ar trebui*, ci pentru că *vrei* asta. Realizezi că întunericul din viața ta a fost adus de frica ta și îți dorești să te eliberezi de frică. În momentul în care pătrunzi în lumina realității tale spirituale, te ridici peste ego și întunericul dispare.

3. Dă-ți voie să vrei ceea ce vrei!

Mulți oameni au o mare problemă cu a-și da voie să vrea ceea ce vor cu adevărat. Ei cred, cel puțin inconștient, că ar fi prea mult să ceară o fericire totală. Prin urmare, nici măcar nu se deranjează să-și asculte dorința inimii.

Dar când mintea ta este acordată prin rugăciune, meditație și iertare, când corpul tău este acordat printr-o nutriție sănătoasă și exerciții fizice și când comportamentul tău este acordat, printr-un efort sincer, la un angajament sănătos, atunci ai câștigat dreptul de a avea încredere în tine. Pentru că, atunci când ești aliniat cu adevărul, dorințele tale sunt onorabile. Când te rogi și meditezi, *nu vrei* să judeci și să agresezi; când te hrănești

sănătos și faci exerciții fizice, nu vrei să stai în fața televizorului și să mănânci înghețată în fiecare seară; iar când cauți să trăiești cu integritate, nu vrei să câștigi bani pe seama altora.

Dorința este corectă, atunci când curge printr-un vas curat. Materializarea corectă a banilor înseamnă materializare rezultată din utilizarea corectă a minții. Banii câștigați în mod onest sunt o reflectare a abundenței pe care ai generat-o prin faptul că îi oferi universului darurile cu care ești înzestrat. Nu este vorba sub nicio formă de devalizare a resurselor lumii sau a buzunarului altcuiva. Este o expresie a Infinitului, introdusă în lumea finită.

Privind natura, îi observăm clar abundența. De la înfățișarea extraordinară a unei flori, la culorile uimitoare ale penelor unei păsări, de la grandoearea unui șir de munți, la lumina scânteietoare a stelelor pe cerul nopții, universul funcționează simplu, deși felul prezentării nu este simplist. În acest fel ar trebui să ne trăim viața: funcționând simplu – servind scopurilor iubirii – dar exprimându-ne pe noi înșine cu acea sensibilitate estetică sau artistică ce ne produce bucurie. Ideea că numai îmbrăcămintea simplă, săracăcioasă exprimă sfințenia nu se potrivește cu expresia naturală a unui univers viu și iubitor. Condiția noastră exterioară nu determină sfințenia gândurilor noastre. Niciun grup socio-economic nu are monopol asupra iubirii.

Mulți oameni pun semnul egal între dragostea pentru bani și lăcomie. Dar dragostea pentru bani nu este lăcomie prin ea însăși - nu mai mult decât este lăcomie

dragostea de orice altceva. Lăcomia se manifestă atunci când ai o dorință care te face orb la nevoile sau dorințele celorlalți. Dragostea mea pentru artă nu mă face lacomă; nu mă determină să plănuiesc să fur artă de pe pereții casei altcuiva. Dragostea mea de literatură nu mă face lacomă; dacă citesc o carte de Thomas Hardy, nu rămâne mai puțin Thomas Hardy pentru tine. În mod similar, dragostea mea de bani nu mă face lacomă decât dacă privesc banii mei ca pe ceva ce iau de la tine, în loc să-i privesc ca pe ceva ce am creat împreună cu tine.

Dacă echivalez dragostea de bani cu lăcomia, îmi limitez inconștient abilitatea de a atrage bani. Pentru că, dacă îi atrag, înseamnă că sunt lacom - prin urmare, sunt rău; prin urmare, trebuie să mă simt vinovat; prin urmare, trebuie să mă țin departe de bani pentru a evita să mă simt vinovat.

Și apoi ne mai mirăm de ce nu avem bani!

Acum, să ne imaginăm un scenariu cu totul diferit.

Tu depui un efort corect și primești, în schimbul lui, o recompensă financiară. Ținând minte că toată abundența vine de la Dumnezeu, realizezi că ești doar administratorul banilor tăi. Realizezi că acolo de unde vin banii, există prosperitate mai mult decât suficientă, pentru că Dumnezeu este un tărâm al abundenței infinite. Primești orice este menit să ajungă la tine, cu receptivitate binevoitoare și cu recunoștință, și totodată cu un simț serios al responsabilității, în vederea bunei gestionări și utilizări a banilor pe care îi ai.

La fel ca orice altceva, banii sunt o reflectare a iubirii.

Ei sunt spre a fi folosiți sub îndrumarea lui Dumnezeu, ca un mijloc de a avea grijă de toate ființele vii. Suntem mențiți să utilizăm banii care vin în calea noastră, pentru a avea grijă de noi și de cei apropiați nouă, precum și pentru activități caritabile și nonprofit, dar și în cadrul unor afaceri care aduc profit în mod cinstit. Atunci când sunt făcute cu iubire, toate aceste lucruri încurajează lucrarea lui Dumnezeu în această lume.

Banii sunt mențiți să ofere creștere, nu doar ție, ci și celorlalți. Investești într-un mod care aduce binele; muncești într-un mod care aduce binele; trăiești într-un fel care te face să te simți bine. Și datorită acestor lucruri, oameni pe care nici măcar nu-i cunoști vor experimenta o creștere în viețile lor, creștere pe care, altminteri, nu ar fi experimentat-o. Magazinul cuiva are mai multe șanse de a prospera pentru că tu cumperi de acolo; restaurantul cuiva are mai multe șanse de a se extinde pentru că tu și prietenii tăi mâncați acolo; cererea validă a cuiva pentru asistență financiară are mai multe șanse să fie îndeplinită, pentru că tu ai bani cu care îți permiți să fii generos.

Ai putere nu pentru că ai bani, ci deoarece *cu* acei bani poți ajuta ca ceilalți să dobândească putere. Nu vii cu mentalitatea lui „a câștiga”; pur și simplu, îi permiți fluxului energiei universale să curgă prin tine și să te folosească, într-un fel care îi servește unui bine mai înalt.

CAPITOLUL 16

Înfăptuind miracole

Unul dintre exemplele mele favorite în ceea ce privește Legea Compensăției Divine, este viața lui Henri Matisse, pictor care a trăit în secolul XX. La bătrânețe, a avut o artrită atât de severă, încât nu mai putea să țină o pensulă în mână. Ce tragedie ar fi putut fi aceasta pentru unul dintre cei mai mari pictori care au trăit vreodată. El a descoperit însă că putea să țină în mână o pereche de foarfece de copii, cu care tăia o construcție de hârtie cu care se jucau nepoții lui. Aceasta a dus la ceea ce istoricii de artă consideră a fi una dintre cele mai însemnate faze ale muncii sale: lucrările din hârtie decupată Matisse.

Această poveste ilustrează diferența dintre formă și conținut. Faptul că în planul material – tărâmul formei – mâinile lui Matisse nu mai puteau lucra la fel cum o făcuseră înainte, nu a însemnat că el avea mai

puțin talent. În tărâmul conținutului, nimic nu fusese diminuat. Spiritul a creat o cale în tărâmul formei, pentru a compensa diminuarea și lipsa.

**Dumnezeu face ce are El de făcut,
atunci când noi facem ce avem noi de făcut.**

Așadar, atunci când privim viața dintr-o perspectivă spirituală, realizăm că pierderea locului de muncă nu înseamnă că ne-am pierdut vocația, iar pierderea banilor nu înseamnă că ne-am pierdut bunăstarea. Vocația și bunăstarea noastră nu aparțin, la nivelul cel mai profund, planului material, prin urmare ele nu ne pot fi luate. Nu lăsa aparența pierderii să te împiedice să realizezi că ceea ce este dat de Dumnezeu, este dat pentru totdeauna.

Dumnezeu ți-a dat identitatea, iar aceasta nu poate fi luată.

Dumnezeu te-a înzestrat cu potențial infinit, iar acesta nu poate fi luat.

Dumnezeu ți-a dăruit oportunitatea de a-ți schimba gândirea în orice clipă, iar aceasta nu-ți poate fi luată.

Dumnezeu ți-a dat capacitatea de a iubi, iar aceasta nu îți poate fi luată.

Dumnezeu ți-a încredințat puterea de a trăi în lumina abundenței Lui în fiecare moment, iar aceasta nu poate fi luată.

Chiar dacă mai avem doar 50 de cenți, Îl putem slăvi pe Dumnezeu și ne putem simți binecuvântați că avem acei 50 de cenți. Chiar și atunci când avem de achitat un morman de facturi, iar datoriile strânse ne privesc insistent, putem face munca dificilă; putem să ne amintim că întru Dumnezeu totul este posibil și că nu există o ierarhie a dificultăților în materie de miracole.

Putem face munca de a fi brutal de sinceri cu noi înșine și de a ne identifica propria noastră parte de vină, dacă există una, în crearea situației existente. Și putem îndrepta greșeala, invocând astfel puterea universului pentru a o corecta.

O persoană puternică refuză să se lamenteze, se ridică din pat chiar dacă nu-i vine s-o facă, pășește înainte cu cât mai multă încredere și se prezintă la încă un interviu, după ce a fost respinsă de ultimii cinci potențiali angajatori. Doar o persoană de o adevărată noblețe nu-și blamează partenerul, nu cade în satisfacția lui „Ți-am spus eu că așa va fi” și nu stă, nefăcând altceva decât să arunce vina pe ceilalți pentru situația dificilă în care se află.

Dumnezeu face ce are El de făcut, atunci când noi facem ce avem noi de făcut. Chiar și atunci când avem numai o pălărie ponosită, tot o putem pune pe cap și putem păși în viață. Ne putem ruga pentru un miracol și ne putem gândi cum să atragem miracolele. Atunci când facem aceste lucruri, abundența și prosperitatea vor apărea.

Realitatea de azi este pur și simplu oglinda modului în care am gândit ieri. Acum, în acest moment, aflându-te pe câmpul posibilităților miraculoase, te poți elibera de

limitările trecutului tău. Nimic nu te leagă de ele, în afara gândurilor tale; nimic nu te limitează în afară de frica ta; și nimic nu te controlează, cu excepția convingerilor tale. Gândește-te la Dumnezeu, la Iisus, la Lumină, la Iubire, gândește-te la orice formă a divinității pe care o preferi. Și tot restul va dispărea.

Doamne,

Pun în mâinile Tale, greutatea mea financiară.

Îți predau Ție datoriile mele și tendința mea de eșec.

Îți predau Ție frica și nevoia mea de ajutor.

Îți predau Ție viziunile și speranțele mele.

Îmi deschid mintea și inima către plenitudinea dragostei Tale.

Mă rog să-mi corectezi mintea, să-mi refaci spiritul, să-mi înnobilezi inima și să faci toate lucrurile perfecte.

Îți predau Ție munca pe care o fac, talentul și resursele mele. Folosește-le în Numele Tău, Doamne Dumnezeule, pentru vindecarea lumii.

Fie ca toate eșecurile

Și toate succesele mele

Să mă ducă mai aproape de Lumina Iubirii.

Amin.

Mulțumiri

Cărțile publicate rezultă în urma unui proces de colaborare, în cadrul căruia autorul este înconjurat și susținut de o echipă de „moașe” literare. Rolul pe care această echipă de suport îl are în nașterea unei cărți nu poate fi niciodată apreciat îndeajuns.

Îi mulțumesc lui Mickey Maudlin, de la *Harper Collins*, pentru reacția lui pozitivă la ideea *Compensației Divine*. Modul în care a organizat el transcrierea înregistrărilor video ale conferințelor mele, în scopul de a avea o bază de pornire pentru carte, a fost un dar fără de care nu aș fi fost capabilă s-o scriu. Sper ca asocierea noastră să continue să fie atât productivă, cât și distractivă.

Îi mulțumesc lui Ellis Levine pentru consilierea sa înțeleaptă și pentru excelența sa evidentă ca avocat.

După atâția ani petrecuți ca scriitoare, faptul că pot beneficia de expertiza lui juridică și de înțelepciunea lui matură îmi oferă un real confort. Îi sunt foarte recunoscătoare.

Mă plec, cu adânc respect și cu recunoștință, în

fața sclipitoarei, adorabilei, tinerei-ca-vârstă-dar-maturei-ca-experiență, Liana Gergely, care a petrecut multe ore sprjinindu-mi, din punct de vedere editorial, procesul de scriere al acestei cărți. Ca stagiar pe timpul verii, care a a părut pur și simplu „de nicăieri”, s-a dovedit a fi un miracol trimis de „un sistem de gândire de dincolo de al nostru”. I-am spus asta de multe ori și sunt bucuroasă că acum am prilejul de a o spune lumii întregi. Ea este unul dintre acei tineri care îți dau încredere în cum poate arăta viitorul.

Îi adresez profundele mele mulțumiri întregii echipe editoriale de la *Harper Collins*: lui Terri Leonard și Lisa Zuniga, editori de producție, lui Kathy Reigstad, redactor, lui Kathryn Renz și fiecăruia dintre toți cei care au ajutat la a face din această carte ceea ce este, sper, un dar către cititorul ei.

Le mulțumesc prietenilor mei Richard Cooper, David Kessler, Frances Fisher, Roger Wolfson și Victoria Pearman, pentru suportul emoțional pe care numai prietenii adevărați îl pot oferi.

Mulțumiri lui Wendy Zahler, Drea Dauer și Jill Angelo, a căror asistență m-a ajutat să rămân cu picioarele pe pământ, în timp ce capul de scriitor îmi era în nori.

Fiicei mele, India: nu există cuvinte care să descrie iubirea și recunoștința pe care le am pentru cine ești și pentru ceea ce reprezinți tu pentru mine. Așa cum îți spuneam încă de când erai mică, este cu adevărat o onoare să fiu mama ta.

Le mulțumesc cititorilor și publicului meu, în mod

special participanților la conferințele mele din Los Angeles, pentru faptul că m-ați menținut pe linia de plutire. Profunzimea căutărilor voastre și bunătatea pe care mi-ați arătat-o au reprezentat inspirația din spatele acestei cărți.

Mai sunt și alții care au adus multă lumină în viața mea, iar ei se știu care sunt.

Dragostea și mulțumirile mele tuturor...

Cuprins

<i>Prefață</i>	<i>5</i>
<i>Capitolul 1 – Legea Compensăției Divine</i>	<i>10</i>
<i>Capitolul 2 – Puterea credinței</i>	<i>18</i>
<i>Capitolul 3 – Să faci din iubire piatra de temelie</i>	<i>28</i>
<i>Capitolul 4 – Cum dezactivăm Legea:</i>	
<i>Imaginea negativă despre sine.....</i>	<i>34</i>
<i>Capitolul 5 – Cum dezactivăm Legea: Mânia</i>	<i>44</i>
<i>Capitolul 6 – Cum dezactivăm Legea: Vinovăția</i>	<i>53</i>
<i>Capitolul 7 – Confruntarea cu prejudecățile</i>	
<i>noastre</i>	<i>62</i>
<i>Capitolul 8 – Capitulara spirituală</i>	<i>76</i>
<i>Capitolul 9 – Transcenderea friciei</i>	<i>83</i>
<i>Capitolul 10 – Pozitivitatea</i>	<i>91</i>
<i>Capitolul 11 – Meserie versus vocație</i>	<i>108</i>
<i>Capitolul 12 – Îmbrățișarea abundenței</i>	<i>118</i>
<i>Capitolul 13 – Meditația</i>	<i>130</i>
<i>Capitolul 14 – Rugăciunea</i>	<i>139</i>
<i>Capitolul 15 – Crearea bunăstării prin puritatea</i>	
<i>inimii.....</i>	<i>145</i>
<i>Capitolul 16 – Înfăptuind miracole</i>	<i>156</i>
<i>Mulțumiri</i>	<i>160</i>

**CĂRȚI PUBLICATE
DE EDITURA FOR YOU**

Monica Vișan

Metodă rapidă de învățare a gramaticii limbii engleze

Exerciții de gramatică engleză vol I

Exerciții de gramatică engleză vol. II

VERBUL toate trei costă 35,00 lei

Neale Donald Walsch

Conversații cu Dumnezeu,

volumul I, II, III 41,00 lei

Dumnezeu și minunile din viața noastră 15,00 lei

Acasă cu Dumnezeu 20,00 lei

Ce vrea Dumnezeu 18,00 lei

Când totul se schimbă, schimbă totul 25,00 lei

Mai fericit decât Dumnezeu 18,00 lei

Paul Ferrini

Iubire fără condiții,

Reflecții ale Minții Christice 15,00 lei

Liniștea inimii,

Reflecții ale Minții Christice, partea a II-a 12,00 lei

Miracolul iubirii,

Reflecții ale Minții Christice, partea a IV-a 10,00 lei

Cuvinte de înțelepciune pentru fiecare zi	15,00 lei
Amour sans conditions (lb. franceză)	15,00 lei
Legile Dragostei	12,00 lei
Iubirea este Evanghelia mea	8,00 lei
Cum să creăm o relație spirituală	10,00 lei
Christul cel viu	15,00 lei
Vindecă-ți viața	23,00 lei

Debbie Ford

Partea întunecată a căutătorilor de Lumină	12,00 lei
Secretul umbrei	12,00 lei
De ce oamenii buni fac lucruri rele	20,00 lei
Curaj	18 lei

John J. Falone

Frecvența Geniu, instrucțiuni de accesare a Minții Cosmice	30,00 lei
---	-----------

ET 101. Manual cosmic cu instrucțiuni pentru evoluție planetară	5,00 lei
--	----------

Suzanne Ward

Matei, vorbește-mi despre Rai	12,00 lei
-------------------------------------	-----------

Jasmuheen

Biocâmpuri și extaz	18,00 lei
Radianța Divină	18,00 lei
Programul pranic	20,00 lei
Regina Matricei	18,00 lei
Calea celui care se hrănește cu Lumină	18,00 lei

Căile păcii și să fim esența 20 lei

Ken Keyes și Penny Keyes

Rețete pentru fericire 5,00 lei

Russ Michael

Sufletul pereche te cheamă 15,00 lei

Deepak Chopra

Întinerește și trăiește mai mult 20,00 lei

Viață după moarte 18,00 lei

Cartea secretelor 25,00 lei

Putere, libertate și grație Divină 15,00 lei

Shirley MacLaine

Camino 15,00 lei

Lee Carroll și Jan Tober

Drumul spre Acasă 25,00 lei

Copiii Indigo după zece ani 25,00 lei

Kyron,
cele douăsprezece straturi ale ADN-ului 30,00 lei

James F. Twyman

Emisarii luminii 9,00 lei

Emisarii iubirii 7,00 lei

Bruce Davis

Mănăstire fără ziduri 7,50 lei

Dr. Doreen Virtue

Copiii de cristal 10,00 lei

Magia Divină 10,00 lei

Îngerii lui Solomon	18, 00 lei
Miracolele Arhanghelului Mihail	20,00 lei
Îngerii sunt cu noi	25,00 lei

Sri Vasudeva

Voi sunteți lumina	10,00 lei
Divinitatea lăuntrică	10,00 lei

Sotirios Crotos

Ucenicul lui Iisus Hristos	10,00 lei
----------------------------------	-----------

Anthony de Mello

Conștiința	15,00 lei
------------------	-----------

Tobias

Seria Înălțării	22,00 lei
Seria Clarității	30,00 lei

Stuart Wilde

Forța	10,00 lei
Certitudini. Imboldul	18,00 lei
Arta mântuirii	15,00 lei

Carlos Warter

Reîntoarcerea la sacru	10,00 lei
------------------------------	-----------

Gregg Braden

Codul lui Dumnezeu	18,00 lei
Matricea Divină	23,00 lei
Vindecarea spontană a credinței	27,00 lei
Timpul fractal	26,00 lei
Adevăr profund	28,00 lei

Punctul de cotitură	28.00 lei
Brian Tracy	
Succesul în viață	35,00 lei
Lisette Larkins	
De vorbă cu extraterestrii	18,00 lei
Dr. Max Gerson	
O terapie naturală eficientă pentru tratarea cancerului și a altor boli grave (cu DVD inclus)	31,00 lei
Sorin Telimbeci	
Călătoriile tânărului înțelept	15.00 lei
Drunvalo Melchizedek	
Spațiul sacru al inimii	15,00 lei
Uroborosul mayaș	25,00 lei
Joan Borysenko	
Vina ne învață, iubirea ne vindecă	18,00 lei
Nu e sfârșitul lumii	10, 00 lei
Busola sufletului	25,00 lei
Epuizare totală	18,00 lei
Robert Rabbin	
Pune suflet în ceea ce faci	12,00 lei
Tristan	
Clepsidra cu pași	19,00 lei
Steve Rother	

Bun venit acasă. Noua planetă Pământ	18,00 lei
Erik Pearl	
Reconectarea	25,00 lei
Solomon vorbește	20,00 lei
Gloria Wendroff	
Scrisori din cer	13,00 lei
Maureen Moss	
BLISS	12,00 lei
John Perkins	
Schimbarea de forme	12,00 lei
Dawn Baumann Brunke	
Vocile animalelor	28,00 lei
Evelyn Fuqua	
De la Sirius, la Pământ	18,00 lei
Augusto Cury	
Părinți străluciți, profesori fascinanți	18,00 lei
Copii străluciți, elevi fascinanți	18,00 lei
Minti sclipitoare, minți antrenate	15,00 lei
Maria,	
cea mai strălucită educatoare din istorie	25,00 lei
Codul inteligenței	20,00 lei
Femei inteligente, relații sănătoase	18,00 lei
Eliberează-te din temnița emoțională	18,00 lei
Fascinanta construcție a eu-lui	15,00 lei
Daniel Meurois-Givaudan	
Când nimeni nu te vrea	12,00 lei

Frații noștri necuvântători 18,00 lei

Michael Dawson

Iertarea 23,00 lei

Brian Weiss

Același suflet, multe trupuri 18,00 lei

Multe vieți, mulți maeștri 15,00 lei

Se întâmplă miracole 30,00 lei

Prin timp, spre vindecare 25,00 lei

Dacă dragoste nu e, nimic nu e 15,00 lei

Eugen Herrigel

ZEN în arta de a trage cu arcul 7,00 lei

Ron Baker

O lume în curs de vindecare 15,00 lei

Carrie Hart

Quado ne vorbește 28,00 lei

Caroline Myss

De ce nu ne vindecăm

și cum putem să o facem? 24,00 lei

Sfidează gravitația 20,00 lei

Arhetipuri 28,00 lei

Acțiuni imperceptibile, dătătoare de putere 24,00 lei

P.M.H. Atwater, L.H.D.

Copiii cei noi

și experiențele din preajma morții 28,00 lei

Wolfgang Wallner F

Elihu 15,00 lei

Jim Tucker

Viața înainte de viață 15,00 lei

Paul Elder

Ochii unui înger 18,00 lei

Gay Hendricks, Debbie DeVoe

Puterea unui singur gând 8,00 lei

Bruce D. Schneider

Relaxează-te, ești deja perfect 18, 00 lei

Jon Whale

Dezvăluirea spiritului. Odiseea
supranaturală 25, 00 lei

Robert Monroe

Călătorii în afara corpului 27,00 lei
Călătorii îndepărtate 25,00 lei
Călătoria supremă 25.00 lei

Michio Kushi / Stephen Blauer

Calea macrobiotică 23,00 lei

James Van Praagh

Rai și Pământ 18,00 lei

Timothy Willie

Delfini, ET și îngeri 12.00 lei

Alberto Villoldo

Cele patru introspecții	18,00 lei
Vise curajoase	25,00 lei
Inițiere și Iluminare	22,00 lei

Kenny Werner

Măiestrie fără efort	17,00 lei
----------------------------	-----------

Robert Schwartz

Suflete curajoase	22,00 lei
-------------------------	-----------

William Gammill

Reuniunea	15,00 lei
-----------------	-----------

LEO ANGART

Să ne îmbunătățim vederea, în mod natural	20,00 lei
--	-----------

C. J. Calleman

Calendarul Mayas	30,00 lei
------------------------	-----------

Gay Hendricks

Cele cinci dorințe	10,00 lei
--------------------------	-----------

Bruce Lipton

Biologia credinței	30,00 lei
--------------------------	-----------

Don Piper și Cecil Murphey

Slava de fiecare zi	18,00 lei
---------------------------	-----------

Richard Weisman

Quirkologia - Știința bizarului	20,00 lei
---------------------------------------	-----------

Gabriel Cousens și David Wagner

Energia tahionică	15,00 lei
Victor Sanchez	
Toltecii noului mileniu	18,00 lei
Meg Blackburn Losey	
Copiii de Acum	20,00 lei
Mary Lynch Barbera	
Terapia axată pe comportamentele verbale	20,00 lei
Evelyn Elsaesser Valarino	
De vorbă cu Angel	15,00 lei
Robert M. Williams	
PSYCH-K	
Partea/Pacea ce lipsește din viața ta!	12,00 lei
Sonia Choquette	
Lecțiile și scopul sufletului	25,00 lei
Barbara Hand Clow	
Codul înțelepciunii mayașe	30,00 lei
Alchimia celor nouă dimensiuni	32,00 lei
Marco Pogacnic	
Spiritele naturii și ființele elementale	15,00 lei
Frances Fox	
Secretele matricei	15,00 lei
Stuart Wilson & Joanna Prentis	
Esenienii, Copiii Luminii	28,00 lei

Darren Weissman

Puterea iubirii și recunoștinței infinite 25,00 lei

Activarea codului secret al minții noastre 25,00 lei

Sandra Ingerman

Leac pentru Pământ 28,00 lei

Ervin Laszlo

CosMos - ghidul unui
co-creator al întregii lumi 20,00 lei

Elena Anghel

Psihologia educației pe tot parcursul vieții 40,00 lei

Byron Katie

Cine ai fi tu, fără povestea ta 25,00 lei

Pune-ți gândirea sub semnul întrebării 15,00 lei

Barbara Wren

Trezirea celulară 20,00 lei

Letiția Cosma

Ghid practic pentru
schimbarea stilului de viață 10,00 lei

Liviu Predescu

Cu autismul la psiholog 25,00 lei

Elizabeth Burton Scott

Miracolul vindecării copilului meu 25,00 lei

Ceryl Canfield

Vindecare profundă 25,00 lei

John Michell

Dimensiunile Paradisului 25,00 lei

Richard Heath

Matricea creației 15,00 lei

Sandra Anne Taylor

Puterea tainică a vieților tale trecute 20,00 lei

Adevăr, triumf și transformare 25,00 lei

Miroslav Radman

Dincolo de limitele noastre biologice 15,00 lei

Sylvia Browne

Călătorul mistic 20,00 lei

H. Ronald Hulnick și Mary Hulnick

Prin ochii sufletului tău 20,00 lei

Leonard Laskow

Iubire tămăduitoare 23,00 lei

Frank Kinslow

Secretul vindecării spontane 15,00 lei

Secretul trăirii cuantice 22,00 lei

Robert Leahy

Învinge depresia, înainte ca ea să te învingă ... 28,00 lei

Elena Cociș și Erik Berglund

Templul schimbării 25,00 lei

Iudit Pelea

El CAMINO, pelerinaj către sine 20,00 lei

Cătălin Manea

Totul din Întreg 18,00 lei

Victor

Viața îi dăunează grav sănătății.....20,00 lei

Alan Cohen

O porție zilnică de înțelepciune 45,00 lei

Bjorn Aris

Calea japoneză a sabiei.....12,00 lei

David Perlmutter și Alberto Villoldo

Neuroștiința iluminării 25,00 lei

Ken Page și Nancy Nester

Stai! Privește! Ascultă!..... 18,00 lei

Terry și Linda Jamison

Inteligența extrasezorială 25,00 lei

Gabrielle Bernstein

Dependent de spirit 20,00 lei

Eldon Taylor

Programarea mentală 32,00 lei

Ce-ar fi dacă...? 25,00 lei

Alegeri și iluzii 25,00 lei

Mona Lisa Schulz

Sfetnicul tainic 30,00 lei

Reiner și Regina Franke

Scapă de griji în câteva minute 20,00 lei

Daniel J. Siegel și Tina Payne Bryson

Creierul copilului meu 18,00 lei

David R. Hawkins

Dizolvarea egoului 15,00 lei

Irina Binder

Fluturi vol. I + vol. II 45,00 lei

Daniel Mitel

Acum, aici este tot ceea ce avem 15,00 lei

Kosta Danaos

Nei Kung 20,00 lei

David Thomas

Să intrăm pe frecvența Universului 15,00 lei

Jorge Luis Delgado cu MaryAnn Male

Trezirea andină.....20,00 lei

Doina Postolachi

Scrisul, între vindecare și destin20,00 lei

Karin Tag

Secretul bibliotecii de cristal atlante.....25,00 lei

Kate Mackinnon

Din inima și mâinile mele 20,00 lei

CĂRȚI ÎN PREGĂTIRE

Frank Kinslow

Eusentimentul

Sistemul Kinslow

Dincolo de fericire

Eldon Taylor

Cred

Ce înseamnă asta?

Autohipnoză și tehnologii subliminale

Gerry Gavin

Mesaje de la Margareta

Seka Nicolik

Te poți vindeca singur

Știi mai multe decât crezi

Marianne Williamson

Legea compensării divine

Ed Bacon

Opt obiceiuri ale iubirii

Bruce Lipton

Efectul de lună de miere

Darren Weissman

Miezul lucrurilor

Alan Cohen

Ne e suficient

Maja Storch

Dorința femeii puternice de a avea un bărbat puternic

Gabrielle Bernstein

Se pot produce miracole

Miracole acum

Atasha Fyfe

Magia vieților trecute

Andrew Harvey

Speranța

Pam Grout

E2

Jack Canfield, Pamela Bruner

Tehnica de vindecare prin EFT, pentru atingerea
succesului suprem

Florence Scovel Shinn

Calea magică a intuiției

John F. Demartini

Cele șapte comori lăuntrice

Amit Goswami

Creativitate cuantică

Cătălin Manea

Întoarcerea la liniște

Denise Linn

Descoperă mesajele secrete ale corpului tău

Mira Kelly

Dincolo de viețile trecute

EDITURA FOR YOU

BUCUREȘTI, str. Hagi Ghiță nr. 58, sector 1

Tel/fax: 021/6656223; 0314286724

telefon mobil 0724212695

E-mail: foryou@editura-foryou.ro,

monica.visan@editura-foryou.ro;

editura_foryou@yahoo.com.

site <http://www.editura-foryou.ro>

<http://www.copiii-indigo.ro>